

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEALING *Kisses*

A VALENTINE'S SWEETHEARTS ROMANCE
VIRGINIA'DELE SMITH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖPÜCÜK ÇALMAK

6. KİTAP

VIRGINIA'DELE SMITH

**BOOKS ARE
UBIQUITOUS**

İÇİNDEKİLER

[Sevgililer Sevgilisi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18 Kitap](#)

[6 Çalma Listesi](#)

[Düşünceleriniz?](#)

[Yazar Hakkında Quilt](#)

[2 End ALZ, Inc.](#)

Kitap 6: Öpücükleri Çalmak
Telif Hakkı© 2025 Virginia'de Smith tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

BOOKS ARE UBIQUITOUS

Books are Ubiquitous, Inc. tarafından
Amerika Birleşik Devletleri'nde
yayınlanmıştır booksareubiquitous.com

Books are Ubiquitous federal olarak tescilli bir ticari markadır.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

e-Kitap ISBN: 978-1-957036-23-6

Virginia'de Smith tarafından yazılan başlıklar

[*Sadie & Sam: BÖLÜM 1 - Giriş Niteliğinde Kısa Öykü*](#)
[*\(ÜCRETSİZ\) Kitap 0: Manifestom - Kısa Anı \(ÜCRETSİZ\)*](#)

[*Davenportlar*](#)

Kitap 1: Bakkal Kız

Kitap 2: Siperlerde

Kitap 3: Emin Olmak İçin Üç Kez

Kitap 4: Aşka Şans Ver

Davenportlar Yiyor - Bir Green Hills Yemek Kitabı

Kitap 5: Gelişmemiş Aşk

Bir Noel Koleksiyonu Romanı

Kitap 6: Öpücükleri Çalmak

Bir Sevgililer Günü Hikayesi

Kitap 7: Phoebe (çok yakında)

Kır Gülleri Koleksiyonu

İskoçya'nın Yeşil Tepeleri (yakında)

Kitap 8: Isla

Kitap 9: Ainslie

Kitap 10: Elspeth

Kitap 11: Noel Güzeli (çok yakında)

Bir Noel Koleksiyonu Romanı

SEVGİLİLERİN SEVGİLİLERİ

Sevgililer Günü Sevgilileri Serisinin Kalan Kitaplarına Göz Atın...

Valentine's Sweethearts serisi, 18 yürek ısıtan temiz romantizm öyküsünden oluşan bir koleksiyondur
Bir kutu çikolata kadar tatlı.

Sahte flörtler, arkadaştan sevgiliye, zıt kutuplar birbirini çeker,
huysuz/güneşli, kazara evlilikler, aşkta
ilk görüşte, seride her romantik için bir şeyler ve çok daha fazlası var!

Kader çiftleri bir araya getiriyor
gerçek bağın şeker üzerine basılmış tatlı sözlerin ötesine geçtiğini
öğrenirler. Aşk mevsiminde ve kendi tereddütlerinde gezinirken,
bazen tek gereken şeyin bir tane olduğunu öğrenirler.
Her şeyi değiştirecek içten bir mesaj.

Sevgililer Günü Sevgilileri

W Burada havada aşk var ve romantizm kalp şekerlerden tatlı
çiçek açıyor!

VALENTINE'S SWEETHEARTS SERİSİNİN GERİ KALANINA BURADAN GÖZ ATIN

Yazı kabileme:

Kathryn Mykel

Jan Mau Hill

Evans Kaye

MJ Krause-Chivers

Violet Batejan

Günlük teşvikiniz ve hesap

verebilirliğiniz olmadan,

Binlerce kez tepelere kaçardım!

*Bunun yerine, sevginiz ve desteğinizle,
yedi kitap yazdım ve sonu görünmüyor.*

Teşekkürler, tatlı

***"...senin kalbin her zaman taştan daha serttir."
Telemachus'tan annesi Penelope'ye
Homeros'un Odysseia Destanı, 23. Kitap***

Pazar, 7 Şubat 2021

R kayda değer nimetler, orantılı yüklerle birlikte var olur. Şubat ayının başlarında bir Pazar öğleden sonrasında Baylin O'Casey, atını dünyanın en güzel arazisinde sürerken hem nimetlerini hem de yüklerini kucakladı: düz tarlalar, inişli çıkışlı ovalar, dereler ve akarsular, uzun çamlar ve yuvarlak meşelerin nefes kesici bir birleşimi. Green Hills, Oklahoma'nın hemen dışında yer alan altı yüz otuz üç dönümlük verimli arazinin tamamı son yüz yirmi beş yıldır ailesine aitti.

Her gün şafaktan çok önce uyanıyor, Baylin'in sabah güneşi saman tarlasının üzerinde yükselirken karanlıktan aydınlığa yumuşak, kademeli geçişi deneyimlemesini sağlıyordu; daha fazla uyursa, ev işleri bitmeden çok önce saatleri tükenecekti. Tavuklar Baylin'i eğlendiriyor, kendi aralarında sohbet ediyor ve Baylin her gün kahvaltılarını hazırlayıp yumurtalarını topladığında ona yem atma cılgınlığı içinde gıdıklıyorlardı. Su yalaklarını kontrol etmek, saman ve ot yaymak, diğer hayvanları beslemek... bu işler Baylin'e düşüyordu.

iyi. Çiftliğin karşılayabildiği ölçüde kiralık eller yardımcı oldu, ancak tam zamanlı çalışanlar olmadan, operasyonun büyük kısmı ve ev işlerinin çoğu Baylin'in omuzlarına yüklendi.

Bu gerçeğe zarif bir yürekle yüzleşti... çünkü toprağı kaybetmek ya da çiftlik işini kapatmak onu yıkabilirdi. Mahsul yetiştirmek, hayvanlara bakmak ve evi idare etmek beraberinde bir amaç ve istikrar getiriyordu. Onun sarsılmaz kararlılığı O'Casey Çiftliği mirasının yaşamasını sağladı.

Baylin haftada en az bir kez çit hatlarında gezinerek kırılma ya da onarım ihtiyacı olup olmadığını kontrol ederdi. Atının üzerindeki yüksek tüneğinden Baylin dünyanın öbür ucunu görebiliyordu.

"Ah, Penelope," dedi, yemyeşil kış otlarının üzerinden geçerken atın boynunu ovmağ için eğildi. "Yine muhteşem bir gün."

Serin ve keskin bir sabah olmasına rağmen Baylin beresini başından çekip çıkardı, altın sarısı uzun saçlarını salladı ve güneşin güçlü, parlak ışınlarını içine çekmek için yüzünü kaldırdı.

Hayat güzeldi ve Baylin memnundu.

Çok çalışmak zihnini ve bedenini yoruyordu ve zevk aldığı çeşitli hobiler yaratıcı olma ihtiyacını besliyordu.

Birkaç yıl önce çiftliği işletmek için tüm sorumluluğı üstlendiğinden beri, bu yaratıcı çabalar tam teşekküllü yan işlere dönmüştü. Bu yan işler bazen zaten dolu olan tabağına çok sayıda görev eklese de çiftlik için kârlı gelir kaynaklarına dönmüştü.

Şubat ayı Green Hills'in her yıl düzenlediği Sevgililer Günü Festivali demekti ve Baylin'in festivalin başlamasına birkaç gün kala yapması gereken milyonlarca şey vardı.

Çit hattını, tarlaları ve dışarıda otlayan diğer hayvanları incelerken zihninde yapılacaklar listesini gözden geçirdi. Işığın dokunduğu her şey Baylin'e aitti...

Bir şey hariç, uzakta kırmızı ve parlak bir şey.

"Bu bir araba mı?" diye yüksek sesle merak etti. Penelope karşılık olarak mırıldandı. "Bunun bir araba -ya da bir olması için buraya kadar gelecek vaktim yok."

Baylin Penelope'yi dörtlüğe iterken zihninde sürekli bir dua dönüp duruyordu: *Lütfen araba olma.*

Yeryüzünde uçarlarken daha iyi görebilmek için üzengilerin üzerinde durdu. Kesinlikle bir araba ve kesinlikle bir insan.

"Muhteşem," diye .

Baylin'in günü kötüye doğru derin bir dalış yaptı.

***Sürpriz, hayatın bize
verebileceği en büyük
armağandır.
Boris Pasternak***

"T Bu hurda yığını senin mi?" diye sordu muhteşem ata binen güzel kadın.

"1955 Porsche 550 Spyder'a kesinlikle iri yarı demezdim.

Teddy Gwenn neşeli bir cevap verdi.

Ateşli prenses bir buzdağının sıcaklığına sahipti ama bu onun ihtişamını azaltmıyordu. Devasa canavarın üzerine tünemesi ve küçük burnuyla ona -kendi krallığında sıradan bir köylüye- bakması itici olmalıydı. Bunun yerine, onun küçümsemesi Teddy'yi neredeyse sevinçten havalara uçurdu.

Teddy'nin lise ve üniversite boyunca akıl hocası olan Koç Hayes her zaman Teddy'nin yarı aptal ve yüzde elli deli olduğunu iddia etmişti. O anda ona hükmeden kadın, öfkeli yaşlı adamı haklı çıkarabilirdi.

"Ama evet, o benim," diye devam etti ve gururla omuz silerken utangaç bir sırıtışa izin verdi.

Teddy ikinci sınıftayken ilkokulun kitap fuarında bir kapı ödülü bileti kazanmıştı. Yıllık kütüphane etkinliğinde hiçbir şey satın almamıştı ama kitaplara, oyuncaklara ve biblolarla bol bol göz gezdirmişti. Müdür kutudan biletleri çekip öğrencilerin isimlerini topluluğa yüksek sesle okurken Teddy gözlerini kıstı,

Dav Pilkey'nin *Kaptan Düşükdon ve Mor Lazımlık İnsanlarının Akıl Almaz Durumu* kitabının bir kopyasını almayı umuyor ve bunun için dua ediyordu... Açıkçası herhangi bir *Kaptan Düşükdon* harika olurdu. Teddy her birini okumuş, kütüphaneden *defalarca* kontrol etmişti ve kendi kitabını *çok* istiyordu. Adını duyduğunda Teddy bir çığlık atarak zıpladı, bir kitap alacağı için çok sevinçliydi. Diğer çocukların arasından geçerek, kulaklarını yırtan bir gülümsemeyle kafeteryanın önüne doğru koştu.

Ben kazandım. Gerçekten kazandım!

Sahneye çıktığında, kütüphaneci ona rulo haline getirilmiş bir kâğıt parçasının içinde olduğu plastik bir torba uzattı. Bir poster mi? Tek istediği yeni bir kitapken aptal bir poster kazanmıştı. Ama de posteri eve götürdü ve açtığında şık, kırmızı bir spor araba gördü. Sadece bir spor araba değil, arka planda yıpranmış kapalı bir köprü ile yere yakın duran eski bir yarış modeli, bar hendeği boyunca uzanan bozuk yol ve yumuşak yeşil çimenler, arabanın pahalı görünümlü parlak iç mekanı ve lekesiz dış yüzeyi ile yan yana duruyordu. İpeksi pürüzsüzlükte alüminyum jantlara sahip şık ve düşük profilli cilalı lastikler, ışığı neredeyse güneşin parlak ışınlarında göz kamaştıran boya kadar canlı bir şekilde yansıtıyordu.

Teddy, *Kaptan Düşükdon* olmasa bile posterin oldukça havalı olduğuna karar vermişti. Poster odasının kirli duvarına yapıştırdı ve onu sevmeye başladı. Yıllar geçtikçe poster bir tılsıma, somut bir motivasyon kaynağına dönüştü.

Aileleri nereye taşınırsa taşınsın, poster Teddy ile birlikte gitti... Günler ne kadar zorlu, geceler ne kadar uzun ve soğuk ya da yenilgiler ne kadar yürek parçalayıcı olursa olsun, poster sürekli cesaret verdi.

Takım arkadaşları ve dostlarının alaylarına rağmen posteri Louisiana Eyalet Üniversitesi'ne götürerek yurt odasına astı. Atlanta onu on beşinci turda seçtikten sonra, poster onunla birlikte alt liglerde seyahat etti... önce Rome, Georgia'da, sonra Teddy'nin Double A Braves'teki görevi sırasında Pearl, Mississippi'de ve Triple A seviyesinde iki kısa süre kalmak için Lawrenceville, Georgia ve Gwinnett Stripers'ta.

Atlanta Braves onu büyük lige çağırdığında, Teddy'nin ilk işi o eski posterini çerçeveletip evinin *garajında* önemli bir yere asmak oldu.

ikinci önemli satın almasıydı... satın alınmış ve bedeli ödenmiş, kimsenin elinden alamayacağı bir satın alma.

Rekor kıran bir çaylak sezonunun ardından Braves ile yeni ve oldukça yüklü bir sözleşme imzalayan Teddy, üçüncü bir dönüm noktası olan araba satın almak için para harcadı. Ne bir replika, ne de bir kit. Kendi gözleriyle bizzat görmeye söz verdiği, bir gün içinde oturmayı umduğu, yaşlı bir adam olarak ölmeden önce kullanma şansına sahip olmak için milyonlarca kez dua ettiği araba... Uzun saatler süren antrenmanlardan, yolun sadece birkaç mil yukarısındaki Truist Park'taki maçlardan, deplasmandaki serilerden, ailesiyle ve arkadaşlarıyla geçirdiği tatillerden sonra *eve -evine-* döndüğünde posterinin hemen önüne park ettiği araba.

Teddy ayrıca, bulduğu her fırsatta sadece varış noktasını değil, hayat yolculuğunu da keyiflendirmek için zaman ayırarak köy yollarında araba kullanmaya yemin etmişti. Arabayla ilgili tek bir sorun bile yaşamamıştı... ta ki o gün on dakika önce, *Oklahoma'nın Nowhere* kasabasının ortasındaki bir saman tarlasının yanında tekleyip, yavaşlayıp ölene kadar.

Teddy şaşkınlık içinde güzel spor arabasına baktı. Kader onu gerçek bir cadalozun ayaklarının dibine bırakarak neyi başarmayı umuyordu? Kadına ve atına doğru dönerken bir elini ensesinde ovuşturdu. Bir an düşündükten sonra omuz silkti ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için yürümeye başladı. "Ne olmuş olabilir bilmiyorum-"

"Yanlış yol," diye araya girdi, atı geri çekti ve çenesini sallayarak Teddy'nin arkasındaki asfaltı işaret etti.

"?" Tam da motorun uyarı vermeden tekleyip ölmesine neyin sebep olabileceğine düşüncelerini paylaşmaya hazırlanıyordu. Kumral saçlı meleğin umurunda değildi.

"Yanlış yöne yürüyorsun... Kasaba diğer tarafta." Bununla birlikte, atı yarım daire çizecek şekilde dizginledi ve çit hattından aşağı inmeye başladı.

"Ne kadar uzakta?" Teddy, o duymadan önce seslendi.

Teddy'yle yüzleşmek için geri döndü ama en az yirmi metre ötede tekrar durdu. Yarı koşarak yaklaştı.

Gözleri kısıldı.

Durdu. "Kasaba *tam olarak* ne kadar uzakta?"

Bakışları soğukkanlılıkla adamın yüzünden ayaklarına ve oradan da tekrar yüzüne yöneldi. Başını düşünceli bir şekilde eğdi.

Gördükleri hoşuna gitti mi?

Kadın onu değerlendirirken Teddy'nin kalbi hızlandı.

Hiçbir zaman o anda istediği kadar ölçülü olmak istememişti.

Kabul etmek gerekir ki, solmuş mavi kot pantolonu daha iyi günler görmüştü ve dizleri biraz yırtıktı. Muhtemelen en iyi ilk izlenim değildi.

Yolculuk için de en rahat, en çok yıpranmış keçi derisi Tecovas çiftini giymişti. Kovboy çizmeleri, bir bardak yıllanmış viskiyi andıran yakışıklı bir altın kahverengisiyle başlamıştı; yıllar sonra, sağlıklı bir dozda sürtünme ve sıyrıklar kişilik kattı. Belki de o gün birini etkilemeyi umduğunu bilseydi seçeceği şey bu olmazdı.

En azından tişörtü kazanmıştı. Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak pamuktan yapılmış olan tişörtte beyaz beyzbol pantolonu giymiş bir şeftali karikatürü, bir top şapkası ve göğsünü yuvarlak bir çerçeve içinde şişirerek duran sevimsiz bir gülümseme vardı ve uzun kollu, koyu turuncu tişörtün göğsünde *Columbus Clingstones* yazıyordu. Kimse ikinci lig beyzbolunun en havalı takım logosunda bir kusur bulamazdı.

Kızın gözleri aşınmış çizmelerden çıplak kot pantolona, harika tişörtün üzerinden Teddy'nin yüzüne doğru ilerlediğinde Teddy kendinden emin bir sırıtış takındı. Küçük Yetim Annie, "*Gülümsemeden asla tam giyinmiş sayılmazsın*" demişti.

"Bir saat içinde yapabilirsin... belki biraz daha az," diye açıkladı karşısındaki kızıl saçlı.

Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Onu güçlü ve yetenekli bulduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa güçsüz ve isteksiz mi?

Tanrı aşkına, ben profesyonel bir .

Ayaklarına bakıp bir kez daha kendini onun gözlerinden görmeye çalışarak, *onun* düşüncelerini öğrenme arzusuna güldü. Tam o sırada uzaktan gelen toynak sesleri, düşüncelerinin nesnesinin gittiğini işaret etti.

"Beni bırakabilirsin," diye bağırdı arkasından, Titian tanrıçasının saniyeler önce bulunduğu boş alana doğru.

Cevap vermedi, sadece gün batımına doğru gitmeye devam etti.

Teddy kıpırdamadı, at ve binicisi ufukta gözden kaybolana kadar onları hayranlıkla izledi.

Sonra onları takip etti.

Yirmi dakika sonra, otlakta bir yol ve açık bir kapı ortaya çıktı. Bir sığır bekçisinin üzerindeki metal tabela *Teddy'nin O'Casey Çiftliği'ne* vardığını duyuruyordu. İsim uyuyordu. Bu alingan kız bir O'Casey olmalıydı.

Teddy geniş bir çiftlik evine gelene kadar yolu takip etti. Çiçek tarhları, çalılar, renkli saksılar ve kış çiçeklerinden oluşan bir patlama, araziye sert bir yumrukla yönettiğinden şüphelendiği soğuk kraliçeden çok daha sıcak bir karşılama sunuyordu.

Ön kapıyı çaldığında kimse cevap , o da ahşap sallanan sandalyeler, davetkâr yastıklar ve hatta korkuluğun üzerine katlanmış yumuşak, iyi kullanılmış bir yorganla tamamlanmış geniş ön verandada dolaştı. Kırmızı başlı güzelin uzun yeşil sapların arasında dizlerinin üzerinde oturduğu yan bahçeye doğru ilerledi. Geldiğini duyurmak için ısıklık çalan Teddy dikkatle yaklaştı. Kadının yerden sebze ayıkladığı yere ulaştığında omzunun üzerinden baktı.

"Patates mi?" Teddy yüksek sesle merak etti.

"Eskisinden daha da kaybolmuşsun," dedi selam verirken, ona şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Böylesine sıcak ve bulanık bir karşılama hissiyle, nereye gittiğinizi görmeden edemedim." Mutlu ve neşeli bir gülümseme onun bu sözlerine eşlik etti.

Ona saf bir kızgınlık dolu bir bakış fırlattı.

Teddy onun yemine atlamak yerine yanına çömeldi. Onun ne yaptığına ve nasıl yaptığına dikkat etti ve sonra onun görevini taklit ederek toprağı kazmaya başladı.

Birkaç dakika sonra "Bir tane buldum," diye haykırdı ve bulduğu şeyi zafer edasıyla havaya kaldırdı.

Teddy'yi tebrik etmedi ama sıırıttı... yani, en fazla sıırıttı... dudaklarını büzüşünde ufak bir değişiklik oldu ama Teddy bunu gördü. Ve bu onun göğsünde bir uğultuya yol açtı.

Sessizlik içinde çalışıyorlardı - daha doğrusu *göreceli* bir , çünkü Teddy sürekli mırıldanıyor ya da ısıklık çalıyordu.

Birkaç patates yığını yaptıklarında, Teddy'nin yeni fasci- nation'ı ayağı kalktı, ellerindeki ve kot pantolonundaki kiri temizledi ve bahçenin uzak ucundaki bir kulübeye doğru yürüdü. Dört tahta kasayla geri döndü.

Bir sandığı daha önce ortaya çıkardıkları patateslerle doldurdu. Teddy de onu izledi ve ikinci bir kasayı doldurdu. Sonra daha fazla patates için kazdı, böylece Teddy de daha fazla patates için toprağı kazdı.

Esrarengiz kadın yine hiçbir şey söylemedi. Teddy onun sessizliğini dengelemek için alanı sürekli olarak neşeli ısıklık sesleriyle doldurdu ve

hums.

Koç Hayes de birçok kez, Teddy'yle tanışana kadar kalbinde 7/24 şarkı olan insan tanımadığını bıkkınlık içinde söylemişti; Koç o daha sessiz zamanlara geri dönmeye aldırmayacağına yemin etmişti. Ama Koç bunu asla kastetmemişti. Teddy de hiç alınmadı; iyi hisler bastırılmak için değildi. Hayır, huysuzluk ve somurtkanlık üzerine kurulu olanlar, can sıkıcı eski koçlar ve çarpıcı yeni yabancılar Teddy'ye meydan okudu. Onların huysuzlukları, Teddy'yi oyununu hızlandırması için cesaretlendiren bir eldivene dönüştü; onların davranışları, bir tepki alana kadar daha neşeli, daha sesli ve daha eğlenceli olması için ona ilham verdi.

Bahçede Teddy ve isteksiz lideri, dört kutunun tamamı rengarenk altın, kırmızı, kahverengi ve mor patateslerle dolup taşma tehlikesi geçirene kadar sebze toplamayı bırakmadı.

Tahta kasalar başka bir patatesin sığamayacağı kadar dolunca, kazma işi de bitmiş oldu.

"Bunların hepsi bizim için mi?" Teddy sordu.

Ona doğru küçümseyen bir sırıtış fırlattı, tıpkı onun bahçeye gelişinde kullandığı gibi.

"Yani, et ve patatesi severim ama bu çok fazla !" diye açıkladı.

"Biz diye bir şey yok. Bunlar bu hafta sonu Sweetheart Festivali'nde açacağım ürün standı için." Saatlerdir bu kadar açık sözlü olmamıştı.

Ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu aldı. Teddy de ayağa kalktı ve kirli ellerini pantolonuna sildi. Kadın malaları toplarken, Teddy de el aletlerinin geri kalanını aldı. Kadın bir sandığı almak için eğildiğinde Teddy araya girdi.

"Onları ben alırım," diye açıkladı, ağır sebze kutularının arasına girerek. "Sadece bana nereye gideceğimi göster."

"Bunu zaten denedim," dedi alaycı bir bakışla. "İşe yaramadı," diye hatırlattı ona. Sonra onun etrafından dolanarak elli ya da altmış kilo ağırlığında olması gereken bir kutuyu kaldırdı.

"Huh," diye homurdandı, ama alçakça homurdanmasının ardından ona en çekici sırıtışının bu olduğu söylenmişti.

"Peki," diye kabul etti. "Birini al ve beni takip et. Kulübeye gidecekler."

Teddy hepsini alacağını iddia etmek istedi ama içinden bir ses nefesini boşa harcayacağını . Bunun yerine, en dolu, en ağır

küçük bir binanın içinde.

Teddy raf raf tahta kasalar keşfetti. Neredeyse her biri kışın hasadıyla dolup taşıyordu.

"Vay canına!" Teddy onayını belirtmek için ıslık çaldı. "Bu ne büyük bir lütuf. Soğukta bu kadar çok sebze yetiştiğini bilmiyordum."

Ve işte yine oradaydı: dudaklarını büzerek, başını sallayarak alaycı bakış , cehaletini ve aptallığını bir gram bile filtre kullanmadan ortaya koyuyordu. Muhteşem!

Egosuna indirilen darbeyi yumuşatmamış olması, açık kıyafetleri, aşırı acı çeken yüzleri ve yapmacık gülümsemeleriyle hiçbir takım hayranının yapamayacağı kadar kalbini ısıttı.

Teddy kalan patatesleri taşımak için iki tur daha attı. Sonra ev sahibesi rafları düzenlerken ve sarı bir kâğıda notlar alırken o da bahçedeki kulübenin etrafında dolanarak kovalara ve bidonlara burnunu soktu.

"En son ne zaman marketten taze ürün aldığımı hatırlamıyorum," diye itiraf etti Teddy, bir küme yeşil soğanı alıp keskin, topraksı kokularını içine çekerek.

"Eğer dükkândan geldiyse muhtemelen o kadar da taze değildir." Sonra kapıya doğru yürüdü ve eşikte durup omzunun üzerinden ona baktı. "Haydi; sanırım akşam yemeğini hak ettin." Ürettiği mahsul duvarına döndü, bundan bir tane, şundan iki tane aldı. Teddy'nin yanından geçerken, "Taze sebzelerin tadının nasıl *olduğunu* görebilirsin," diye ekledi, ışığı kapattı ve onu karanlıkta bıraktı.

Yirmi Soru

*İsim, çoğul fakat tekil yapı ~ Bir oyuncunun
veya takımın oynadığı oyun
belirlemeye çalışır
evet ve hayır cevaplarından
en fazla 20 soru
diğerlerinin tahmin etmek için
seçtiği kelime veya nesne*

Baylin, tek gözlü seramik lavabonun yanındaki tezgâha çeşitli kabak, soğan ve patatesleri yerleştirdi. Musluğu ılık konuma getirdi ve ellerini yıkamaya başladı.

Tırnaklarının etrafına ve altına küçük kıl fırça.

İstenmeyen misafiri yanına sokuldu ve aynısını yaptı.

Ona doğru alaycı bir bakış fırlattı. Bir kez daha, adam onun normalde yetkin olan pis gözlerine aldırıyor gibiydi.

Ellerini kurulamak yerine, akşam yemeği için getirdiği sebzeleri yıkamaya başladı. Yine izin istemeden onun hareketlerini birebir kopyaladı.

Omuz omuza duran uzun, iri gövdesi küçük mutfağın kaldırılabileceğinden daha fazla ısı yayıyordu. En azından Baylin'in kaldırılabileceğinden daha fazla.

Dürüst olmak gerekirse, *iri* yarı değildi ama rahat edemeyeceği kadar güçlü ve şişman görünüyordu.

Ve çok güzel.

O gözler... yumuşak yapraklı yeşilliklerin rengindeydi, maruldan daha açık ama lahanadan daha koyu. Baylin gözlerinin rengini tam olarak tanımlayabilmek için bakmamak için kendini zor tuttu.

Ve saçlar! Hollywood setinde bir profesyonel tarafından şekillendirilmemiş hangi insan bu mükemmel dalgalı şeye sahip olabilir? Üstü açık bir araba kullanıyordu! Saatlerce rüzgârda savrulduktan sonra kimsenin saçını iyi görünmezdi - ve asla *harika* olmazdı.

Baylin onun kirli sakalını, kalın kaşlarını ve açık erik dudaklarını kabul etmeyi reddetti. Düşünmeye değmezlerdi... çünkü hiçbir erkek bu kadar çekici olmamalıydı.

Baylin, Mükemmel Vücut'u lavabonun başında bıraktı ve onun yardımını olmadan sebzeleri düşündü. Ocaktan dökme demir tavayı, alt dolaptan bir kesme tahtası aldı ve şef bıçağını saklama bölmesinden kaydırды. Mutfağındaki yabancıyla arasında sağlıklı bir mesafe bırakarak istasyonunu kuran Baylin, durulamayı bitirdiği kabağı dilimlemeye başladı.

"Bir adın var mı?" diye sordu, onun cevabıyla en ufak bir ilgi duyuyormuş gibi görünmemeye dikkat ederek.

Yine coşkulu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözlerindeki parıltı hiç söndü mü?

"Theodore Robinson Gwenn," diye yanıtladı. "Ama tüm dünya bana Teddy der."

"Pekala Teddy, yemekten sonra seni kasabaya götüreceğim. Sonra yoluna devam edebilirsin."

Theodore-Call-Me-Teddy ipucunu anlamadı.

Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca ne kadar asabi ve kaba olmaya çalıştıysa da, bu tavrı onu azaltmaya yetmedi. İyi ruh halini bozabilir ya da gitmesi için ona ilham verebilir.

Teddy onlar çalışırken mırıldanmış ve gevezelik etmişti. Sonra Teddy yemek pişirirken biraz daha mırıldanırdı.

Baylin tüm enerjisini onun varlığına, çiftlik evinin mutfağını doğal bir rahatlıkla doldurmasına alışmak için kullandı. Teddy'nin orada olmasının mutfağı Joe Baba'nın kazasından ve büyükannesinin yirmi dört saat demans bakımına ihtiyaç duymasından önceki dönüştürmesini görmezden gelmek için çok çalıştı.

Baylin'in ailesi çiftlikten nefret ediyordu, orada fazla zaman geçirmemişlerdi, bu yüzden Baylin çoğu zaman evde yalnızdı. Ve bu ona çok iyi geliyordu.

Gösterişli arabalar süren güzel oğlanlar için vakti yoktu... Green Hills'ten çıkarken onları kasabaya getiren aynı dikkatsiz hızla o hot rod'ları süren oğlanlar için. Baylin'in karmaşıklıklara ihtiyacı yoktu, yapılacaklar listesine zaman alan, enerji tüketen bir madde daha ekleyecek yeri yoktu. Çiftlik günlerini, yorgancılık, kitap okumak ve konserve yapmak akşamlarını, arkadaşları ve topluluğu ise kalbini dolduruyordu.

Aslında hayat mükemmeldi.

Ve bu şekilde kalmasını istiyordu.

"A Sana nasıl hitap edebilirim?" Teddy, Baylin'i asi, kimilerine göre *dikenli* düşüncelerinden sıyrarak sordu. "Beni kasabada terk edene kadar tabii ki. Kalacak bir yerim olmadan.

Ve ulaşım yok. Arkadaş yok... hatta bir-" "Baylin,"

diye araya girdi. "Ben Baylin O'Casey."

Sesi neden bu şekilde çıkmıştı? Derin ve nefes nefese?

Tanrım, onun nesi vardı?

gel! Bugün burada, beş dakika sonra gidecek.

"Baylin O'Casey," dedi Teddy, muhteşem yeşil gözlerinde parlayan bir takdir ışıltısıyla. "Sizinle tanışmak bir zevk." Elini onunkini sıkılamak için uzattı ve bir an için Teddy'nin onu bir uçurumdan aşağı çekip uçuruma doğru serbest düşüşe geçirdiği bir görüntü zihninde canlandı.

Baylin bu düşünceden de sıyrıldı ve aptalca davrandığı için kendini azarladı. Ne zamandan beri yoldan geçen rastgele biri kendisinden şüphe etmesine neden olmuştu? Hiçbir zaman! Ve bu gezgin de ilk olmayacaktı.

Ama avucu onunkiyle buluştuğunda, masum bir tokalaşma olması gerekirken, elinden koluna, oradan da göğsüne doğru zıplayan hisler kesinliğini yalanlıyordu.

Baylin elini geri çekti ve doğranmış sebzeleri tavaya koyup üzerlerine zeytinyağı gezdirerek ve baharatları ekleyerek kendini meşgul etti. Gaz ocağını yaktı, karışımı karıştırdı ve buharın çıkması için kapağı hafif bir açıyla tavanın üzerine koydu.

Teddy onu bir şahin gibi izledi.

Sinirlenmeyi reddetti.

Buzdolabından bir jambon alıp kalın et dilimleri kesmeye başladığında, Teddy dolaplarda bir çöpçü avına çıktı.

Aradığı şeyi bulmuş gibi görünen Teddy, küçük mutfak masasını iki tabak, iki peçete ve iki takım gümüş takımla donattı.

Baylin tuvaletteki masasında yemek yeme alışkanlığını edinmiş, lokmalar arasında bilgisayarında çalışıyordu. Özenle yerleştirilmiş sofr takımları tuhaf görünüyordu. Her şeyin çift olması fazla ev gibi, fazla samimi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda davetkâr... ve hoş.

"Bir bardak süt çalabilir miyim? Ya da iki tane?" Teddy buzdolabının yanındaki üst dolapta bulunan uzun, şeffaf bardakları inceledikten sonra sordu.

"Elbette," diye izin verdi Baylin. "Geldiği yerde daha fazlası var," diye ekledi, hafif bir konuşma denemesi yaparak. Bunu daha iyi bilmeliydi.

"Senin çiftliğinden mi?" diye sordu. Yemek bitene, bulaşıklar yıkanana ve mutfak tertemiz olana kadar hava almaya çıkmadı...

"Yani gerçek bir süt ineğiniz mi var?" diye hayret etti. "Var," diye onayladı.

"Ve bu jambonu yiyebilmemiz için zavallı küçük bir domuz öldü mü?" Teddy çatalına birkaç lokma daha koyup bir dilimi daha mideye indirirken bu durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Öyle yaptı," diye onayladı Baylin.

"Bahçe kulübesindeki tüm o sebzeler Sevgililer Günü Festivali için mi?"

"Hepsi değil ama çoğu." "Neden hepsi değil?"

"Çünkü öngörülebilir gelecekte yemek yemek zorundayım." "Bu adil," diye kabul etti.

Cevap olarak sadece bir kaşını kaldırdı.

"Yani Sevgililer Günü fuarı büyük bir mı?" Teddy sordu. "Öyle."

"Ve siz de o sırada çalışıyor, satıyor olacaksınız, öyle mi?"

"Öyleyim."

"Bir masada mı?"

"Stand alanı kiraladım."

"Bu harika."

"Teşekkürler mi?" Baylin'in cevabı bir soru gibi çıkmıştı çünkü yeniden müttefik... Nereye varmaya çalışıyordu?

"Ve kabinde çalışman mı gerekiyor?" "Zorundayım."

"Tüm zaman boyunca mı?"

"Hemen hemen," diye yanıtladı.

"Ama her saniye değil mi?"

"Hayır, *her* saniye değil."

"Bir ürün standına sahip olmak için ne gerekir?"

"Bir sürü meyve ve sebze."

"Ha, ha," dedi, cazibesini göstererek. "Kabini neleri gerektiriyor?"

"Çarşamba ve Perşembe günlerini toplamak, pişirmek ve paketlemekle geçireceğim. Cuma günü, satmayı umduğum ürünleri ve ürünleri kuracağım... belki yeterli zamanım olursa standımı biraz süsleyebilirim. Festival o gün öğleden sonra başlayacak. Satıcı salonu o akşam açılacak."

"Festival kadar sürecek?"

"Pazar gününe kadar; ancak umarım Cumartesi gecesine kadar her şeyi satmış olurum da Pazar öğleden sonrasını hepsini yıkarak geçirebilirim."

"Hafta sonu için yardım edecek biri var mı?" "Pek yok."

Teddy, "Bütün bunları tek yapamazsın," diye itiraz etti.

"*Yapabilirim*. Daha önce yaptım ve yine birçok kez yapacağım," diye düzeltti Baylin. "Ama buna gerek kalmayacak; etrafta kim varsa festival boyunca oraya buraya yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

"Huh," diye Teddy.

Baylin konuşmaya mecali kalmadığı için şükran dolu bir dua etti.

*Kitapsız bir oda, ruhsuz bir
beden gibidir.
Marcus Tullius Cicero*

"H Burada," dedi Baylin ve Teddy'ye yapışkanlı bir not uzattı. Üzerine yazdığı isim ve numarayı okudu. "Nedir bu?" "Yetenekli bir tamirci." Midesi ekşidi. "Bilmiyorum," dedi, sözleri endişeyle doluydu. "O motorları olan bir büyücü." Teddy tereddüt etti, elindeki kâğıda bezgin bezgin baktı. "Hâlâ bilmiyorum," diye çekindi. "Boxy sıradan bir araba değil." "Jax sıradan bir tamirci değil," diye karşı çıktı. "Ve arabana isim mi verdin?" Yüzündeki buruşuk ifade çok şey anlatıyordu. "Ah, evet!" Herkes değil mi? "Boxy" mi? Bu Foxy'nin bir oyunu mu? Ya da Roxy?" Teddy onun güzel yüzündeki o kibirli ifadeyi öpmek istedi. Bekle-O bakışı *silme*k, öpmek değil. Ne düşünüyordu ki? "Hayır," diye cevap verdi Teddy, garip ve yerinden edilmiş dürtüyü silkeleyerek. "O bir-" "O mu?" "Tabii ki."

"Vay canına," dedi. Gözleri parladı ve Teddy bir kıkırdamaya karşı koyduğuna yemin edebilirdi.

"Lütfen bu sürükleyici hikâyeye devam edin," dedi ve bir davetiye uzatır gibi öne eğildi.

"O," diye vurguladı Teddy, "eski model bir yarış arabası. Yarışlarda, arabalar garajlarına geri döndüklerinde - tabiri caizse, etkinlik için evlerine - onlara *box yapmaları* söylenir. Beyzbol oynayan bir çocuk olarak kendimi her zaman vurucu kutusunda evimde hissederdim. Bu yüzden ona Boxy adını verdim."

Baylin'in nutkunun tutulması, onun aptallığı karşısında şaşkına döndüğü ya da zekâsından etkilendiği anlamına geliyordu. Teddy onun o anda hangisini hissettiğini bilmekten korkuyordu.

"Peki, Jax'i ara. Bu onun cep telefonu; Pazar gecesi bile olsa cevap verecektir. *Boxy* onun ellerinde güvende olacak. Söz veriyorum," diye başını sallayarak ekledi.

Baylin mutfaktan çıkınca Teddy bir sandalye çekip oturdu ve o korkunç aramayı yaptı.

Otuz saniye geçmeden elinde bir dizüstü bilgisayarla döndü.

Bilgisayarı adamın önüne koydu ve ekranı işaret etti.

"Bunlar konaklama seçenekleriniz. Jax'le konuştuktan sonra onları aramaya başla," diye emretti. Sonra arka kapıya doğru yürüdü, fosforlu turuncu beresini taktı ve kalın ekoseli flanel ceketini giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi tam kapıyı kapatıp çıkarken.

Onu görmezden geldi.

Otuz dakika sonra mutfağa geri döndüğünde Teddy , kışlık kıyafetlerini değiştirdi ve ona doğru ikinci bir bakış bile atmadan koridorda gözden kayboldu.

A Yirmi beş dakika sonra, otel seçenekleri konusunda çok daha kötü ama arabası konusunda çok daha iyi hissederek, Teddy sandalyesini masanın altına kaydırды, mutfak ışıklarını kapattı ve Baylin'i aramak için koridordan aşağı indi.

Teddy onu önce, 1900'lerin başında inşa edildiğini tahmin ettiği evin çift kapılı girişini çevreleyen ve evin genişliğine yayılan eski moda bir salon keşfetti. Tarihi mimariye ve ev de- işaretine olan hafif takıntısı ayaklarını odanın içine doğru zorladı.

Mekânı muhtemelen bir asır önce olduğu gibi hayal etti: resmi kürk mobilyalar, büyük sanat eserleri ve heykeller, desenli duvar kâğıtları ve büyük boy resim pencerelerinden akan tonlarca doğal ışık ile evin zarif bir merkezi, eğlenmek için mükemmel. Teddy erkekleri uzun arkalıklı sandalyelerde oturmuş sigara içerken ve iş tartışırken hayal etti... dünyanın sorunlarını çözerken. Kadınları ise etekleri uçuşan, saçları yukarı doğru taranmış, *çevrelerindeki* aileler hakkında sohbet ederken ve *aslında* dünyanın sorunlarını çözerken hayal etti. Oda zamansız bir istikrar havası taşıyordu.

Yarattığı yaratıcı geçmişini bir kenara bıraktı ve odayı gerçekten inceledi.

Yıllar içinde yapılan güncellemeler salonu daha az resmi, birden fazla amaca hizmet edebilecek kadar geniş bir odaya dönüştürmüştü. Alanın yarısı sağlam ve erkeksi, görkemli ama havasız değil. Süslü oymalar zengin ahşap sehpaları süslüyor ve ağır bir sehpayla eşleşiyordu. Döşemeli kanatlı sandalyeler, deri bir kanepe ve antika bir dik piyano renk ve doku katmanları ekledi. Düzen, özel bir kütüphaneyi andırıyordu.

Gerçekten de özel bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar uzanan gömme kitap rafları odanın yan duvarının tamamına hakimdi. Yakışıklı, dört taraflı kitaplıklar açık alanı süslüyordu. Kitaplar, sanat eserleri, biblolar ve her yaştan portreler ve çerçevelerin modası her rafa tika basa dolduruyordu.

Teddy okul ve şehir kütüphaneleri dışında hiç bu kadar harika bir kitap koleksiyonu görmemişti. Bazılarının sırtları kirden daha eski görünüyordu ama metalik yazılar ve yıpranmış deri kapaklardaki kabartmalı tasarımlarla çok daha zengindi. Diğerleri ise 1900'lerin sonlarından fırlamış gibi görünüyordu; parlak, canlı renklerle basılmış toz ceketleri, kabarcıklı, sanatsal yazı tiplerini ve içinde saklı hikayeleri ima eden dramatik sahneleri gösteriyordu.

Rafların büyük bir bölümünde, ayrı karton kılıflar içinde bir kitap koleksiyonu bulunuyordu. Bozulmamış durumları, bariz yaşlarıyla çelişiyordu. Teddy, tüm zamanların favorilerinden biri *olan Huckleberry Finn'in Maceraları'nın* bir baskısını aldı ve kitabı kutusundan çıkardı. Nazik bir dikkatle kitabın kapağını açtı, ama omurgayı çekiştirmemek için birazcık. İçinde bir broşür vardı, tek bir sayfa ikiye katlanarak dört sayfalık ayrıntılı bilgi oluşturulmuştu. İçindekileri baştan sona okudu ve o baskı için kullanılan dizgi, illüstratör ve cilt hakkında bilgi edindi.

Teddy, Mark Twain'in romanını Voltaire'in *Candide*'ini keşfetmek için değiştirdi. Aynı tür broşür, *The Heritage Club* sözcüklerinin altında *Sandglass* başlığıyla, yine kapağın içinde duruyordu. Göz attığı her kitapta bir tane buluyordu. Lewis Carroll'un *Alice Harikalar Diyarında*'nın devamı olan Aynanın *İçinden'in* güzel bir kopyasına hayranlıkla *baktı*. Beyaz folyoyla damgalanmış hoş bir buket, aynı derecede sade ve zarif olan peygamber çiçeği mavisi kapağı dolduruyordu. Sonra Teddy, Charles Dickens'ın *The Pickwick Papers* kitabının enfes bir kopyasına rastladı. Bir halat deseni CD harflerini çerçeveliyordu ve bu harflerin hepsi kılıfla uyumlu koyu kırmızı mürekkeple kabartılmıştı. Parlak bir altın varak daire, cilt üzerindeki başlığı gösteriyordu. Teddy'nin o güne kadar gördüğü en muhteşem kitaptı.

Dickens'a karşı güçlü bir yakınlık duyuyordu; Dickens'ın ruhunun derinliklerindeki karakterler.

Teddy hiç düşünmeden, kitap raflarına yakın bir yerde duran aşırı doldurulmuş okuma koltuğuna yerleşti. Lambanın zincirini sol omzunun üzerinden çekti. Teddy narin bir hazine almışçasına, *"The Posthumous Papers of the Pickwick Club"* başlıklı sayfayı inceledi. Başlık sayfasının karşısında, *"Şair Bay Snodgrass"* başlıklı harika bir çizim *vardı*. Canlı renkler, karakteri tüm çelişkili romantik melankolisiyle hayata geçiriyordu. Adamın kişiliği resimden sızıyordu.

Teddy sayfayı çevirdiğinde telif hakkı bilgilerini gördü: 1938'de The Heritage Press, Inc. tarafından basılan ilk baskı, Gordon Ross tarafından resimlenmişti. *Muhteşem*.

Teddy büyük bir dikkatle Kum Saati'ni - *Sayı XII: 26* - açtı ve Samuel Pickwick'in doğumunu okumaya başladı. *Büyüleyiciydi*.

"Kırılmazlar," diye duyurdu Baylin, bir omzuna yaslandığı kapı çerçevesinden, bir dakikadır orada olduğunu göstererek.

Yakalandın.

"Olabilir," diye karşı çıktı Teddy. "Onlar olağanüstü."

", " diye kabul etti. Teddy'nin söylediği bir şeye *katılıyordu*. *Mucizeler asla sona ermez*.

Baylin, "Ve ailemin bunlardan oluşan harika bir koleksiyonu var," diye açıkladı.

"Kaç kişi ?"

"George Macy adında bir adam bunları 1935'ten 1982'ye kadar aylık bir kitap kulübü olarak yayınladı, zaman zaman da birkaç bonus kitap çıkardı; her baskıda sadece abonelerine yetecek kadar, yaklaşık on beş bin kopya çıkardılar. Yani, kabaca elli yıl... bu yaklaşık altı yüz dred başlık... çarpı on beş bin kopya-"

"Dokuz milyon kitap," diye bitirdi Teddy onun yerine. "Yayıncılık dünyasında bu çok fazla değil."

Baylin, "Onları satmaya çalışan bir yazar değilseniz, bu durumda dokuz milyon kitap makul bir sayıdır," diye itiraz ediyor.

"*Touché*," diye izin verdi, ileri geri şakalaşmalarının tadını çıkarıyordu. Uzak durmak, onu dışlamak istiyordu. Ama Teddy'yi kandırmıyordu. Ondan hoşlanıyordu, en azından biraz.

"Neden bu kadar çok gülümsüyorsun? Ya da sırıtıyorsun? Ya da sadece... mutlu oluyorsun?" "Huysuz ve küskün olmamı mı tercih edersin?"

"Belki," dedi ve kitaplığa geçerek, ikisi de zümrüt yeşili ciltli ve kanarya sarısı kapaklı iki Her- itage Press Club kitabını aldı. Teddy odanın öbür ucundan altın varak baskılı başlıkları okuyamadı.

Baylin, Teddy'nin oturduğu yere yakın ikinci bir okuma koltuğuna tünedi ve kucağındaki kitabı kutusundan çıkarmadan önce en üstteki kitabı ona uzattı.

"*Rüzgar Gibi Geçti*, Margaret Mitchell, 1 Numara," diye yüksek sesle okudu.

"Hmm," diye mırıldandı. "Bunlar koleksiyonda en sevdiklerim." Teddy bahçede yaptığı gibi onu takip etti, cildi açtı ve ayrıntılı bir çift sayfa illüstrasyona gelene kadar çevirdi, doğrudan savaş öncesi şıklığın zirvesinden çizilmiş ve renklendirilmiş bir sahne. Baylin'in illüstrasyonunun İç Savaş'ın savaş sonrası bir sahnesini tasvir ettiğini görmek için baktı. Baylin'in kitabındaki resimler gençlik, umut ve olasılık vaat ederken, Baylin'in kitabındaki resimler kasvet, acı ve ölümü tasvir ediyordu.

Teddy, Baylin'in parmaklarını sayfaların üzerinde gezdirmesini izledi. Sonra sanki üzüntüsünden kurtuluyormuş gibi nefes verdi. Kitabı kapattı ve yerine koymaya gitti. Teddy de aynısını yaptı. Baylin'in omzunun hemen arkasında durdu ve elindeki kitabı geri vermek için uzandı.

Onun alanını işgal etmek kabalık mıydı? Hayır, sadece nasıl tepki vereceğini görmek istedi.

Ne yazık ki yine kızın tepkisinin olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu bilmiyordu.

havanın cızırdadığını hissediyor muydu, yoksa ama bunu saklayacak gücü var mıydı?

Eğer öyleyse, Teddy'den daha güçlüydü.

Parmakları onun saçlarına dokunmak, saçlarını kenara çekip çene çizgisini izlemek için kaşınıyordu. Ah, dudaklarını boynunun kıvrımındaki yumuşak tene yerleştirmek için.

Eros'un oku hedefini bulmuş, Teddy'nin göğsünün tam ortasına .

Teddy, on iki saatten az süredir tanıdığı ve *henüz* aynı şeyleri hissetmiyor gibi görünen bir kadın için düşündüklerini ve daha da çirkin arzularını dizginleyerek Baylin'in yanından geçti ve Dickens kitabını raftaki boş yerine geri koydu. Yanından geçerken vücudunun onunkine değmesine izin vermiş olabilirdi. Sadece bir dokunuş.

Ne de o bir aziz değildi.

***Old MacDonald Had a Farm Geleneksel
çocuk tekerlemesi~ tarafından yazıldığı
düşünülmektedir.
Thomas d'Urfey 1706 yılında bir opera için***

"Y Jax Fielding konusunda haklıymışsınız. Az önce onunla ve adam arabalardan anlıyor, hatta eski Alman arabalarından bile," dedi Teddy.

"Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi en çekici, her şeyi bilen sırtışıyla.

Baylin salonun geniş alanını geçti, dünyanın en davetkâr oturma odası gibi hissettiği bölümü... üst kattaki dikiş atölyesi, ahırdaki at ahırları ve bahçedeki tarlaların yanında dünyadaki en sevdiği yerd.

Belki de burayı biraz fazla seviyorumdur?

Şömine ızgarasındaki kütükleri ayarlamak için eğildi, bir kibrit çaktı ve gaz marşını yakmak için anahtarı çevirdi. Ateşten memnun kalınca perdeyi kapattı ve odanın köşesinde duran oyun masasından bir proje aldı. Sonra Baylin derin koltuklu, kıvrık kollu, aşırı doldurulmuş kanepeye çöktü, elinde yorgan, kenarların etrafındaki bağı elle dikmeye başladı. Sevgililer Günü yorganını hafta sonundaki yarışmada değerlendirilmek üzere teslim edeceği Çarşamba gününden önce bitirmesi gerekiyordu.

Devam etmekte olan çalışma, onun canlı, temiz arka zeminlere olan sevgisi ile festivalin temasını birleştirdi: Muhabbet Kalpleri. Baylin, kalp şeklindeki blokları coşkulu kırmızılar, güzel pembeler ve sıcak şeftalilerle birleştirdi; rastgele baskılar karmakarışık bir hava yaratırken, istiridye beyazı düz bir şuha üzerine hassas bir şekilde yerleştirilmeleri yapı ve istikrar sağladı. Özel motifleri benzersiz desenlerle makinede kapitone etti... zaman alan bir süreçti ama türünün tek örneği bir yorgan ortaya çıkardı. Baylin tasarıma *Sevgiden Söz Etmek* adını vermişti çünkü ona şeker kalpleri, neşe ve keyif veren bir avuç tatlı şeyi hatırlatıyordu. Meşgul Arılar Yorgan Loncası inanılmaz yetenekli yorgancılardan ve elyaf sanatçılarından oluşuyordu, bu nedenle Baylin yarışmayı kazanmayı beklemiyordu, ancak bunu dünyayla paylaşmak kendi ödölünü getirdi.

Teddy diğer kitap raflarına göz atarken salonu. Sabırla ilerleyerek, büyük rahat koltuğun yanındaki geniş perdeye doğru ilerledi.

"Bu oldukça büyük bir sandalye," diye onayladı, ayaklığı uzatmak için kolu çevirdi. "İki kişi için yeterince büyük."

Onun alaycı göndermesini görmezden geldi. "Bu da oldukça güzel bir yorgana benziyor."

Ses tonundaki hayranlık sinirlerinde garip bir tepkiye neden . Yanaklarında bir gurur kızarması oldu. Bu tepkiyi uyardı; onun övgüsü hiçbir şey ifade etmiyordu... hiçbir şeyden daha az, gerçekten.

Ama bu düşünceyi aklından geçirirken bile onun önünde durdu ve yorganı sallayarak tüm tasarımı görebilmesi için avucundan düz bir şekilde sarkıttı.

Baylin'in nabzı hızlandı. Blok düzenini tasarlamak, kalp şekillerini nasıl istediğiyle oynamak, bunu yapmak için izlenecek adımları yazmak, talimatları resimlemek ve eklektik baskılarda ve uyumlu renklere çeşitli kumaşlar çekmek için çok fazla zaman harcamıştı, parçaları kesmek, tekrar bir araya getirmek, uzun kollu makineyi yüklemek ve katmanları birlikte yorganlamak için gereken saatlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Theodore Gwenn tek kelime etmeden, hatta ses bile çıkarmadan -görünüşe göre garip bir şekilde- koltuğu indirdi ve yorganı incelemek üzere ayağa kalktı. Teddy kumaşa yaklaştı ve kalp şeklindeki her bloğa baktı. Kırmızılar ve pembeler içindeki eski tarz bir beyzbol baskısı parçasını fark ettiğinde sırtarak onayladı ve onunla göz göze geldi.

Nefesi kesildi. Teddy'nin bunun bir kumaş yığınının çok daha fazlası olduğunu fark etmesini istiyordu; Baylin'in onun bu yaratıma kendinden bir parça koyduğunu görmesine ihtiyacı vardı.

"Bu bir sanat eseri," dedi, şaka yapmadan ve gülmeden... ama içten bir saygıyla.

"Umarım jüri de aynı fikirde olur," dedi, sesi zamankinden daha yumuşaktı. "Bu bir yarışmaya katıldığım ilk yorgan. Diğerlerinin yanında nasıl duracağından emin değilim ama denemeye değer diye düşündüm. Yani-" Baylin onun saçmalamasını kesti. "Umarım beğenirler."

"Bunu yapmamaları için kör olmaları gerekir," dedi Teddy, alt kenarı kaldırıp Baylin'in kucağına geri katlamasına yardım ederken, o da dikişine devam etmek için oturdu.

Koltuktaki yerine döndü ama iki ayağını da yere basarak öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak onun hareketlerini izledi. Adamın ilgisi Baylin'in duyularını harekete geçirmişti ama yine de bu hissi itici olarak tanımlamazdı. Hatta zorlansa, onun arkadaşlığının oldukça hoş olduğunu bile kabul edebilirdi.

"Jax ne dedi?" Baylin konuşmayı kendisi, kapitone becerileri ya da haftalardır üzerinde dua ettiği projesi dışında bir konuya taşımak için sabırsızlanıyordu.

"Onu günün erken saatlerinde aramalıydım. Sabah bir çekici gönderecek ama Boxy'ye Çarşamba, hatta belki Perşembe gününe kadar bakamayacak. Parçaları sipariş edip gelmelerini beklerken, benim buradan çıkmamın önümüzdeki haftanın ortasını bulacağından şüpheleniyor."

Kız yorum yapmayınca Teddy devam etti.

"Ayrıca kalacak bir yer bulmakta zorlanacağımı, kasabadaki odaların festival için dolu olduğunu söyledi. Etrafta bir yer aramamın zaman kaybı olacağını düşündü."

"Şimdi mi?"

Baylin gözlerini dikişten ayırmadı, onun yalvaran köpek yavrusu gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Yine de çevresel görüşü ona ihanet etti.

Sanki onun sormasını istemediği soruyu sormak için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi başını kaşıdı. Yüzündeki suçlu sırıtışı gizlemeye bile çalışmadı.

"Burada kalamaz mıyım? Seninle?"

"Hayır," diye yanıtladı Baylin, yorgan bohçasını kenara bırakıp uzaklaşmak için ayağa kalkarak. Joe Baba'nın her zaman tavsiye ettiği şey buydu: *Eğer bir durum tehlikeli bir yola girerse, kendini o durumdan uzaklaştır.*

"Hadi, Baylin. Lütfen?" Koridorda ve merdivenlerde onu takip etti ama yatak odasına girdiğinde durdu. "Burada olduğumu bile anlamayacaksın."

Baylin, kamyonunda giyebileceği bir çift ev ayakkabısı almak için dolabına girerken omzunun üzerinden, "Hiç şansın yok," diye seslendi.

Bütün öğleden sonra bitmek bilmeyen mutluluğu, durmak bilmeyen gevezeliği ve neşeli uğultusuyla kadının sinirlerini bozmuştu. Bulaşıkları yıkarken ve tavayı *sıyırırken* bile, *çalışırken ısıklık çalma* konseptini ekstra bir boyuta taşımıştı. Onun varlığından habersiz olması *mümkün* değildi.

"Nereye gitmem gerekiyor?" Büyüleyici ve sinir bozucu arasındaki o ince çizgi geçmişte Teddy için işe yaramış olabilirdi ama artık değil... *Baylin O'Casey için değil*, diye yemin etti.

"Jax kasabada hiç oda olmadığını söylediğine ve sen de arayıp kendin öğrenmeye karar vermediğine göre, seni Lodge'a bırakayım." Sorun çözüldü.

"Neresi orası?"

"Daisy Gölü'nde."

"Daisy Gölü ne kadar uzakta?"

"Green Hills'e sekiz mil... Göle on beş mil." "Sabah kasabaya nasıl döneceğim?"

"Görünüşe göre gayet iyi çalışan iki bacağın var," dedi hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Fark ettiğin için teşekkürler," dedi neşeli bir gururla. "Ama cidden, Jax'in Boxy'si varken ben bir hafta boyunca orada ne yapacağım?"

"Benim sorunum değil," dedi omuz silkerek ve onu yenmekle tehdit eden sırıtışını bastırdı. Teddy ile tartışmak eğlenceliydi. Ama kadar eğlenceli değildi! Ya da belki de çok eğlenceli olduğunu kanıtlayacaktı. Baylin'in en büyük korkusu buydu. "Gidelim," diye emretti ve onu takip etmesi için bıraktı.

Teddy garaja ulaştığında Baylin emniyet kemerini takmış ve kontak anahtarını çevirmişti, şükürler olsun ki marş motoru çalıştı ve eski kamyonun motoru ilk denemesinde canlandı.

"Beni gerçekten gölde mi bırakacaksın?" diye sordu, yine sevimli ve çileden çıkarıcı arasında gidip geliyordu.

"Oradaki tek kişi sen olmayacaksın." Baylin kamyoneti geri vitese taktı ve garajdan yavaşça çıktı.

"Belki de değil, ama muhtemelen orada *mahsur kalan* tek kişi ben olacağım."

"Bu durumda," diye belirtti, "pek çok insan sizi gitmek istediğiniz yere götürmekten mutluluk duyacaktır."

"Buraya gitmek istiyorum."

"Burası senin için bir seçenek değil." "Neden olmasın?"

"Çünkü *ben* burada yaşıyorum."

"Kesinlikle," diye onayladı, göğsünde görmezden gelmeyi seçtiği bir başka çarpıntıya neden oldu.

"Ya hiç oda kalmazsa?"

"Sonra da sahibinin kısa dönemli kiraladığı boş bir kulübe bulurlar."

"Ya hiç boş kabin yoksa?"

"Sonra da kamp alanında çadır kiralyorlar."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?" diye sordu elinin tersiyle iltifat eder gibi. Teddy kızmış gibi görünmeye çalışmıştı ama gözlerinden hiç eksik olmayan gülümseme iyi niyetini ele veriyordu.

"Evet," diye kabul etti Baylin. "Evet, biliyorum."

Hoşgörülü bir kahkahayla başını iki yana salladı ama yorum yapmadı.

O kazandı. Theodore Gwenn'in soruları, şikayetleri ve istekleri bitmişti.

Baylin, O'Casey Çiftliği tabelasının yanından geçip arazisini çevreleyen çiftlikten pazara giden yola saparak çantalarını ve eşyalarını almak üzere Teddy'nin arabasına doğru ilerlerken huzur ve sessizlik içinde yol aldılar.

Zaferi çok erken ilan etmişti; sessizliği sadece aracının arkasına yanaşana kadar sürdü... *Boxy*.

"Ne kadar ücret alacaklar?"

"Sanırım bu, hangi konaklamayı ayarlamak zorunda olduğunuza bağlı," diye cevap verdi.

"Ya bunu karşılayamazsam?"

Teddy, eski püskü kamyonetinin kabininde Baylin'le yüzleşmek için dönmüştü. Baylin ön cama bakıyordu, bu da Teddy'yi mükemmel bir şekilde

Uzun farda bıraktığı farlarla aydınlanan şık kırmızı yarış arabası.

Geceleri bile bu iki koltuklu süslü araba, "*Ben nadir bulunan bir hazineyim!*" diye bağııyordu. Baylin'in gözleri arka çamurluğu, tamponu ve açığıtaki koltukları gözden geçirdi. En ufak bir bile bulamadı.

"Biraz iddialı konuşacağım ve eğer yeterince uğraşırsan parayı bulabileceğini söyleyeceğim." Doğrudan bir bakışla onu kıstırdı ve alaycı bir kaşını kaldırdı.

"Haklı olabilirsiniz," diye kabul etti başını hafifçe eğerek. "Ödeyebilirim. Aslında ödemeye hazırım... *Burada* kalmak için ödemeye hazırım."

Sahte tartışmaları başladığından beri Teddy ilk kez Baylin'in tüm dikkatini üzerine çekmişti. Ve alçak herif bunu biliyordu. Bunu anlayabiliyordu.

Bir an içinde gözlerindeki ışıltı parladı ve onu kendi tarafına çekip ikna etme, Baylin'i kendi düşünce tarzına katılana kadar tatlı dille ikna etme çabalarını bir kenara bıraktı.

"Boxy'nin yola çıkmaya hazır hale gelmesi birkaç gün alacak. O kadar gecenin kirası artacak. Bu ücretlerin başka bir yere gitmesinden O'- Casey Çiftliği'ne gitmesini tercih ederim. Arabadan çantalarımı alayım; gece için örtüsünü takmak bir dakikamı alır. Hemen dönerim." Teddy kamyonundan çıkmadan önce ona doğru hızlı bir göz kırptı.

Kamyonetinin spot ışığında onun hareketini izledi. Arabadan bir sırt çantası ve bir spor çantası aldı, şanslıydı ki onunki daha az gidilen bir yoldu ve eşyaları öğleden sonra, tüm akşam ve gecenin karanlığında geçen birkaç saatin ardından yolcu koltuğunda oturuyordu. Çantaları araçlarının arasındaki yola koyduktan sonra, koltukların arkasından katlanmış bir branda bezi çıkardı, titiz bir hassasiyetle açtı ve endüstriyel boyutta elastik bir kayışı arabanın gövdesinin altına sabitledi. Sonra anahtarları cebine koydu, eşyalarını topladı ve kamyonete döndü. İki çantasını da yatağa ve koltuğuna tırmandı.

"Bu kapağın kilit mekanizması var mı?"

"Evet, kapağın kenarına dikilmiş bir kablo sistemi var. Hırsızlığa karşı dayanıklı olduğu söyleniyor, ancak ben hiç kesmeyi denemedim, yani bu bir pazarlama taktiği olabilir."

"Biri kumaşı kesip açamaz mı? Kanvas gibi görünüyor."

"Eminim ki bir istek varsa, bir yolu da vardır, ancak yine de yedi kat polipropilen ve mevcut olanın en iyisi olarak faturalandırılıyor."

"Jax kapak çekebilecek mi?"

"Evet, ayrıca Boxy çekicinin üzerindeyken onu korumaya yardımcı olacak." Her nasılsa, arabayı ismiyle çağırma şekli kulağa saçma gelmeyi bırakıp sevimli gelmeye başlamıştı.

Tanrım, bana yardım et.

Baylin kamyonu vitesine taktı. Teddy emniyet kemerini taktı.

Ama ayağını frenden çekmedi.

"Geceliği 100 dolar," diye

tükürdü. "Tamam," diye

kabul etti.

"İyi. Geceliği 200 dolar," dedi, ilk teklifini iki katına çıkararak.

"Tamamdır."

"Geceliği 400 dolar," diye değiştirerek ona meydan okudu. Söyleyeceğini umarak

Hayır mı?

Ya da *evet* demesi için dua etmek mi?

"Zor bir pazarlık yapıyorsun," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Ama ben bu konuda iyiyim."

"\$500 a Gece," o ilan edildi, atma aşağı ve eldiven.

"Bu benim son teklifim."

"Geceliği 500 dolar," diye tekrarladı, hâlâ o muzaffer gülümsemesini bir onur nişanı gibi takınıyordu. "Anlaştık."

"Geceliği beş yüz dolar," tekrarladı, sadece kelimeleri bir kez daha duymak için. "Ve ahırda uyuyacaksın."

*Birine aşık olmak güzel bir şey.
Yaşıyormuşsun gibi hissettiriyor,
anlıyor musun?
Scarlett Johansson*

"W Hayvanlarla mı?"
Baylin U dönüşü yapıp çiftliğe, evine doğru geri dönene kadar cevap vermedi,
ve onun görünen ahır.

"Domuzlar, atlar ve tavuklarla birlikte mi?" Duruma açıklık getirmek için tekrar denedi.

"Hayatta kalacaksın." "Kışın mı?"

"Oklahoma'nın güneydoğusundayız," diye hatırlattı ona. "Orası oldukça soğuktur," diye işaret etti.

"Söz veriyorum iyi olacaksın," dedi Baylin, alay ederek ya da kandırarak. Teddy hangisi olduğundan emin olamadı.

"Peki ya fareler? Ya da yılanlar?" diye sordu.

"Farelerin icabına bakacak ahır kedilerimiz var ve yılın bu zamanı yılanlar için dışarısı çok soğuk. bir şey yok," dedi ve ona doğru mutlu, güven verici bir gülümseme . Baylin'in birdenbire mutlu olması, hatta belki *de neşelenmesi* Teddy'ye güven vermenin tam tersini yaptı.

Yolculuğun geri kalanında dilini tuttu.

Gerçekte, yerde, yıldızların altında, Tanrı'nın tüm yaratıklarıyla birlikte uyumak Teddy'yi endişelendirmezdi. Watson, Louisiana'da, Green Hills, Oklahoma'ya benzemeyen küçük bir kasabada büyümüştü; burada çocuklar avlanır, balık tutar ve her fırsatta kardeşleri ve arkadaşlarıyla birlikte kırlarda koştururlardı.

Geldiği yer ile o anda durduğu yer arasındaki tek fark neydi? Timsahlar... Oklahoma'nın güneydoğusunda güreşecek timsah yoktu.

Orada

mıydı?

"Baylin?"

"Öyle mi?"

Geldiler ve kamyoneti garaja park ettiler. Çantalarını aldı ve onu takip ederek eve girdi.

Merdiven sahanlığında durup adamın yolunu kesti ve masum ama meraklı bakışlarını ona çevirdi.

"Oklahoma'da timsah var mı?"

"Elbette, bazı nehir ve derelerde, ama genellikle buranın güneyinde ve doğusunda kalıyorlar."

Teddy nefesinin altından, "Harika," diye mırıldandı.

"Ahır şu tarafta," dedi başını hafifçe eğerek, evden yaklaşık otuz metre ötedeki büyük, gözden kaçması oldukça zor, kırmızı binaya doğru. "İyi geceler."

Baylin içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Sürgü kilidinin yerine oturduğunu duydu.

Ve sonra ışıkları söndürdü. Bütün ışıkları.

Şımarık, kızıl saçlı bir cadaloz, soğukkanlı bir sürüngenden daha mı tehlikeli?

Bu düşünce karşısında kıkırdadı.

Ahır turu yok, *yarın görüşürüz* yok, şey yok.

Teddy, gecenin zifiri karanlığında yan girişin sahanlığında dururken, en son ne zaman böylesine heyecan verici bir beklenti dalgası hissettiğini hatırlamaya çalıştı.

Uzun kırmızı ahıra doğru yürürken yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Baylin O'Casey tam da ona göre bir meydan okumaydı, çözmeyi sevdiği türden bir bulmacaydı.

Gün boyunca karşılaştıklarını düşününce gülümsemesi tam bir sırtışı dönüşü.

Boxy'nin onarıldığını görmek ne kadar sürerse sürsün, ilginç ve öngörülemeyen bir macera olacağına söz verdi.

Ahırın ilk falsolu top olduğu ortaya çıktı...

Teddy ağır kapılardan birini açarak birinci sınıf bir apartman dairesini ortaya çıkardı.

Devasa yeşil bir traktör binanın ortasını tekeline almış, birkaç küçük traktör ve iki ATV de sol tarafa park etmişti. Sağ tarafta bir ofis, bir ekipman ve malzeme odası ile açık at deposu sıralanıyordu.

Teddy nazik çingirak ve kişneme seslerini takip ederek üç at ahır ve her biri ahırın arkasındaki otlağa açılan kapılara sahip bir dizi çalışma ağılı keşfetti.

Teddy ilk ata, Baylin'in o sabah bindiğı kestane rengi kısrağa, "Sahibin bambaşka ," dedi. Tıpkı efendisi gibi alıngan olan kızıl tüylü güzel, Teddy onu daha iyi görebilmek için yanına yaklaştığında sinirli bir şekilde iç çekti. Kız yola koyulduğunda, boynunu ve omzunu okşamak için nazik bir el kaldırdı. Ahırının önündeki demir isim levhası onu Penelope olarak tanıtıyordu. "Sadık ve vefalı bir küheylan mısın?" diye sordu ata. "Eminim öyledir," diye mırıldandı Teddy hayvana. "Bahse girerim Baylin tanıştığı herkese, hem insanlara de çiftlik hayvanlarına bunu aşılıyordur. O gerçekten *başka bir şey*."

Phoebe ve Eros adlı diğer iki atla bir süre vakit geçirdi. Ardından, ahırın açık alanlarına bakan pencerelerin yumuşak sarı bir ışıkla parladığı, ofis ve depoların üzerindeki ikinci kata çıkan dairesel, ferforje merdivenlerden yukarı çıktı.

Birisi onun için ışığı açık bırakmıştı.

Ahırın apartman bölümü, Teddy'nin üniversite ve alt liglerdeki yolculuğu sırasında yaşadığı herhangi bir yurt veya apartman dairesine rakipti.

Merdivenlerin tepesindeki kapı rahat bir oturma alanına açılıyordu. Tütün rengine yumuşak ve davetkâr kahverengi bir deri koltuk odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Rustik ahşap bir merdivenin basamaklarını çeşitli boyut ve renklerde yorganlar kaplıyordu. Güneybatı desenli döşemeli bir koltuk Kızılderili sanatına saygı duruşunda bulunuyordu. *Birinin* mekânı ısıtmak için yanık bıraktığı gazlı şöminenin üzerinde bir tele vizyon asılıydı. Taş şömine ile geniş kanepe arasında yer alan kare şeklindeki sehpanın üzerinde televizyon kumandası, bir yığın *Western Art Collector* dergisi, bir dizi kumtaşı bardak altlığı, iki adet geniş formatlı fotoğraf kitabı, bir kutu içinde iskambil kâğıtları, kare şeklinde bir mendil kutusu, bir deri çanta gibi dekoratif ve gerekli eşyalar bulunuyordu.

kokulu mum ve TV, şömine, termostat ve Wi-Fi için talimatlar içeren bir klasör.

Teddy *eşyaları* karıştırdıktan sonra mutfağa gezdirdi. Dolu dolaplarda çok sayıda tencere, tava ve kurabiye tepsi vardı. Buzdolabında bir cam sürahi süt, bir kase taze meyve, birkaç tek kullanımlık yoğurt ve iki kavanoz ev yapımı reçel buldu. Bir kutu kuru mısır gevreği, bir torba granola ve her biri plastik ambalajla kaplanmış ve kurdeleyle bağlanmış üç yaban mersinli kek tezgahın üzerindeki sepeti dolduruyordu. Sepetin yanında bir cezve ve bir kese taze çekilmiş kahve çekirdeği duruyordu. Tabaklar, fincanlar, kupalar, kaseler, gümüş eşyalar ve püsküllü kumaş peçeteler küçük yuvarlak masanın üzerinde göz alıcı ve kullanışlı bir ortam sağlıyordu. Dört yemek sandalyesinin her birinde yorgan bloğundan yapılmış birer yastık vardı; yastık süsleri peçetelerle uyumluydu. *Birileri* şık ama işlevsel bir misafir odası yaratmak için çok çalışmış.

Louisiana'dan tanıdığı av tüfeği evleri gibi tasarlanmıştı. Dairenin yerleşim planı yaşam alanından mutfağa, hizmet odasından yatak odasına ve banyoya kadar uzanıyordu. Yaklaşık on sekiz fit genişliğinde olan daire, her santimlik alanı kullanmasına rağmen hiçbir yerde sıkışıklık hissettirmiyordu. Ve her odada, rahat mobilyalar, çekici yüzeyler ve bir misafirin ihtiyaç duyabileceği tüm olanaklar seçilirken aynı özen gösterilmişti.

Birileri bunu bir araya getirerek olağanüstü bir iş çıkarmış.

Hızlı bir duştan sonra Teddy, fazlasıyla yeterli olan lojmandaki yatağına tırmandı. Taze çarşafların keskin, odunsu kokusunu içine çekti.

Ve o *birini* düşündü.

*Sabah düşün.
Öğlen hareket et.
Akşam yemek yiyin.
Gece uyuyun.
William Blake*

A Teddy'yi ahıra gönderdikten sonra Baylin hızlı bir duş aldı ve salona döndü. Dizüstü bilgisayarının ışığında günün kontrol listesinde kalan maddeleri gözden geçirdi. Baylin kontrol etti ve e-postaları yanıtladı, çiftlik hesaplarının mutabakatını yaptı ve faturaları ödedi, çiftliğin çevrimiçi mağazasından siparişler için sevk irsaliyelerini yazdırdı, hangi ürünlerin yeniden stoklanacağını not etti ve Pazartesi gününün yapılacaklar listesini gözden geçirdi. Bu işler bittikten sonra kapıları kontrol etti, termostatı ayarladı ve odasına gitti. Saat tam 11'de Baylin yatağının üzerindeki örtüleri ve yorganları kaldırdı, yatağına uzandı ve gözlerini kapattı.

Ama uyku ondan kaçtı.

Sabah erken saatlerde ev işleriyle geçen uzun bir Pazar gününün ardından kiliseye gidip kasabada öğle yemeği yedikten sonra, öğleden sonra izin gününü telafi etmek ve akşam da bir sonraki haftaya hazırlanmak yerine Teddy zihninde belirdi.

Göze hoş gelen biriydi, bunu inkar edemem.

1.80 boyundaki Baylin kendini kısa saymıyordu ama uzun da sayılmazdı. Teddy onun üzerinde yükseliyordu; en az 1.80 boyunda olmalıydı.

Ama sırk gibi değildi. Hayır, solmuş mavi kot pantolonu ve yumuşak pamuklu tişörtünün içini oldukça güzel dolduruyordu.

Yıpranmış çizmeleri, kaslı yapısı, doğal bronzluğu ve hayata karşı *kayıtsız* yaklaşımı, onun takım elbise giyip kravat taktığı ve gün sessiz bir bölmede oturduğu bir masanın arkasında değil, elleriyle çalıştığına inanmasına neden oldu. Baylin dışarıda çalışan, fiziksel emek sarf eden insanları anlıyordu... Onlar onun insanlarıydı.

Bir zamanlar Baylin, bir şehirde sofistike, süslü püslü, kurumsal bir hayat yaşamayı düşünmüştü. Ülkenin dört bir yanındaki üniversitelere başvurmuş ve Southern Methodist Üniversitesi'nin işletme fakültesine gitmek için burs kazanmıştı. Dallas, Green Hills'ten çok uzakta değildi ve Big D'de yaşamak kulağa gösterişli ve göz alıcı geliyordu. SMU'nun kampüsü ve kabul görüşmesi için ziyaret ettiğinde hissettiği enerji vızıltısı onu bu maceraya ikna etmişti. Yüksek lisans derecesini aldıktan sonra hukuk fakültesi için orada kalmayı bile hayal etmişti. Gelecek için heyecanlı ve bilinmeyene hevesli olan Baylin, yolu nereye çıkarsa çıksın açıktı.

Ancak lise mezuniyetinden bir hafta önce bir trajedi yaşandı.

Joe Baba garip bir çiftlik kazasında öldü. Bir dakika önce güçlü ve sağlıklıydı; bir dakika sonra gitmişti.

Erken bunama belirtileri gösteren büyükanne, çiftliği tek başına idare edemezdi, hafıza sorunları olmasa bile günlük hangi çiftlik işlerini yapacağını bilemezdi. Ev ve garaj her zaman onun, ekinler ve hayvanlar ise Joe Baba'nındı.

Ve Baylin'in.

Midilliye binecek ve yem kovası taşıyacak kadar büyüdüğünden beri Baylin, Joe Baba'nın çiftlikteki değişmez yoldaşı olmuştu. Ailesiyle birlikte şehirde yaşıyordu ama her boş saniyesini, her hafta sonunu ve her okul tatilini O'Casey Çiftliği'nde geçiriyordu.

Baba Joe'nun ani ölümünden sonra Baylin, ailesine yardım edebilmek için SMU'ya gitme planını iptal etti. Ailesi çiftliği *satma* ve büyükannesi için destekli bir yaşam topluluğu bulma planlarını açıkladığında, Baylin üniversiteye gitmekten vazgeçti. Bunun yerine, eğitimini internet üzerinden ve aradığı yeni derece olan tarımsal işletme ve çiftlik yönetimi ile tanınan farklı bir okulda tamamladı.

İşletme diploması, ailesinin çiftlikteki mali payını satın aldığından beri işe yaramıştı. Çiftliği işlettiği beş buçuk yıl içinde işletmeyi genişletmişlerdi. Oklahoma eyaletinin tamamında olmasa bile bölgedeki en başarılı çiftlik işletmesinin sahibi olan Sharp ailesiyle birlikte çalışmıştı. Hudson Sharp ve teyzesi Juniper, Baylin'e danışmanlık ve akıl hocalığı yapmışlardı. Annesi ve babası Florida'ya taşındığından beri vekil ailesi olmuşlardı. Babasının mirası ve Baylin'e yaptıkları satıştan elde ettikleri fonlar sayesinde anne ve babası, babasının yerel sigorta acentesi ve annesinin de ilkokul sekreteri olarak çalıştıkları işlerinden emekli olma imkânına kavuşmuştu.

Baba Joe'nun ölümünün mümkün kıldığı iğrenç duygunun dışında, Baylin'in ailesinin ayrılma kararıyla ilgili hiçbir endişesi yoktu. Çiftlik hiçbir zaman onlara göre olmamıştı ve Green Hills'te bu kadar uzun süre kalmalarının tek nedeni Baylin'in orada, güvenli bir toplulukta, arkadaşları ve sevdikleriyle birlikte büyümesiydi. Floridadaki hayatlarını seviyorlardı ve Baylin de onlar için bunu seviyordu.

Bu arada Baylin'in hayatı O'Casey çiftliğinin etrafında dönüyordu.

İşin her yönünü denetledi, sadece iş üzerinde değil, işin *içinde de* çalıştı. Elleri her gün kirleniyordu. Bu yüzden çiftçi bronzluğunu, çıplak kot pantolonunu ve yıpranmış botlarını anlıyordu.

Öte yandan, bu botlar oldukça pahalıya mal olmuştu; Baylin bunu derinin kalitesinden ve üzerindeki dikişlerden anlayabiliyordu.

Ve şu araba! *Boxy*.

Teddy'nin sürekli konuşması, şarkı söylemesi, mırıldanması ve kıkırdaması arasında bir yerde Teddy'nin çok iyi konuştuğu ortaya çıktı... Sanki sadece eğitilmiş değil, topluluk önünde konuşma konusunda eğitilmiş biri gibiydi.

Üstelik Teddy kütüphaneye çekilmiş gibiydi; dokunduğu her kitaba çok saygılı davranıyordu. Dışarıda uzun günler çalışmak okumaya çok az zaman bırakıyordu; Baylin bunu doğrulayabilirdi... *Okunacaklar* listesi Noel Baba'nın isimler kitabına rakipti.

Okumak istediği kitapları ve Teddy'nin seçtiği Dickens romanını, festivalin gösterisi için mükemmelleştirmesi gereken piyano parçasını ve Teddy'nin dudaklarında bitmeyen bir şarkı varmış gibi görünmesini, o gece Teddy ile çok fazla zaman geçirdiği için zaman kazanmak için hızlı bir duş almaktan kaçındığı köpük banyosunu, kot pantolonunun kolay yürüyüşüyle nasıl hareket ettiğini, Teddy'nin

Patates kasalarını taşımak için acele ediyordu, böylece Teddy'nin ağır yükünü taşımak zorunda kalmayacaktı.

Grrrr! Teddy, Teddy, Teddy.

Uyuyor olması gerekirken bütün gece düşüncelerini tüketmişti.

Alarm 5:30'unda erkenden çaldığında Baylin günü gülümseyerek karşılamadı.

Teddy sabah 7:00'de mutfağın yan giriş kapısını çaldığında Baylin hâlâ gülümsemedi.

Ama Teddy öyleydi.

Bardağın yarısı dolu, sürekli iyi ruh hali aurası Baylin'i sinirlendirirken aynı zamanda moralini yükseltmek gibi ikili bir etki yaratıyordu.

Grrrr, yine.

"Günaydın," dedi sırtışını bir kademe daha yükselterek. "Bir fincan kahveyi seninle paylaşmamın sakıncası var mı?"

"Buyurun, ocak hâlâ yanıyor." Baylin tencereye doğru işaret etti.

"Sizin için bir kupa doldurabilir miyim?"

"Hayır, zamanım yok," diye cevap verdi. rağmen iki fincan doldurdu.

Adam ikisini de masaya koyup kendisi için bir sandalye çektiğinde kaşlarını çatı.

"Ben-" diye başladı ama adam sözünü kesti.

"Seni duydum," diye itiraf etti. İkisi de onu duyduğunu gayet iyi biliyordu. "Ama gün yeterince hızlı geçecek; gitmeden önce tadını çıkarmak için birkaç dakikamızı ayırabiliriz."

"Hımm," diye keyifsizce homurdandı ve adamın kıkırdamasına yol açtı. Kıkırdama!

Yetişkin erkekler kıkırdadı mı? Hiç mi?

Birileri sabahları ilk iş kıkırdamayı yasaklamalı!

Baylin onun için hazırladığı kahveyi içmeye razı oldu boşa gitmesin diye- buzdolabından kremasını aldı ve Teddy'ye masada katıldı.

Şeker ve krema ekleyip içkisini karıştırırken onu görmezden geldi, adamın her hareketini izlediğinin farkındaydı.

Aromayı içine çekmek için fincanı kaldırdı, gözlerini kapadı ve sıcak demi yudumladı. Baylin ilk tadımından sonra aldığı tatmin edici iç çekişe engel olamadı.

Baylin saat gibi her sabah bir fincan kahve yapardı, ne olur ne olmaz, o gün için bir çiftçi tutmuştu ve biri soru sormak için uğramıştı. Baylin nadiren kendine bir fincan doldururdu. Ve içmek için asla oturmazdı. Bunu yapmak, diğer işlerle uğraşmak için ihtiyaç duyduğu değerli dakikaları tüketirdi.

Çok şey kaçıırıyordu.

Teddy *sana söylemiştim* demeyecek kadar akıllıydı ama neşeli gülümsemesi bunu onun yerine *söylüyordu*.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür . *Birisi* yoğurt, meyve ve bu harika kekleri bırakmış. Çok lezzetliydi."

"Peki ahır konaklamanız için yeterli mi?"

"Daha fazla," diye onayladı. "Yine, birileri bunu doğru ayarlamış."

Durakladı ve Baylin başını salladı, iltifatını kabul etmek zorunda hissediyor ama bir gün önce kekleri yapanın kendisi olduğunu, birkaç yıl önce ahıra eklediklerinde ahır dairesini dekore ettiğini ve Teddy arabası için Jax'i ararken birkaç dakikasını ayırıp hazırladığını söylemeyi inatla reddediyordu.

O kederden başka bir şey değil.

Önceki gün bahçede geçirdikleri öğleden sonranın sonunda Baylin daireyi ona kiralamayı düşünmüştü. Sonra da böyle bir şeyi düşündüğü için kendine kızmıştı. Ama sonra akşam yemeği sırasında yumuşadı ve kalışını keyifli kılacak yiyecek ve ihtiyaçlarının olduğundan emin olmak için üst kata koştu. Bir otel odası bulamaması ihtimaline karşı mekânın onun için sıcak ve davetkâr olmasını istemişti. Bu düşünce aklından geçtiği anda, zayıf olduğu için hemen kendini azarladı ve zihinsel olarak ayağını yere : *Teddy Gwenn'in gitmesi gerekiyor.*

Bir otel odası bulmaya bile çalışmamış olması bunu kanıtlıyordu!

Ama o çantalarını toplarken kamyonetinde otururken üçüncü kez pes etmişti. Onun saçma sapan arabasını çocuk eldivenleriyle kullanırken onunla konuşmasını izlemek yüreğini sızlatmıştı.

Tüm bu duygusal şeyler Baylin'in başını ağrıtıyordu. Teddy'düşüncelerinin çoğunu -ya da herhangi bir kısmını- tüketmiş olmasını mezara götürecekti. Bu bilgiyle ne yapacağını bilemezdi.

"Her sabah sana ödeme yapmamı ister misin?" Elini arka cebine attı. "Sanırım günlük 500 dolar." Alaycı pırıltıya sırtı

gözlerinde.

"Sonunda bir kontrol yeterli olacaktır." Baylin masadan kalktı ve ayağa kalktı, sandalyesine kaydı ve lavaboya doğru ilerledi. Son damlasının tadını çıkararak kahvesini bitirdi. Fincanı duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Sonra kapının yanındaki portmantoya yürüdü, sherpa astarlı bir iş ceketini aldı ve kapıyı açtı. Yumurta toplamak için kümese yönelmeden hemen önce Teddy'nin bakışlarıyla karşılaşmak için omzunun üzerinden geriye baktı. "Ve evet, günde 500 dolar yeterli olur," diye ekledi omzunu küçük bir kibirle sallayarak.

canına, bu oyunu iki kişi oynayabilir!

*Yumurtaları kırdıysanız
omleti yapmalısınız.
Anthony Eden*

T Eddy hiç vakit kaybetmeden fincanını duruladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Mutfağa şöyle bir baktı... tam da tahmin ettiği gibi tertemizdi.

Baylin'in ardından kapıdan çıkmadan önce Teddy tezgahın üzerinde duran spi- ral defteri fark etti. Geniş bir görev listesini açık bırakmıştı:

Yorganı bitirin (fotoğraf
çekin!) Yorganı Bayan
Sadie Merch fa boo&'ya
teslim edin:

- FQ demetleri (bastırın ve bağlayın)
- Peçeteler
- Tableclo&s
- PiØows
- Sabunlar (finish ambalaj)

- Çiftlik tqs
- Sevgililer günü kıyafetleri
- Vintage kutular
- Kartpostallar
- Etiket ekranı
- Yer İmleri
- Gıda ve ürün fa boo&:
- Tereyağı
- Yumurtalar
- Keçi chqse
- Reçeller ve jeØies
- Salsa
- Konserve meyveler
- Şeftali
- Armutlar
- Elmalı turta fiØing
- Bğrtlenli turta fiØing
- Vişneli turta fiØing
- Börülce
- Grqn fasulyesi

Liste sayfalarca uzayıp gitti.

Tek bir kişi bu kadar işi yapamaz. *Tanrım, ne zaman uyuyor?*

Teddy kahve makinesini kapattı, ışıkları söndürdü ve ev sahibesini bulmak için koşturdu.

Çünkü yardıma ihtiyacı vardı.

Onu çitlerle çevrili bir avluda, tavuklara gıdaklayarak yem atarken gördü, aynı şekilde sert Şubat rüzgârı da kızıl saçlarının uzun dalgalarını savuruyordu. Hayır, kızıl değildi... ve içeride görüldüğünden daha az kumraldı. Sabahın erken saatlerindeki parlak güneş saçlarını bakır rengine çevirmişti.

Vücudunu saran, kıvrımları belirginleştiren modern blue jean'ini uzun bir etekle değiştirdi ve bu ortamda tarihin herhangi bir zamanına seyahat edebilirdi. Güçlü, çalışkan ve günü çiftliğindeki işlerle karşılayan bir kadın imajı çiziyordu... İç Savaş öncesi, 1920'ler ya da yirmi birinci yüzyılın başları olabilirdi. Her çağda büyüleyici bir güzelliğe sahip olurdu.

2021'deki o gün, Baylin'in avluda yarattığı görüntü Teddy'nin dengesine garip şeyler yaptı. Ve kalbine! Bir çarpıntıyı yatıştırmak için göğsünü ovuşturdu.

Kız kümesin içinde kaybolduğunda Teddy hayallerinden sıyrıldı ve nasıl yardım edebileceğini görmek için koşarak yanına gitti.

"Yardım ister misin?" diye sordu kapı aralığından ve Baylin'in yumurtayı düşürmesine neden oldu.

"Hayır," diye sırtarak cevap verdi.

"Oops. Özür dilerim," dedi . "ister misin?" "Hayır," diye tekrarladı, sesi kısa, düz ve kesindi.

"Pislikleri temizlemekte harikayımdır." "Tahmin edebiliyorum."

"Ben de müthiş bir yardımcıyımdır," diye ekledi Teddy, civciv kümesine adımını atıp yardım edebilmek için etrafa bir göz attı. Tünek kutuları, tünemek için çubuklar, tavuklar ve yerdeki odun talaşları dışında bina çoğunlukla boştu. Süpürge, tırmık ya da çalışacak herhangi bir şey göremedi. Bir köşede hava geçirmez bir kap duruyordu ve yarısı dolu, beş galonluk bir su kovası, duvara takılı metal bir tabanın içinde baş aşağı duruyordu.

"Bu su sebilini doldurabilirim-"

" değil," diye araya girdi Baylin. "İşim bitmek üzere."

"Eminim yapabileceğim bir şey vardır." Teddy nispeten küçük alanda bir daire çizerek Baylin'in etrafından dolaşmak istedi ama onun yerine yoluna devam etti.

Bu da ona bir başka öfke dolu bakış kazandırdı.

"Yemlemeyi bitirdim ve su ısıtıcısını gece için ayarladım. Tavuklar kışın çok fazla yumurtlamaz, bu yüzden toplanacak daha az yumurta olur."

"En azından birazını taşımama izin verin, böylece daha fazlasını düşürmeyiz," diye ekledi ve önce izin istemeden yumurta sepetini ondan aldı.

"Biz, ha?"

Teddy hafifçe başını sallayarak ve şakacı bir göz kırpmayla onayladı.

"Isı lambaları yardımcı oluyor mu?" diye sordu, kümesin her köşesinde turuncu renkte parlayan kutu ısıtıcıları göstererek.

"Tavukları hayatta tutuyorlar ve ekstra yem de yardımcı oluyor ama tavuklar enerjilerinin çoğunu ısınmak için kullanıyor. Bu da yumurtlamaya harcayacak çok az enerji bırakıyor." Bir tavuğun altına uzanarak iki yumurta daha aldı ve Teddy'ye uzattı. Sepet üçte birinden daha az doluydu.

"Bu size festivalde satmak için yeterli mi? Tabii benim ödemem gereken hariç."

Baylin'in duruşu, kendini rahatlatan suçluluk duygusu karşısında bir parça gevşedi. Sepetini çekştirerek geri aldı ve ahşap bir rafa koydu.

"Evet, haftalardır onları topluyorum. Bir sürü var..." Baylin yumurtalar için bir kâse oluşturmak üzere önlüğünü tuttu ve sepeti boşalttı. "...yerdeki o değerli altın yumurta olmasa bile," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Bu gülümsemeye alışabilirim.

Gözleri kilitlendi, tam orada, ciyaklamaların, gagalamaların ve tavuk kokusunun ortasında. İkisi de bir anlığına donup kaldı, sadece bir anlık bir dalgalanma ama Teddy'nin göğsünde yeniden o cızırtıyı yaratmaya yetti.

Baylin aşağı bakarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra bir kez daha onun gözlerinin içine baktı ve belli belirsiz bir "Affedersiniz," diyerek etrafından dolaştı.

Teddy, "Al, ben de biraz alayım," diye teklif etti. Kız tereddüt etti.

"Onlar güvende. Söz veriyorum," diye söz verdi. "Ellerimi iyi kullanırım."

Kaşları havaya kalktı ve çenesi eğildi.

"Yani, ellerimi kullanmakta," dedi, bir kahkahayı bastırırken kelimelere takıldı. "Bir şeyleri yakalamakta," diye ekledi. "Genellikle."

Kadın ona belirsizlikle bakmaya devam etti, ama adam onun gözlerinin arkasında küçük bir kahkaha fokurdadığına yemin edebilirdi.

"Söylemeye çalıştığım şey, hiç yumurta düşürmeyeceğim." Teddy, Baylin'in taze yumurtalarla doldurması için ellerini uzattı. O da yumurtaları

Önlüğü boşalana kadar onları geniş avuçlarının içinde tuttu. "Nereye gidiyorlar?"

"Arka , mutfağın yanında bir kiler var. Yeşil buzdolabının yanındaki rafta bir yığın boş karton bulacaksın. Yumurtalar kartonlara, kartonlar da buzdolabına girecek" diye talimat verdi.

"Önce yıkamam gerekiyor mu?"

"Hayır, yıkamazsan daha uzun süre

."

Başını salladı ve eve doğru ilerledi. Sonra adımlarının ortasında durdu.

"Benimle gelmek ister

misin?" "Eve mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Yumurtaları kaldırmak için," diye cevap verdi. "Bunu yapmak istediğini sanıyordum."

"Biliyorum," diye hemen güvence verdi. "Bunu birlikte yapabiliriz." "Bilmiyorum," diye duraksadı. "Yapacak çok işim var."

"Çok el, az iş yapar," diye kandırdı. "Öyle derler."

"Haydi, kapıyı açmanı istiyorum," diye ısrar etti. "Yumurtaları bitireceğiz, sonra da listendeki bir sonraki madde için sana yardım edeceğim."

Sanki gizli bir gündem arıyormuş gibi ona yukarıdan aşağıya baktı, ama sonra kabul etti ve eve doğru yan yana yürüdüler.

Teddy tüm yumurtaları sol eline doldurma dürtüsüyle savaştı, böylece sağ elinin parmaklarını sadece birkaç santim ötedeki kızın kilerle birleştirebilecekti.

"Listemi okudun mu?"

Teddy'nin gözleri kızın sesindeki suçlamayla ona kaydı ama koyu sarı gözlerindeki ışıltı şaka yaptığını gösteriyordu.

"Oldukça kabarık bir liste," diye onayladı.

"," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Evet, öyle." Kapıyı iterek açarken derin bir iç çekti.

Teddy, Baylin'i mutfaktan geçip kadar takip etti.

Kiler alanı tam olarak tanımlamadı... o odayı yapın.

Kelimenin tam anlamıyla bir depo, tavandan tabana raflar duvarları kaplıyordu. Raflardaki tek boşluk, biri 1970'lerin avokado rengine, diğeri ise daha da eski olan haşhaş kırmızısı rengine iki buzdolabı için gömme köşeler oluşturunuyordu,

ve iki derin dondurucu. Bunların ikisi de paslanmaz elik, parlak ve yeniydi.

Konserve kavanozları iki duvar boyunca raflara dizilmişti. Kavanozların içindekiler gökkuşağının her rengini yansıtıyor ve jleler, reçeller, salsalar, soslar, bütün meyveler, koparılmış sebzeler ve Teddy'nin adını söyleyemediği ama lezzetli olduğunu tahmin ettiği bir sürü ürün sergiliyordu. *iftlikten sofraya* yepyeni bir anlam kazandı.

Patates toplamak için kullandıklarına benzeyen tahta kasalar bir başka duvarı kaplıyordu. Sabun kalıpları, mumlar ve bal bazılarını ağzına kadar dolduruyordu. Diğerleri boş duruyor, mallarını bekliyordu. Kurdeleyle bağlanmış dekoratif işaretler, her sandığın benzersiz bir ürün, koku veya formül içerdiğini belirtiyordu. Çeşitli rnleri yapmak için kullandığı yağlar ve baharatlar narenciye, iek ve odunsu kokuların sarhoş edici bir karışımını oluşturuyordu.

Dördüncü ve son duvarda çeşitli şekil ve boyutlarda hasır sepetler vardı. Yaklaşık yarısı boştu. Diğer yarısını tekstil ürünleri ve nosyonlar dolduruyordu... yastıklar, katlanmış çarşaflar, rulo kumaşlar, dğme torbaları, iplik makaraları. Teddy bunların elle boyanmış ürünler olduğunu fark etti çünkü annesi o çocukken ve para kıtken aileleri için bu işlerin çoğunu yapmıştı.

Teddy raflara yaklaştı, etiketleri okudu ve çok sayıda ürüne hayranlıkla baktı.

"Daha meraklı ve daha meraklı!" Teddy, Baylin'e doğru geniş gözlü, bilmiş bir bakış fırlattı ve gözleri buluştuğunda beklenmedik bir farkındalık sarsıntısı daha hissetti.

Yine de cevap vermedi, bunun yerine Teddy'nin elindeki kaseden ikişer ikişer yumurta kapmak, bir kartonu doldurmak ve yeşil buzdolabına koymak için koşuşturdu.

Baylin başka bir şey söylemeden onu orada bıraktı. Başka bir işle uğraşmak için koşuşturduğuna şüphe yoktu.

Teddy başını sallayarak ışığı kapattı ve hoşgörülü bir sırtışla Baylin'i takip etti.

Benim küçük tavşanıma kaçıyor.

*Eğer diğer insanlara yardım ederseniz,
hayatta istediğiniz her şeye sahip
olabilirsiniz
istediklerini elde ederler.
Zig Ziglar*

B Aylin her zamanki saatinde yatağına uzandı, uzun bir günün ardından yorgun düşmüştü ama aynı zamanda derisinin hemen altında fokurdayan bir enerjiyle huzursuzdu.

Teddy'nin yardımıyla, hiç bitmeyen ev işleri listesinden maddeyi işaretlemişti.

Teddy'nin yardımıyla.

Tavana bakarken, Teddy'nin gün boyunca yardım ettiği görüntüler beynini işgal etti.

Teddy kümeste. Teddy keçileri besliyor. Teddy onlara öğle yemeği için sandviç hazırlarken şarkı söylüyor ve yedikten sonra temizlik yaparken ıslık çalıyor. Teddy'nin Eros'u talimatlara ihtiyaç duymadan eyerlemesi, çitlerden geçerken onlara ayak uydurması, mola olup olmadığını kontrol etmesi ve ata bindikten sonra tüylerini fırçalarken mırıldanması.

Teddy, Teddy, Teddy.

Tekrar. *Ugh!*

Baylin yan tarafına doğru fırladı ve yastığına birkaç yumruk atarak onu hırpaladı.

Onun etrafında olmasının olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Gün boyunca konuşacak, iş yükünü paylaşacak, saçmaladığında gülecek birinin olması - ki bu her zaman oluyordu - ayrıca güzeldi.

Belki hoştan da öte.

Baylin yüzüstü yuvarlandı ve yüzünü yatağa gömdü. Ondandır hoşlanmak istemiyordu. *Gerçekten* istemiyordu.

Teddy Gwenn gibi erkekler - yakışıklı, tatlı, komik, kitap seven, *ateşli* erkekler - gökten zembille inmedi. *Alice Harikalar Diyarında*'dan alıntı yapmazlar, Dickens'ta kaybolmazlar ve atlarına tatlı sözler fısıldamazlar.

Ve hiç kalmadılar.

Uzun süreli değil.

Hayır, Teddy'ye nadir, koleksiyonluk ve çok pahalı bir araba sağlayan her kimse ya da her neyse, ondan Green Hills'te *olmayan* büyük bir şey bekleyecekti. Oklahoma'daki bir çiftliğe yardım etmek için her şeyi bırakıp hafta geçirebileceği kadar esnek bir programla gelen iş, onu göreve geri çağıracaktı. Kendi hayatına geri dönecekti ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Baylin ona kişisel sorular sormaktan kaçınmıştı.

Onun hikâyesini bilmek istemiyordu, geçmişiyile ilgilenmiyordu... ya da onu her zaman bu kadar neşeli yapan şeyin ne olduğuydu... ya da kıymetli *Boxy'si* bozulduğunda neden 214 numaralı yolda, cennet parçasının hemen ötesinde olduğuydu.

Baylin'in ailesiyle ya da arkadaşlarıyla görüşmek gibi bir isteği yoktu.

Başka hangi kitapları ve yazarları okumayı sevdiğini umursamadı, kışın ortasında güneşin kalın, siyah saçlarındaki açık renk çizgileri neden ağarttığını merak etmedi. Uzun boylu bedeninin sıırım gibi olması gerekirken nasıl aldatıcı bir şekilde güçlü olduğunu fark etmemişti bile.

Yalancı.

Yasal olarak kör olsaydı bile, o öğleden sonra saman balyalarını taşırlarken boyun kaslarının nasıl gerildiğini ve omuzlarının pazen gömleğini nasıl doldurduğunu yine de fark ederdi.

Baylin tekrar sırt üstü yuvarlandı, yastığını kaptı ve onunla kendini boğmayı düşündü.

Şimdilik uyumaktan vazgeçti, kalın bir bornoz ve terlik giydi ve spiralli defterini almak için aşağıya indi. Mutfakta çaydanlık gözüne çarptı ve bir fincan sakınleştirici sıcak çay, yıpranmış sinirlerini yatıştırmayı vaat etti.

Su ısınırken Baylin yapılacaklar listesini okudu, Teddy ile birlikte tamamladıkları işleri kontrol etti ve başka nelere dikkat edilmesi gerektiğini not aldı. Ev işleri ve grup projeleri, voleybol antrenmanları ve maçları, öğrenci hükümeti ve FFA yarışmaları gibi müfredat dışı etkinliklerle hokkabazlık yaparak günlerini taşma noktasına kadar doldurduğu lise yıllarında ev işlerini ve hatırlatmaları takip etme yöntemini geliştirmişti.

O zamandan beri, çiftliğin günlük operasyonlarını koordine etmek, mali durumu takip etmek ve yapmayı sevdiği çok sayıdaki ek işine ve topluluk yükümlülüklerine ayak uydurmak için sistemi mükemmelleştirdi. Ayrıca, asla yetişemeyeceği kadar çok yöne çekilmenin *aslında* ne anlama geldiğini de öğrenmişti.

Baylin, nerede yangın çıkarsa çıksın söndüren birinci sınıf bir lojistik uzmanı haline gelmişti ve yangınları çok yüksek bir seviyede söndürmekle övünüyordu.

Sweetheart Festivali'ndeki standı için birkaç son dakika fikrini not aldı. Teddy güneşin doğuşundan batışına kadar ona bir an bile rahat vermemişti. Her adımını gölgelemeye bu kadar kararlıysa, onu iyi şekilde kullanabilirdi, bu da envanter listesinden çıkardığı bazı malların geri dönebileceği anlamına geliyordu. Onun yardımıyla daha fazla tekstil ürününü etiketleyebilir, fiyatlandırabilir ve paketleyebilirdi... hatta belki de bir önceki yıl çok satan keçi sütü sabunlarından daha fazla satabilirdi.

Derin düşüncelere dalmış ve rakamları hesaplayan Baylin, çaydanlık ısıklık çaldığında sandalyesinden fırladı. Çayını hazırladıktan sonra yeniden spiralli defterine, plan sayfalarına döndü... mutlu olduğu yere. Çiftliği yönetmek onu en iyi şekilde zorluyor, yaratıcılığını zorlarken işleri düzenli ve tertipli yapma ihtiyacını da ortaya çıkarıyordu.

Çayını bitirdiğinde, bir sayfa dolusu maddeyi daha doldurmuştu. Lavanta ve papatya demi görevini yerine getirmişti ve göz kapakları sarkmıştı.

Baylin çay fincanını çalkalarken, alışkanlıktan olsa gerek, pencereden dışarıya ve avludan ahıra doğru baktı. Işık aramıyordu ve bir adam da aramıyordu.

Yatağına tırmanıp uykuya dalarken düşüncelerine geri dönen biri bile.

ün sabahı Baylin rüyalarını hatırlayamıyordu ama içine sinen huzur ve
T dinginlik hissine bakılırsa, rüyalarının güzel geçtiğinden şüpheleniyordu.

Güneş ufukta belirdiğinde, damarlarında dolaşan hoş bir heyecanla merdivenlerden aşağı atladı. Topluluk etkinlikleri, özellikle de Noel ve Valen- tine Günü festivalleri, adımlarını hızlandırıyordu.

Standını oluşturmak ve süslemek, Green Hills'in bir araya geldiği ambiyansa ve ortama katkıda bulunmak ve yeterince sık görmediği arkadaşlarını ziyaret etmek onu harika bir ruh haline soktu.

Theodore Gwenn'in ocağın başında yemek pişirdiğini görmek öyle olmadı. "Neden buradasın?" diye sordu, ocağın başında durup Alt adım.

"Günaydın," diye cevap verdi Teddy, gözleri parlıyordu ve aptalca gülümsemesi yerindeydi.

"Eve nasıl girdin?" "Aç mısın?" diye karşılık verdi. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı hazırlıyorum," dedi, ses tonu bunu kendi başına anlayabileceğini . "Yumurtalarınızı çırpılmış mı yoksa kızarmış mı tercih edersiniz?"

"İkisi de değil, ben-"

"Fırından benim için şu tostları getir lütfen," diye araya girdi.

Baylin kaşlarını çattı ama dediğini yaptı... çünkü yanmış tost boşa giden ekmek ve kokan bir mutfak demekti.

Pazartesi kahve, Salı tam bir kahvaltı. Çarşamba ne getirebilir ki?

Hiçbir şey. Çarşamba hiçbir şey getirmeyecek. Sadece gideceği güne bir gün daha yaklaşmış olacak.

Baylin kurabiye tepsisini fırından çıkardı, masanın üzerindeki kapitone sıcak yastığın üzerine koydu ve yeni bir kavanoz siyah dut reçeli almak için kilere yürüdü. Madem kahvaltı edecekti, bari tadını çıkarsaydı.

Teddy tavada bir yumurta kırarken, "Kızarmış olsun," diye açıkladı. "Onlar benim spesiyalitem. Güneşli tarafı da olur mu?"

"Peki," dedi Baylin, pes ederek. "Neden sabahın köründe mutfağında kahvaltı hazırlıyorsun?"

"Çünkü benim için yemek yaptın."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki, sanki dünyadaki tüm mantıklı şey buymuş gibi.

Baylin, "Kendim için yemek yaptım ve sana da yetecek kadar yedim," diye itiraz etti. Acaba kendini ikna etmeye mi çalışıyordu?

"İki gece üst üste," diye ekledi Teddy, daha az gerçekçi ve daha çok *içini görüyorum*.

"Evet, şey... o yemeklere kadar bana yardım ettiğin onca iş için iyi bir akşam yemeğini hak ."

"Tabii ki."

Dünyanın en yatıştırıcı ses tonuyla *"Sen nasıl istersen canım"* da .

Baylin cevap vermek yerine masayı iki kişilik hazırladı.

Pastırma çok güzel kokuyordu ve midesi gurulduyordu.

İki fincan kahve doldurdu, birine kendisi için şeker ve krema ekledi, diğerini Teddy için sade ve acı bıraktı ve Teddy'nin "Kahvaltı hazır," demesiyle onları yerlerine koydu.

Yüzündeki o muzaffer gülümsemeyi silmeyi çok isterdim.

Ama Teddy yumurta konusunda yalan söylememiştir... Lezzetliydi. Peki ya pastırma?

Kokusundan bile daha iyi.

Kahvesi ambrosia tadındaydı ve bir gece önceki akşam yemeklerinden kalan tereyağlı kızarmış akşam yemeği ekmeği, bir parça ev yapımı böğürtlen reçeli ile sabaha tatlı bir başlangıç yaptı.

Aslında, tüm günün havasını belirledi.

Yan yana çalıştılar... hayvanları beslediler ve suladılar, günün yumurtalarını topladılar, domuz ağılındaki hasarlı tahtaları onardılar ve ahırdaki ahırları temizlediler. Teddy yakacak odun keserken Baylin de kış gecelerine karşı daha fazla yalıtım sağlamak için çeşitli yerlere fazladan saman ve ot yığdı.

Baylin ona ara vermesi için yalvardı, listesini yetiştirebileceğini umarak onu işiyle baş başa bırakmasını istedi. Onu başından savmak için aklına gelen her türlü bahaneyi öne sürdü ama Teddy yalvarışlarını duymazdan geldi. Katkıda bulunmakta en ufak bir tereddüt göstermedi, hayvan dışkılarını temizlemenin iğrençliğinden asla çekinmedi.

Teddy konuşmayı ve gülümsemeyi de bırakmadı. İş ne kadar kirli ya da ne kadar önemsiz olursa olsun, soruları, merakı, şarkıları ve hikayeleri devam etti.

Anlattığı hikâyeler geneldi, Baylin'in onun kişiliğinin ve tuhaflıklarının özünü anlamasına yetecek kadar ayrıntılıydı ama nerede büyüdüğünü ve çocukluğunun nasıl geçtiğini anlayabileceği kadar değil. Yine de

Süslü spor arabaya nasıl bindiğini, bitmek bilmeyen iş günlerine nasıl sahip olduğunu ya da Sevgililer Günü'nde kendini Green Hills, Oklahoma'da mahsur bulduğunda nereye gittiğini bilmiyordu.

Saatler geçtikçe, onun sonsuz güneş ışığı ve iyi ruh hali Baylin'i çıldırtmayı bıraktı. Öğle yemeğinden sonra aptalca şarkıları eğlenceli olmaya başladı. Onun gevezelikleri zamanın geçmesini ve işin kendi başına çok şey yaptığı zamanlardan daha zevkli olmasını sağlıyordu.

Baylin, Teddy'ye standı için yorganlık kumaşları nasıl keseceğini, yuvarlayacağını ve etiketleyeceğini öğretti. Teddy'nin detaylara ve doğruluğa gösterdiği özen Baylin'i şaşırttı. Baylin ona sabunların nasıl paketleneceğini ve her bir kokulu çeşit için etiketlerin nasıl takılacağını gösterdiğinde Teddy hızlı bir çalışma olduğunu kanıtladı.

"Yorganına yardım edebilir miyim?" Teddy, yemeklerini pişirip yedikten ve temizledikten sonra salona yerleştiklerinde sordu.

Baylin, Çarşamba günü Busy Bees Yorgan Loncası'na teslim edeceğinin şaşkınlığı içinde, "Neredeyse bitirdim... tam da jüriye sunma zamanında," diye cevap verdi.

"Bu çok güzel; kazanacaksın."

Yine bariz, gerçeklere dayanan bir güven.

Keşke o kesinliğin bir kısmına sahip olsaydım.

"Bundan şüpheliyim. Yerel loncamız ve dikiş gruplarımız benim beceri seviyemin çok ötesinde başarılı yorgancılarla dolu."

"Ama bu tasarımı o kadar eşsiz ki. Gözünüze çarpıyor ve kalbinizi dolduruyor... *Aşkımı dağların tepelerinden haykırmaktan korkmadığım için övünüyor!* Gerçek bir gösteriş... Bence mükemmel. Kesinlikle bir kazanan."

Övgüsü Baylin'i umutla doldurdu. Ne Sadie Jones'un mükemmel birleşim yerleri oluşturan ve hiçbir noktayı kesmeyen kusursuz eklemeleriyle, ne Yargıç Dorothy Roberts'ın eşi benzeri olmayan nefis aplike işlemeleriyle, ne de Maree Davenport'un Ana Cadde'deki dükkânında tasarlayıp tüm dünyaya sattığı harika kumaşlarıyla hiçbir şansı yoktu.

Ancak Teddy'nin moral konuşması Baylin'i başardığı şeyle gurur duymaya teşvik etti.

"Teşekkür ," dedi içten bir takdirle.

Baylin ona gülümsedi... boşuna korumaya çalıştığı mesafeden ve engellerden arınmış, gerçek bir gülümsemeydi bu. Doğrudan kalbinden gelen bir gülümsemeydi bu.

*Yaşlılara bakmanın güzelliği,
onların kendi başlarına birer
kahraman olduklarının farkına
varmaktır.
Karen Clark*

■ *Ona karşı büyüyorum!*

Baylin'in kamyonetinden inip yorganı Teddy'ye teslim ederken bu düşünce Teddy'nin adımlarını hızlandırmadıysa ne olayım?

kasabadaki lonca hanımları.

Çarşamba sabahı kahvaltıdan sonra tereddüt etmiş, adamın yorganını kasabaya götürmeyi teklif etmesine direnmiş, böylece önümüzdeki iki gün boyunca pişirmeyi ve süslemeyi planladığı milyonlarca kurabiye üzerinde çalışmaya başlayabilmişti.

Teddy ısrar etmişti.

Ayrıca her üç kurabiyeden birini süslemesi için onu ikna etmiş, süslü bir kurabiyenin arkasına iki tane buzsuz kurabiye paketlemişti çünkü gerçekten de herkes en çok sade kurabiyeleri sevmez miydi?

Eğer Baylin biraz izin vermezse, yapmak istediği her şeyi asla yapamayacaktı. Asla boş bir dakikası olmayacak, rahatlamak için zaman bulamayacak, bir akşam izin alamayacak, hatta belki de tam bir gün ara verecekti... belki bir beyzbol maçı ya da bir yolculuk ya da başka bir şey için.

Baylin ondan *hoşlanmayabilirdi*, ona aşık olduğu şekilde değil ama yola çıkmadan önce durup gülleri biraz koklamayı öğrenecekti. Teddy bu konuda hayır cevabını kabul etmeyecekti.

Çok fazla çalışıyor, çok fazla şey yapıyordu. Eğer biraz yavaşlamazsa, hayat onu geçip gidecekti. Sonra yolun aşağısında bir yerde, kendi yolculuğunda , yol boyunca daha fazla keyif almadığına pişman olacaktı. Ama o zamana kadar çok geç olacaktı. Teddy, o muhteşem kadının sadece hoşnutlukla yetinmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordu. Sevdiği çiftliği ve çok iyi yaptığı ev işlerini dengeleyen, dinlenmeye, rahatlamaya ve gülmeye zaman ayıran, neşe ve mutlulukla dolu bir hayatı hak ediyordu... pişmanlıkların olmadığı bir hayatı.

"Kimsin sen?" diye çıkıştı huysuz, yaşlı bir kadın Teddy kilisenin toplantı salonuna girer girmez. "Ve neden Baylin'in yorganını aldın?" diye bağırdı.

"Bayan Jones?" Teddy, kadının *evet* cevabını vereceğinden korkarak sordu. "Tanrıya şükür, hayır," diye cevap verdi mağrur bir ses tonuyla küçümseme. "Herkesin işine burnunu sokan bir iyiliksever gibi mi görünüyorum?" Teddy'nin verecek cevabı yoktu.

Arka duvardaki mutfaktan odaya giren bir başka yaşlı kadın, "Sen de *aynen* öyle görünüyorsun, Dottie," dedi. "Ve sesin de öyle geliyor," diye ekledi. "Ben Bayan Jones," diye devam etti Teddy'ye doğru nazıkçe gülümseyerek. "Bana Bayan Sadie deyin. Dot- Yargıç Roberts'ı görmezden geliyorsun."

Teddy, Baylin'in ona Green Hills bölgesindeki yetenekli yorgancılar hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Aplike dehası," diye araya girdi.

"Bunu kendimize saklayalım," diye fısıldadı Bayan Sadie. "Yatağın ters tarafında uyandı... 1952'de ve *henüz* kendine gelememi." Teddy'ye sinsi bir göz kırptı. "Şimdi şu yorganı görelim. Baylin aylardır bunun üzerinde çalışıyor."

Teddy yorganı yere değmemesine dikkat ederek açarken, "Yaptığı her şeyde böyle çalışır," diye onayladı.

"Çok doğru, genç adam." Bayan Sadie, Baylin'in çalışmasını incelemek için öne doğru eğilirken avuçlarını dua eder gibi kalbinin üzerinde birleştirdi. "Ooh," diye nefesi kesildi. "Bu inanılmaz," diye övdü. "Dottie, gel bak," diye seslendi gözlerini yorgandan ayırmadan. "İnç başına en az bir düzine dikiş atmayı başarmış... inanılmaz."

"Ve bu onun bir yarışmaya katıldığı ilk yorgan," diye ekledi Teddy, sırf bu hanımların *onun ne kadar* harika olduğunu fark etmelerini sağlamak için.

"Evet," dedi Bayan Sadie. Gözlerinde bir parıltıyla Teddy'ye baktı. "Yorganını değerlendirmek için getirmeniz de çok nazık bir davranış.

Baylin'e delege etmek yakışmaz; bugün ateşin içinde ne kadar çok demirle hokkabazlık yapıyor olabileceğini ancak hayal edebilirim."

Bayan Sadie'nin Baylin'in yorganını öve öve bitirememesi, iki hanımefendiden daha tatlı olanını Teddy'ye sevdirmişti. Baylin'i savunmak için deyimlerini harmanladığında, Teddy ona kocaman bir ayı gibi sarılma isteğiyle savaştı.

Nezaketin hatırına ona kocaman bir gülümseme vermekle yetindi ve geldiğinde kadınların düzenlemekte oldukları yorganları asmalarına yardım etmeyi teklif etti.

Birkaç gönüllü daha gelip gitti ama Teddy Bayan Sadie ve Yargıç Roberts'a yardım etti. Bayanlar onu çok meşgul etti ve zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçti...

Teddy'yi, yorganları asmak için çerçeve görevi görmek üzere Dallas'taki bir şirketten kiraladıkları boru ve örtü sistemi için ağır metal tabanları yerleştirmeye yönlendirdiler. Teddy, teslimat ekibinin kurulum için yardım etmeden parçaları bıraktığına inanamıyordu.

Ardından Bayan Sadie herkesin güverteye çıkmasını istedi ve herkes birlikte çalışarak dikmeleri ve perde çubuklarını monte etti. Neyse ki, siyah etkinlik perdelerini asmak için çiftler halinde çalışabilecekleri kadar merdivenleri vardı. Bu adımı tamamladıklarında Bayan Sadie, Yargıç Roberts ve diğer lonca komitesi üyeleri sergilenmek üzere yorganları ortaya çıkardılar.

Üç saat sonra son yorganı astıktan sonra merdivenden inen Teddy, yarattıkları sanat sergisine hayranlıkla bakmak için bir an durdu.

Baylin yerel yorgancıların yetenekli sanatçılar olduğunu söylerken abartmamıştı. Yorgan stillerinin çeşitliliği, karmaşık desenler, kumaş renklerinin ve baskılarının eşleştirilmesi ve sergilenen işçilik Teddy'yi hayrete düşürdü.

Baylin'inki açık ara en güzeliydi ama baktığı her yerde dikkat çekici yorganlar vardı.

"Tüm yorgan gösterileri bu kadar muhteşem mi?" diye yüksek sesle merak etti.

Bayan Sadie, "Evet," diye cevap verdi; aynı anda Yargıç Roberts, "Hiç de değil," diye mırıldandı.

Teddy, kişilikleri gece ve gündüz kadar farklı olan, ancak her ikisi de kilisenin büyük toplantı salonunda, geniş mabedinde ve geniş koridorlarında sergilenen şaheserleri gösterme konusunda sevimli ve tutkulu olan bu iki arkadaşına bakarak kıkırdadı.

"Kiliseyi aştığınızda ne olur?"

Her iki kadının yüzüne de Teddy'yi alarma geçiren bir hüzün gölgesi düştü.

Yargıç Roberts kaşlarını çatarak, "Eskiden çok daha büyüktü," dedi.

"Ve yine öyle olacak," diye ekledi Bayan Sadie, cesaretlendirmek için arkadaşının omzunu sıvazlayarak.

Geçmişte kasabanın şehir parkında yorgan sergisi gibi festival ve etkinliklere ev sahipliği yaptığını, ancak bir yıl önce meydana gelen korkunç bir patlamanın rekreasyon merkezini yok ettiğini açıkladılar. Bu yıkım, topluluğu, trajediden önce yarışmaya kabul ettikleri yorgan sayısını barındıracak kadar büyük bir binadan yoksun bırakmıştı.

Bayan Sadie ve Yargıç Roberts birbirlerine yakın durdular, hatta destek için kollarını birbirlerine doladılar. Hikâyelerinin sonunda her ikisi de gözlerindeki yaşları sildi.

Teddy, "Kötü anıları canlandırdığım için özür dilerim," dedi.

"Zor zamanlar zor insanlar yaratır," dedi Yargıç Roberts, özrünü kabul etmeyerek. "Bu kasabayı yok etmek için bir haydut çetesinden daha fazlası gerekir."

"Zorluklar ve güçlükler her hikâyenin bir parçasıdır, tarihimizin *önemli* bir parçasıdır," dedi Bayan Sadie, Teddy'ye her şeyi bilen bir güçle bakarak. "İçimizde yaşadığımız mücadelelerden etkilenmeyen ve *güçlenmeyen* tek bir kişi *bile* yok."

Teddy başıyla onayladı, merdiveni katlamayı bitirdi ve kullandıkları alet ve malzemeleri kilisenin mutfağına, gösteri sırasında gözden uzak olacakları bir yere saklamalarına yardım etti. Vedalaştı ve 214 numaralı İlçe Yolu'ndan O'Casey Çiftliği'ne doğru kasabanın dışına çıktı.

Arabayı sürerken, Bayan Sadie'nin bilgelik külçesi düşüncelerinde çalkalandı. Teddy'nin geçmişini mi görmüştü, yoksa başka birinin hikâyesini mi ima ediyordu?

Baylin's mi?

Yargıç Roberts öğleden sonra boyunca birçok kez, her zaman Bayan Sadie'nin duyamayacağı bir anda, nefesinin altından şifreli mesajlar verdi... "*Sevgililer Günü festivalindeki tek yarışma yorganlar olmayacak*" ve "...*sanırım kasabayı eğlenceli bir hafta sonu bekliyor*" gibi şeyler.

Bayan Sadie, Baylin'in Teddy'nin kim bilip bilmediğini sorduğunda verdiği yanıtla onu biraz korkutmuştu... *gerçekte* kim olduğunu. Korkutmamıştı.

Baylin'in bilmediği aklına geldi. Beyzbolu takip etmese bile, çiftlikte internet hizmeti vardı ve asgari bir geçmiş kontrolü için adını mutlaka araştırmıştır.

Ama Bayan Sadie'ye bunu söylediğinde, Yargıç Roberts kıkırdadı - Teddy'ye, "*Bu iyi olacak,*" demeden önce kıkırdadı ve tüm gün boyunca olduğu kadar mutlu görünerek uzaklaşırken gülmeye devam etti.

Teddy, Baylin'e kasabada geçirdiği zamanı anlatmaya hevesli bir şekilde çiftlik evine döndüğünde hikâyenin bu kısmını atlamıştı. Onu mutfakta, saatler önce bıraktığı yerde buldu. Teddy gününü özetlerken o çalışmaya devam etti.

"Her zaman çok eğlencelidirler," diye güldü ve kadınların maskaralıkları karşısında başını salladı. "Green Hills'te burayı yöneten bir kadınlar kabilesi var. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu ikisi sürüye liderlik ediyor."

"Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum! Oldukça harikalar," dedi.

"En iyisi," diye onayladı Baylin. "Bana çok şey öğrettiler."

" hakkında mı?"

"Hayat hakkında."

O açıklama yapmayınca Teddy konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşündü. Bayan Sadie'nin açıklaması eve biraz fazla yakındı ve Teddy, Baylin'le konuşmasının üzücü ya da karanlık bir şeye dönüşmesini istemiyordu.

"Ben yokken pişirdiğin yedi bin kurabiye için planın ne?" diye takıldı.

"Sadece altı yüz seksen dört. Son otuz altısı fırınlarda."

"Altmış düzine... Bu çok fazla kurabiye demek!"

"Geçen yıl yaptığımdan sadece on düzine daha fazla yaptım ve festivalin ilk gününde tükendi. Bu yıl daha fazla yapacağım ve buzlanma ekleyeceğim-"

Teddy, Baylin'e daha önce kabul ettiği fikrini hatırlatarak, "Üçte birine," diye araya girdi.

"Üçte birine," diye kabul etti Baylin. "Böylece kimseyi hayal kırıklığına uğratmadan daha fazla ücret alabilirim."

"Senin kimseyi hayal kırıklığına uğrattığını düşünemiyorum."

Baylin cam kaselerde krema renklerini karıştırırken alaycı bir gülümsemeye "Şaşırabilirsin," diye cevap verdi. "Ama kurabiyelerde değil. Bunlar hemen hemen herkesi memnun ediyor gibi görünüyor. Ayrıca," diye ekledi, "arkadaşım Anita bir yemek kamyonu satın aldı ve onu tatlı olarak düzenliyor."

Kulübe. İnsanlara kamyon çalışır hale geldiğinde ne satacağını göstermek için bir stant kiraladı."

"Anita mı? Onunla bugün kilisede tanışabilir miydin?" "Bundan şüpheliyim."

Baylin kendisinden başka biri hakkında da olsa coşkuyla konuşuyordu. Teddy pür dikkat onu dinledi. Baylin konuşmaya devam ettiği, dünyasını paylaştığı ve yükün küçük bir kısmını taşımasına izin verdiği sürece bunu yapmaya devam edecekti.

"Sharps'lara yemek pişirmek, annesine ev temizliğinde yardım etmek ve hafta sonları Triple T'de yemek pişirmek arasında, bırakın yorgan dikmeyi ya da gönüllü olmayı, kamyonetinde çalışmaya bile zaman bulamıyor."

"Okula beraber mi gittiniz?"

"Anita'dan birkaç yaş büyüğüm ama burası küçük bir kasaba," dedi Baylin omuz silkerek. "Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık, her zaman birlikte kiliseye gittik ve çocukken birlikte birkaç voleybol kampına katıldık."

"Tatlı kulübesi iyi olacak mı?"

"Harika olacak. Anita mutfakta bir sihirbaz."

"Rekabet konusunda endişelenmiyor musun?"

"Hiç de değil," dedi Baylin hiç tereddüt etmeden. "Eğer talep varsa ve yaptıklarımı satarak biraz para kazanabiliyorsam, yemek pişirmek ve pişirmek benim için sorun değil. Ama kendimi mutfakta olmaya çağırılmış hissetmiyorum; bu benim tutkum değil."

Teddy'nin konuşmayı tekrar sığ sulara yönlendirmesine neden olacak kadar kesin konuştu.

"Peki üçlü *T* nedir?" "Üç parmaklı kaplumbağa."

"Bu gerçek bir şey mi?" diye sordu suratını asmadan.

Karıştırma kaplarına gıda boyası karıştırmayı Formula 1 yarış arabası hızıyla bırakıp sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

"*Bu gerçek bir şey mi?*" diye tekrarladı, gözleri alaycı *bir* ifadeyle kocaman açılmıştı. "Elbette üç parmaklı kaplumbağalar gerçektir. Dışarıdan biraz sıkıcı sıkıcı görünürler ama oldukça dayanıklıdırlar, yetmiş yaşına kadar -ya da daha fazla- yaşarlar ve yaşamları boyunca Doğu Oklahoma'yı yüz binlerce böcekten temizlerler."

Zeki ve kendini beğenmiş Baylin, Teddy'nin şimdiye kadar gördüğü en eğlenceli versiyonu olabilirdi.

Gülümsemesi ve şakacılığı onun dengesine garip şeyler yapıyordu. Ve bundan hoşlanıyordu.

"Artık eğitimliyim," dedi ellerini yenilgiyle kaldırarak. "Teşekkür ederim," dedi avuçlarını bir minnettarlık jestiyle birleştirerek. "Üçlü *T* hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum."

Ona şımarık kahverengi gözlerini devirdi ve krema boyamaya geri döndü.

"Buradayken üç parmaklı bir kaplumbağa ile tanışma var mı?"

"Yılın bu zamanında pek mümkün değil," diye cevap verdi. "Ama baharın ilerleyen zamanlarında gelerseniz, bolca göreceğinizi garanti ederim. Bu arada, kasabadaki Triple T lokantasında akşam yemeği yiyebiliriz... üç saatlik bir yarıçap içindeki en iyi hamburger ve milkshake."

"İşte *bu* bir randevuya benziyor."

*Bence kendimize fazla
güvenmemek için çok uğraştık,
Çünkü kendinize aşırı güvendiğinizde, bir
şey sizi yakalayıp ısıtır.
Neil Armstrong*

He sadece şaka yapıyordu - *elbette* - ama Baylin'in yanakları yine de kıpkırmızı yanıyordu.

Teddy fark etmiş olmalı. Soluk yeşil gözlerindeki ışıltı daha da parladı.

"Kiler kapısının arkasından bir önlük kap; buraya geldiğin şu kadar gün içinde beşinci beyzbol tişörtünü mahvetmeni istemem."

"Bunlar modanın zirvesi, haberin olsun," diye cevap verdi Teddy, ellerini göğsündeki eski bir hakem gibi giyinmiş aptal fıstığın üzerinde gezdirirken, bu da söz konusu tişörtün altındaki kasların yumuşak pamuklu malzemeden açıkça görüldüğü anlamına geliyordu.

Aman Tanrım.

"Kimsenin duymadığı aptal maskotlar dışında bir şey giyiyor musunuz?"

"Ouch. Ateş edildi!" Teddy göğsünü tuttu. "Şu önlüğü alsam iyi olur, böylece kanım yere akmaz."

Sinirlerini yeterince geri döndü ama en iyileriyle bile güven taklidi yapabilirdi.

"Sele hazır mısın?" diye sordu.

"Emin misin?" diye sordu.

Baylin onun ilk belirsizlik işareti karşısında bir kaşını kaldırdı.

"Elbette," diye tekrarladı çenesini kesin bir şekilde eğerek.

"Çok kolay," dedi ona. "Her bir kurabiyenin kenarına krema ile bir çerçeve çizeceğim. Kuruması için bir dakika bekleyin ve sonra eşleşen krema ile üstünü doldurun ya da kaplayın. Gece boyunca kuruyacaklar ve sabah her bir kalbe bir mesaj ekleyeceğim."

"Şu küçük Sevgililer Günü şekeri kutuları gibi," diye haykırdı

Teddy. "Muhabbet Kalpleri... Bu yılki festivalin teması bu." "Bu da yorganınızın adını neden *Aşktan Söz Etmek* koyduğunuzu açıklıyor."

doldurulmuş.

Baylin hafifçe omuz silkerek, "Çok orijinal değil sanırım," dedi.

"Ama öyle," diye karşı çıktı. Baylin bu çelişkiyi geçiştirmek için eliyle bir işaret yaptı ama Teddy mutfak adasının etrafında dönerek krema torbasını Baylin'in elinden aldı ve çalışma masasının üzerine koydu. Kadının omuzlarından tutarak Baylin'i kendisine doğru çevirdi.

"Sergideki yorganların kalitesi konusunda haklıydın," dedi Ted- dy doğrudan gözlerinin içine bakarak. Sıcak bir farkındalık dalgası omurgasından aşağı süzüldü. "Ama seninki özel... benzersiz, daha cesur. Dikkatini çekiyor ve bırakmayı reddediyor, gören herkese uzaklaşması için meydan okuyor. Koyu kırmızılar ve sıcak pembelerin tonlarındaki kalpler gücü haykırırken, beyaz kumaş üzerine beyaz iplikle işlenmiş özenli dikiş tasarımınız yumuşak bir kadınsılık vaat ediyor." Bir elini omzundan yanağına doğru kaldırmadan önce onun gözlerini aradı. "Karşılaştırılabilir," diye fısıldadı, çenesini kavradı ve başparmağıyla tenini okşadı.

Teddy normal bir insan gibi nefes alıp vermeyi zorlaştırdı.

Çünkü ona kendini normalin çok ötesinde bir şey gibi hissettirmişti.

"Teşekkür ." Onun bakışlarına karşılık verdi, onun inancına uymaya kararlı-

...başarana kadar numara yap ve tüm bu saçmalıklar.

Teddy uzun bir süre daha onu inceledi. Güzel dudakları hiçbir zaman çok uzakta görünmeyen o gülümsemeye dönüşürken başını salladı.

"Peki, bizim için ne gibi sevgi sözcükleri planlıyorsun?"

"Affedersiniz?"

"Kurabiyeler için," dedi, sanki kızın ayak uydurması gerekiyormuş gibi. "ne yazacağız? *Hey, ateşli şey!* Ooo, ya da

"?"

Aşırı draması onu mahvetti; gülme dürtüsüne teslim oldu ve sonra o - *onlar* - duramadı.

Süslemek için hazırladığı iki yüz kırk kurabiyenin ana hatlarını belirleyip sular altında bıraktıklarında, ikisi de aptalca bir hezeyana kapılmış ve her küçük şeyi komik bulmuşlardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yatağına uzanan Baylin, öğleden sonra ve akşam boyunca çok güldüğü için karın kaslarının ağrıyacağını tahmin ediyordu. Ted- dy alay etmiş, şakalaşmış ve eğlendirmişti; Baylin de karşılığında aynı şakayı yapmıştı.

Eğlenmişlerdi.

Teddy eğlenceli biri.

Yaptığı her şeyden zevk alırdı. Yan çalışmayı zevkli hale getirdi.

Teddy iş yükünden hiç şikayet etmese de, Baylin'i her sabah kahvaltı etmeye ve aynı fındanda kahve içmeye, her öğleden sonra da her zamanki sandviçi yerine mutfak masasında oturarak öğle yemeği yemeye alıştırdı. Onu yavaşlamaya, etrafındaki dünyaya daha fazla dikkat etmeye zorladı... atları tımar etmek ve diğer hayvanları beslemek için fazladan zaman harcamak, bu sırada sohbet etmek gibi şeyler, çünkü Teddy'nin dediği gibi, *Onlar da sohbetle büyürler.*

En iyisi de akşamları Baylinin yanından hiç ayrılmıyordu... yemek pişirmeye yardım etmesi için yalvarıyor, kendisi mutfak masasında oturup dizüstü bilgisayarındaki evrak işleriyle uğraşırken bulaşıkları yıkayıp kurulamasına ve kaldırmasına izin vermesini istiyordu. Sonra salona geçerlerdi, Teddy Baylin'i bilgisayarını, faturalarını ya da ev işleri, görevler ve yükümlülüklerle dolu spiralini bir kenara bırakması için kandırırdı. Teddy kitap okurken ya da televizyonda spor seyrederken o yorgan projeleri üzerinde çalışırdı.

Teddy'nin sessizleştiği tek anlar bunlardı ama sessizlikleri asla garipleşmedi ya da gerilmedi. Üç kısa gün içinde, birlikte huzurlu, mutlu ve fazlasıyla evcil bir rutine alışmışlardı.

"**H**e o kadar da kötü olmayabilir," dedi Baylin Perşembe öğleden sonra aynaya. Bütün sabahı süslenmiş kurabiyelerin ve paketlerin üzerine kelimeler ve ifadeler yazarak geçirmişlerdi.

Sevgililer Günü etiketleri ve saten kurdele fiyonklarıyla birlikte ikram çantalarına koyduk. Teddy çok yardımcı olmuştu. "Ama o da kalmıyor."

Bu gerçeği kendine her gün en az bin kez hatırlatıyordu ve Sevgililer Günü Festivali'nin ön partisi olan Sevgililer Günü Dansı için duş alıp giyinirken bu mantrayı zihninde sürekli bir döngüye sokmuştu.

"Şu işi bir bitirelim," dedi Baylin, hâlâ yansımasıyla konuşuyordu. Derin bir nefes verdi ve Çilek Şoku rujunu sürüp üstüne parlak bir parlatıcı sürdü. Uzun, gevşek dalgalarını kabarttı ve saç spreyiyle . Ardından Baylin uzun kollu şal elbisesinin kemerini düzeltti, diz hizasında, ten rengi rugan botlarını giyip fermuarını çekti ve merdivenlerden inerek en sevdiği kışlık paltosunu almaya gitti: konyak kahverenginde, muhteşem, uzun, vintage tarzda, fit-and-flare, kürklü, lüks kapüşonlu yakası katlanarak mat bir yakaya dönüşen, muhteşem görünmenin yanı sıra onu çok sıcak tutan bir palto.

Yıl boyunca Green Hills'te düzenlenen birçok topluluk dansının, ziyafetin ve bağış toplama etkinliğinin en güzel yanı giyinip kuşanmaktı. Elbette bu etkinliklerde arkadaşlarıyla sosyalleşmeyi seviyordu, ancak Baylin onlarla düzenli olarak takılıyordu ve yüzde doksan dokuzu kot pantolon, bir tişört veya flanel ve en eski, en rahat tenis ayakkabılarını giyiyordu. Hayır, Baylin için muhteşem bir elbise, öldürücü stilettolar ve kürk astarlı *haute couture* ceket giymek kendisi içindi... yüzde yüz kendine düşkün ve saf eğlence.

Baylin daha merdivenleri inip de sesin kaynağını göremeden minnettar bir ıslık sesi duyuldu. Adam görüş alanına girdiğinde kalbi küt küt atmaya başladı.

Teddy Gwenn iyi temizledi... çok iyi.

"Spor çantanda bir takım elbise mi vardı?"

Hoş bir sürpriz olarak, Baylin'in sesi hissettiği titremeye ihanet etmedi.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı suçlu bir sırıtışla. "Dün kasabada bir erkek dükkânı buldum."

"Henry's," dedi Baylin. "1940'lardan beri Green Hills'in vazgeçilmezlerinden biri."

"Sahibi, Elijah Davis- Ne kadar iyi bir adam! O ve kızı bunu seçmeme yardım etti." Teddy bir ayağını diğerinin üzerine attı ve yeni kıyafetlerini göstermek için oldukça zarif bir dönüş yaptı. "Fena değil, ha?"

Baylin, Teddy'nin ne kadar *kötü* göründüğünü belli *etmemeye* çalışarak, "İşe yarar," diye izin verdi ve paltosunu almak için yanından geçip gitti.

Davis ailesi -Baylin ortaokuldayken Green Hills Lisesi'nden mezun olan, ama küçük kasabalarındaki herkesin tanıyıp sevdiği, itfaiyeci olmak için aile mesleğini bırakan Daniel hariç- mükemmel giysiciler olarak ün salmıştı ve Elijah özellikle bir vücudu en iyi şekilde nasıl göstereceğini bilmesiyle ünlüydü. Teddy'yi giydirme konusunda kendi yüksek standartlarını aşmışlardı.

"İleride çok işime yarayacak bir şey seçmek için benimle hiç vakit kaybetmeden çalıştıkları için minnettarım. Yani, bu takım elbise mükemmel... üzerime tam oturdu."

Öyle.

Elijah ve Jessica onu dükkâna girerken gördüklerinde sevinçten çılgık atmış olmalılar.

Kahverengi balıksırtı kumaş, şık ama rahat bir ton, neredeyse ceviz rengine, yüksek kaliteli görünüyordu, bu da ucuz olmadığı anlamına geliyordu, geleneksel, iki düğmeli ceket stilini ve moda uygun ama gösterişli, ince kesimi tamamlamak için mükemmel bir seçimdi. Kravatı ve cep - sıcak, şeftali-mercan bir zemin üzerine canlı kırmızı tonları, parlak kanarya sarısı ve yatıştırıcı kahverengilerden oluşan eğlenceli bir çiçek ve kuş tasarımı - Teddy'nin neşeli ama istikrarlı mizacını taklit ediyordu. Zengin viski rengineki deri, bağcıklı elbise ayakkabıları, takıma şık ve zarif bir unsur kattı. Gardırobunun yeni parçaları bir araya gelerek yüzde yüz *Teddy'*ye ait bir şey yarattı: benzersiz, etkili ve göz alıcı. Biri iyi bir önlem için *kalp durdurmayı* da ekleyebilirdi... eğer biri çok istekliyse.

Umarım hazırsındır, Aşk Tanrısı. Yoğun bir gece olacak.

Teddy Gwenn Sevgililer Dansı'nda çok popüler olacak.

"Buna ne diyorsunuz?" Teddy parmağıyla Baylin'in kıyafetini işaret hayran bir gözle sordu.

"Elbise mi?"

Teddy ceketini giymesine yardım etmeden önce, "Bu *sadece* bir elbise değil," diye cevap verdi. "Buna ne renk diyorsun?"

"Kırmızı mı?"

"Bu *kırmızı elbisenin* içinde çok güzel olduğunu söylemek yılın en hafif ifadesi olur."

"Yıl daha yeni başlıyor," diye karşı çıktı. Baylin, Teddy'yi kapıdan dışarı iterek, kapıyı kilitleyerek ve

kamyonuna doğru ilerliyor.

"Daha iyi sıfatlar arıyorum, çizdiğiniz resmi daha doğru resmedecek sıfatlar... kısa sürede unutamayacağım bir görüntü. Bana biraz yardım edemez misin?"

Teddy onun için şoför kapısını açtı ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı... nazik ve centilmen biriydi. Harika.

Baylin içeri girmek yerine anahtarları açık avucuna bastırdı.

"Bu topuklar araba kullanmak için yapılmamış," diye açıkladı, taksinin etrafından dolaşıp yolcu tarafına doğru yürürken. Teddy de onu takip etti.

Tabii ki öyle yaptı. Ve daha önce yaptığı gibi elini uzattı.

Baylin'in damarlarında titiz olma dürtüsü kabardı. Teddy sık sık istediğini alıyor, girdikleri her çekişmeyi kazanıyordu. Baylin'in skoru eşitlemek için birkaç raunt kazanması gerekiyordu.

Yine de sonunda razı oldu. Onun güçlü ve sıcak elini kavradı ve koltuğuna yerleşmek için koşu bandına adım attı.

"Ama çok etkileyiciler," dedi Teddy, botlarına bakarken, dudakları müstehzi ama şakacı bir sırıtışla kalkarken bir gözü kaşlarını oynattı.

Adam kapıyı kapatıp aceleyle kamyonun kasasının etrafından dolanırken başını salladı.

Baylin'in bu geceyi, hiç hoşlanmadığı yakışıklı bir adamla potansiyel bir randevu olarak görmek yerine, topluma karşı bir sorumluluk olarak görme kararlılığını zayıflattı.

"Sardunya," dedi Green Hills'e giden otoyol boyunca .

Ona doğru şaşkın bir ifade fırlattı.

"Bu kırmızı tonu sardunya olarak adlandırabilirim, ne turuncu kadar sarı ne de somon kadar pembe. Bu bir DVF... Diane Von Furstenberg. O bir moda dehası ve kültürel bir ikon. Bir ara onun hakkında bir şeyler okumalısınız; hikayesi inanılmaz, etkileyici ve ilham verici. Yıllarca onun elbiselerinden birine sahip olmayı hayal ettim. Sonra bunu geçen yıl bir reklamda gördüm ve aklımdan çıkaramadım."

"Anlayabiliyorum." Teddy başını çevirip alaycı bir ifadeyle baktı.

Baylin onun aptallığı karşısında sinirli bir ifade takındı. Gerçekte, iltifatlar flört etmekten çok daha fazla şey ifade ediyordu. Rahat tavırlarına, sürekli gevezelik ve sürekli gülümsemesine rağmen Baylin Teddy'nin yalan söyleyecek biri düşünmüyordu... hatta

güzel göründüğünü söylemek gibi aptalca bir şey hakkında. Eğer ciddi olmasaydı, söylemezdi.

"Çiftliğe faydası olmayan şeylere para harcamaktan nefret ederim ama bu elbiseyi aldım ve ."

"Ben, kendi adıma, bunu yaptığınıza memnunum." Sesi daha derine indi ve ona doğru bakarken gülümsemesi yumuşadı. "Sen de arada sırada kendini şımartmalısın," dedi. "Zaten çok fazla çalışıyorsun. Sadece birkaç gündür buralardayım ve bunu kesinlikle doğrulayabilirim. Kendini şımartmayı, ara sıra mola vermeyi hak ediyorsun... bilirsin, gülleri koklamak için dur."

"Çiçekleri severim," diye kabul etti, pencereden dışarı bakarak. Yolun birkaç mil aşağısında "Kutularda ne var?" diye sordu.

"Hm?" Dikkati yıllar önce, Joe Baba öldüğünde ve birinin çiftlik yöneticisi olarak öne çıkması gerektiğinde bir kenara bıraktığı niyetlere, planlara, umutlara ve hayallere kaymıştı. Eğer o yapmasaydı, ailesi topraklarını, işlerini ve miraslarını kaybedecekti. Yine de başka bir hayatta, belki de açan çiçeklerin tatlı kokusu günlerini dolduracaktı.

"Ben düş almak için ahıra gittikten sonra kamyonu bir sürü eşya yüklediğini fark ettim. Bunu senin için yapardım." Bilmiş bir bakışla onu kıstırdı.

"Eminim yapardınız ama yardıma ihtiyacım yoktu. Kendim gayet iyi yaptım."

"Hımm," diye homurdandı Teddy. Baylin sırttı. Üç çeyrek tonluk çiftlik kamyonunu süren zarif figürle yan yana duran gürültünün uygunsuzluğu Baylin'i eğlendirdi.

Adamın çelişkileri kadının tahmin yürütmesini sağlıyordu. Solmuş kot pantolon ve beş kuruşluk tişörtlere karşı süslü spor araba; yaş ve kullanım izlerini taşıyan son moda kovboy çizmeleri; çalışmak için yoğun bir kararlılık ama görünürde bir iş yok; konuşurken aktif dinleme yeteneği... Teddy'nin kişiliğinin paradoksal yönlerini keşfetme arzusu Baylin'i çekiştiriyor, birlikte geçirdikleri her saat daha da güçleniyordu.

Sıradan olsun, diye hatırlattı kendine. *Güvenli olsun.*

"Patlamış mısır," dedi ve kendine bir şaşkınlık ifadesi daha kazandırdı. "Kutuların ağırlığı yok çünkü içleri beyaz çikolatalı patlamış mısır dolu. Dün sen kasabaya gittikten hemen sonra yaptım ve paketledim."

Buzdolabında soğutulmuş kurabiye hamuru. Bu akşamki ikram masasına benim katkım olacaklar."

"Patlamış mısır, ha?" Teddy, Baylin'e her zaman nabzını hızlandıran sıcak gülümsemesini göstermeden önce duraksadı. Sesinin çok fazla şey anlatmasından korktuğu için başını sallamakla yetindi. "Bu durumda, benden yardım istemediğin için alınmadım sanırım. Ve ilk olarak hangi tatlıyı seçeceğimi biliyorum. Ama oraya vardığımızda o kutuları boşaltmayı aklından bile geçirme. Onları ben alırım! Aması maması yok."

"Göreceğiz." Baylin kayıtsızmış gibi davranmak için bir omzunu kaldırdı. *Evet, göreceğiz.*

"Kırmızılı Kadın"
Chris de Burgh tarafından yazılan
ve seslendirilen şarkı (1986)

T Hey, tehlikede.
Teddy iki kutu ve çukur benzeri büyük bir kova aldı ve Baylin'e yüksek bir yere taşınması için bir kutu patlamış mısır bıraktı.

okul spor salonu.

Yorganında gördüğü renk ve desenlere uygun ince kumaş şeritleriyle bağladığı şeffaf selofan çerez poşetlerini galvanizli metal küvete yerleştirdi. O boş kutuları kamyonu taşıırken, Baylin de paltosunu spor salonunun fuayesindeki geçici askıya asmaya gitti.

Döndüğünde, dans pistine dönüşen basketbol sahasının karşısında onu gördü. Ne kadar inanılmaz görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu, bir odayı nasıl aydınlattığına dair hiçbir fikri yoktu.

Teddy biliyordu. Göğsünde daim var olan sıcak, uğultulu ağırlık

Baylin'in onun üzerindeki etkisini görmezden gelmesine ya da unutmamasına izin vermiyordu. Uzun boylu, atletik yapılı bir adam onu flaş ışıkları ve disko topları altında dans etmeye yönlendirdiğinde bu his birkaç derece azaldı

kirişlerden sarkan.

"Şu Crockett'in en küçük oğlu çok yakışıklı," dedi Teddy'nin kulağını tırmalayan, pek de tatlı olmayan bir ses. "Ben doğduğumdan beri Baylin'in peşinde

İkisi de kilisedeki okul öncesi İncil sınıfındaydı... yıllar yıllar önce." *Yıllar ve yıllar* diye vurguladı.

"İyi akşamlar, Yargıç Roberts," diyerek yaşlı kadına en kibar ifadesini takındı. "Bayan Sadie, sizi tekrar görmek ne güzel," diye ekledi Teddy, ikinci kadına içten bir gülümsemeyle bakarak.

"Spor salonu şenlikli görünmüyor mu?" Bayan Sadie eliyle devasa balon kemerlerini, bükülmüş krepon flamalarını ve başlarının üzerinde sallanan sayısız bin inşaat kâğıdı kalbi göstererek sordu.

Teddy yorum yapamadan, Yargıç Roberts alaycı bir homurtuyla söze girdi ve ardından, "Ucuz kâğıt mendillerin bir mekânı ne kadar güzelleştirdiği hayret verici," dedi.

"Bence harika," dedi Teddy. "Bana lisedeki balomu hatırlattı."

"Tahmin edebiliyorum," diye söze girdi Yargıç Roberts, her kelimesinden yargılayıcı bir ifade damlıyordu. "Senin gibi süslü bir çocuk ve hepsi."

"Boş verin onu," dedi Bayan Sadie. "Nefes alıyorsa, kışkırtıyordur," diye ekledi arkadaşına doğru el sallayarak.

"Sadece suları test ediyorum," diye mırıldandı Yargıç Roberts nefesinin altından.

Baylin ve dans partneri Teddy'yi mantıklı bir yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtardı. DJ yeni bir şarkıya geçerken Teddy ve iki yaşlı arkadaşının yanında danslarını bitirdiler ve Teddy'nin kendi lise günlerinden de hatırladığı çok popüler bir çizgi dansı için dans pistini ele geçiren çocuk kalabalığından uzaklaştılar.

Bazı gelenekler asla ölmez.

"Bayan Sadie, Yargıç... Bu gece ikiniz de çok güzelsiniz," dedi Baylin, ilkinin kucaklayarak ve ikincisine güzel bir gülümseme bahşederek. Az önce yaptığı hareketli Teksas dansından dolayı biraz nefes nefese kalmış olan Sadie'nin yanaklarında ılık bir kızarıklık belirdi. Buna efor mu neden olmuştu... yoksa yanındaki adama duyduğu ilgi mi? Yargıç Roberts, Baylin'in aşk hayatı hakkında Teddy'den daha mı çok şey biliyordu?

Tabii ki yaptı.

Küçük bir kasabaydı ve Teddy göz açıp kapayıncaya kadar orada kalmıştı. O binadaki herkes Baylin'i, geçmişini ve erkek arkadaşlarını Teddy'den daha iyi tanıyordu.

Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Teddy, bu Michael; eskiden beri arkadaşım," dedi Baylin. "Michael, bu Teddy; Jax arabasını tamir ederken ahırdaki daireyi kiralıyor."

İki adam birbirini tarttı, her biri Baylin'in bir tarafındaydı ve Baylin bu gülünç, testosteron dolu oyunu fark etmemiş gibiydi.

Teddy ve Michael'dan biraz daha kısa boylu başka bir adam yaklaştı. Onun da Baylin'le uzun süredir arkadaş olduğu anlaşılıyordu.

"Hey, Traise," diye bağırdı.

"Neredeyse Sevgililer Gününüz kutlu olsun," dedi Baylin'e sarılarak. "Merhaba çocuklar," diye ekledi mutlu gözlerle ve sevinçli bir gülümsemeyle. "Hadi, sallanalım," dedi Baylin'e elini uzatarak. Tanıştırmayla vakit kaybetmedi.

Baylin'le dans etmeye hevesli her yaştan oğlan, genç ve erkeğin sürekli akışı da öyle.

Teddy hırladı ama bunu sessiz ve kendi içinde tutmayı başardı.

"Eğleniyor musun?" Bayan Sadie Teddy'nin yanına gelerek sordu. Dans pistinde kara kara düşünüyordu. İki saattir oradaydılar ve Baylin tüm bu süre boyunca bir halıyı kesiyordu... ve onunla değil.

"Bir patlama," diye yanıtladı. Ses tonu verdiği cevabın tam tersini ima ediyordu. "Yargıç Roberts'ın dün beni neden uyardığını şimdi anlıyorum: Kasabadaki her erkek ona aşık."

"*Tıpkı bunun gibi*," dedi Bayan Sadie. Kadının nazik sesi dikkatini tartıştıkları konudan, gözlerini bir türlü ayıramadığı kırmızılı kadından uzaklaştırdı. "Baylin özel biri. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Peki onlar?"

"Eminim her ikisi de onu bir ya da iki kez yemeğe ya da sinemaya götürme fırsatını memnuniyetle karşılar. Kim istemez ki? Baylin zeki, komik, güçlü ve bağımsız biri. Ve göz kamaştırıcı derecede güzel," diye ekledi gözlerinde bir ışıltıyla. "O potansiyel taliplerden herhangi birini istediği zaman kapabilirdi. Baylin bundan daha fazlasını isteyen, ona baktığında bundan fazlasını gören birini bekliyor."

Bayan Sadie, ikisi Baylin'i, bir başka isimsiz adamı ve Green Hills'in yarısının müzik eşliğinde dönüp zıplamasını izlerken bunu kafasına iyice yerleştirdi.

"Ne görüyorsun?" diye sordu. Ama bir arkadaşına seslenmeden ve bir sonraki konuşmasına geçmeden önce cevap beklemedi.

Teddy'nin bir saniye bile görmek istemediği tek şey Baylin'in o adamın kollarında olmasıydı.

Limonatası için bir çöp kutusu buldu ve dans eden kalabalığın ortasına doğru ilerledi. Baylin'e ulaştığında DJ tempoyu birkaç kademe düşürdü.

Kadının sırtı ona dönüktü, bu yüzden Teddy eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Hadi dans edelim."

Adamın eli kızın sırtının alt kısmına geldi. Ona doğru döndüğünde, Baylin onun göğsüne doğru döndü. Teddy kızın kollarını omuzlarına kaldırdı ve onu kendine yakın tuttu.

Baylin'in yanağı Teddy'nin kalbine, Teddy'nin yanağı da onun başının tepesine yaslanarak dans ettiler. Baylin'in saçlarının ipeksi hissi ve parfümünün sarhoş edici kokusu Teddy'nin hoşuna gitti.

O şarkı biterken bir başkası başladı ve Teddy Baylin'i asla serbest bırakmadı.

Üçüncü şarkı, belki de dördüncü... Teddy saymayı unutmuştu. Sayı ne olursa olsun, daha hızlı bir tempoda ilerliyordu. Teddy bir an için tempoya aldırmadı, sarılmalarını gevşetmek istemedi. Sonra, melodi nakarata ulaştığında Teddy başını kaldırdı ve onun ellerinden birini tutarak balo salonu dansına özgü kapalı partner pozisyonunu benimsedi. Teddy'nin böyle resmi bir duruşa hızla geçmesine kıkırdadı. Ardından Teddy'nin göz kırparak karşılık vermesi ve onu geleneksel bir fokstrot dansına yönlendirmesiyle kıkırdadı.

Sıçradılar, zıpladılar ve pistin etrafında aktılar. Teddy onları diğer çiftlerin etrafından dolaştırıyor, gözlerini onunkilerle kilitlemeyi sürdürüyordu.

Evet, Bayan Sadie, onu görüyorum. Ve onu her yönden arzuluyorum. Onu şimdiden sevdiğimden oldukça eminim.

Bu onay onu bocalatmak yerine Teddy'nin özgüvenini yeni zirvelere taşıdı. Diğer adamlar etrafta dolaşp zaman kaybediyor ve şanslarını kaçııyorlardı... Teddy'nin sorunu bu değildi.

Baylin'e aşkın ne olabileceğini gösterme sırası ondaydı.

*Bir araya gelmek bir başlangıçtır;
bir arada kalmak ilerlemedir;
birlikte çalışmak ise başarıdır.
Edward Everett Hale*

B Sevgililer Dansı'ndan eve dönerken Aylin'in sinirleri gerildi ve kalbi umutla doldu.

En iyisi.

Teddy' takım elbiseli hali, bütün gece onu izlemesi... Evet, fark etmişti.

Kendine özgü gülümsemesi o kadar ciddileşmişti ki, gece boyunca kimse konuşmak ya da dans etmek için ona yaklaşmamıştı bile, ki bu da yeni gelen birinin çok dikkat çektiği ve genç, yakışıklı bir yeni gelenin meşhur dedikoduları alevlendirdiği Green Hills'te çok şey ifade ediyordu.

Dans ederek ve arkadaşlarıyla sohbet ederek ne kadar eğlenirse, adamın yüzü o kadar uğursuzlaşıyordu. Kadın her saniye aydınlanıyordu.

Ama sonra canına tak etmiş, dansına sahip çıkmak için devreye girmişti... onun kalbine sahip çıkmak için.

Kamyonetin kabininden ona baktı ve dudaklarının bilmiş bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamadı. Adam da ona baktı ve gülümseyerek karşılık verdi. Etraflarında bir olasılıklar ve vaatler havası esti.

"Yarının gündemi nedir?" Teddy sordu. "Festivalin başlamasıyla birlikte uzun bir gün olacağını tahmin ediyorum."

"Çok," diye düzeltti. "Stand kurulumu sabah dokuzda başlıyor, bu yüzden karavanı saat altı ile yedi arasında yüklemem gerekiyor. O saatten önce hayvanları besleyip su seviyelerini kontrol edeceğim. Festival teknik olarak saat üçte başlıyor ama beyzbol maçı bitene kadar sergi kapılarını açmıyorlar. Hafta sonu boyunca standı korumama yardımcı olmaları için kiliseden tanıdığım birkaç liseli çocuğu işe aldım. Yine de çoğunlukla işleri denetlemek ve müşterilerin sorularını yanıtlamak için orada olmayı seviyorum. Yapmak zorunda değilsin-" Baylin, Teddy'nin yüzündeki ifadeyi fark edince konuşmayı kesti.

Karanlıkta, onun en sevdiği spordan bahsedildiğinde yüzünde beliren şaşkınlık, neşe ve ilgi ifadesini kaçırmıştı.

"Evet?" diye
sordu. "Beyzbol
maçı mı?"

"Ah, evet. Sanırım söylemeyi unuttum. Okullar ve işyerleri resmi olmayan festival başlangıcı için erken kapanacak: parkta altı vuruşluk bir beyzbol maçı."

"kim oynayacak?"

"İsteyen herkes, sanırım." "İçinde mi
oynuyorsun?"

"Bana ihtiyaç duyarlarsa genellikle bir ya da iki devre dış sahada görev yapıyorum."

"*Onlar kim?* Takımları kim seçiyor? Ekipmanları var mı? Ve kim hakemlik yapıyor?"

"Sakin ol," diye alay etti Baylin. "Bu sadece eğlenceli küçük bir pikap oyunu. Takımlar, skor falan kimsenin umurunda değil."

"Evet, doğru," diye şaka yaptı Teddy. "Koçlar kim? Bu bana bilmem gereken her şeyi söyleyecektir."

"Şefler," diye cevap verdi. "İtfaiye şefi Miles Everett takımlardan birine koçluk yapıyor, en yakın arkadaşı polis şefi Stanley Crockett ise diğerine. Bu gece oğluyla tanıştınız... Michael."

"Oynayacak mı?"

Baylin, "Vardiyada değilse eminim yapacaktır," dedi. "O da tıpkı üç ağabeyi gibi bir polis memuru. Aslında tüm aileleri emniyet teşkilatında, hatta teyzeleri ve amcaları bile. Harika bir aile."

"Onlar hakkında çok şey biliyorsun."

"Michael ve ben altı gün arayla burada, Green Hills'te doğmuşuz. Onlar hakkında çok şey bilmememin imkanı yok," dedi.

Güldü.

"Onun takımında mı yoksa yangın takımında mı oynuyorsun?"

"Yıldan yıla değişiyor ama Şef Everett önce bana ulaştı, bu yüzden bu kez GHFD'deyim."

Çiftliğe ve garaja ulaşmışlardı; yorgunluk .

Baylin'in pijamaları onu .

"Dans eğleneliydi," dedi Teddy'ye mutfak kapısında. "Burada olmana sevindim."

Teddy kapının kilidini açıp Baylin'e anahtarlarını uzatırken, "Teşekkürler," dedi. "Öyleydi." Kızın yüzünü inceledi, davetkâr dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Dokunulduğunda sıcak, nazik ve çok öpülesi olacaktı. "Ve dans için teşekkür ederim," dedi parmaklarını kızın yanağında gezdirerek. Sesi kısılmış, boğuklaşmıştı.

Baylin nefesini tuttu, adamın eğilip onu öpüp öpmeyeceğini merak ediyordu.

O .

Son bir kez uzun uzun baktıktan sonra ahıra çekildi.

Kaçırılan fırsat mı yoksa önlenen felaket mi? Keşke bilseydi.

F sabahımız erken geldi.

Beşe kadar duş almış, gün için giyinmiş ve bir fincan kahve hazırlamıştı.

Baylin, şafak öncesi soğuğundan korunmak için kat kat giyinerek arka kapıdan çıktı ve Teddy'yi tavuk kümesinde buldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yumurta var mı diye bakıyorum," diye cevap verdi. "Bugün hiç yok... Isı lambalarına rağmen sanırım dışarı çok soğuk."

"Yani, uyanık ne yapıyorsun? Saat çok erken."

"Uyanmışsın."

"Başka seçeneğim yok," diye karşı çıktı.

"Belki de seçim yapmak istemiyordumdur." Sanki gizemli mesaj hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bunu ortaya atmıştı. Ama Baylin'in bundan ne anlam çıkarması gerekiyordu? Kalmak istediğini mi söylüyordu? Çiftlikte mi? Onunla mı?

Çok az uyumuştı, saat çok erkendi ve cebindeki liste onun ağlamaklı ifadesini incelemek için enerji harcayamayacağı kadar kapsamlıydı, ama sabah boyunca aklından çıkmadı.

Atları besleyip sularken Baylin onun alanında ne kadar rahat olduğunu düşündü. Atları bağlamayı teklif ettiğinde

kargo römorkunu kamyonu bağladığında, çiftlikte onun kapabileceği yardımının ne kadar güzel olduğunu fark etti. Ve çiçek aranjmanlarını gördüğünde, onun övgü ve hayranlığı kalbini uçurdu...

"Ürün kasaları, sabun ve kumaş kutuları, mumlar, ev dekorasyonu küvetleri, konserve ürünleri, kurabiye kutuları, çiftlik tişörtleri, diğer tüm giyim eşyalarından oluşan iki yuvarlak raf, kırtasiye malzemeleri ve bu O'Casey Çiftliği afiş ve tabelaları var. Eksik bir şey var mı?" Teddy sordu.

"Son bir şey daha," dedi Baylin. "Alt kattaki misafir odasında."

Teddy onu evin içine ve koridora kadar takip etti.

Kadın yatak odasının kapısını açtığında Teddy onun başının üzerinden baktı ve olduğu yerde durdu.

"Yeşil oda mı, orman mı, yoksa çiçekçi dükkânı mı olduğunu anlayamıyorum," diye haykırdı.

"Sanırım üçünden de biraz," dedi Baylin. "Birkaç yıl önce mobilyaları kaldırdım, böylece kış boyunca saksı bitkilerimi koyabileceğim iyi bir yerim oldu. Bu oda doğuya baktığı için en iyi güneş ışığını alıyor. Üst katta misafirlerim için bir sürü yatağım olduğu için bu alanın daha iyi kullanılabileceğini düşündüm."

"Ve ahırda," diye yaptı.

"Evet, ayaktakımı için," diye alay etti.

Sahte bir öfke gösterisiyle karşılık verdi, ancak dikkati odanın her santimini kaplayan, bazıları ipekten, bazıları kurutulmuş çiçeklerden yapılmış çok sayıda çiçek aranjmanında kaldı.

"Bunları sen mi yaptın?"

Baylin'in nabızı hızlandı. Neden gizli bir tutkuyu -aslında aptalca bir hobi- paylaşmak insanı savunmasız ve küçük hissettirirdi?

"Evet," diye cevap verdi, sesi zayıftı. Antika çaydanlıklardan ahşap kaselere, metal tenekelerden kristal kesme vazolara kadar çok sayıda kap kullanmıştı. Her birine ruhunu katmış, yeni evlerine güzellik ve neşe getirecek eşsiz sanat eserleri yaratmak için çırpınmıştı.

"Baylin, bunlar muhteşem." Onunla göz göze gelmek için durdu.

"Gerçekten, bunlar enfes. Bunları ne zaman yarattınız?"

"Aylardır onlar üzerinde çalışıyorum. Noel arifesinde onları tatil festivaline götürmeyi düşündüm ama vazgeçtim."

"Korktun mu? Ne için? Bunlar peynir ekmek gibi satılacak... ve çok para edecek."

"Umarım öyledir," diye itiraf etti Baylin, onun kesinliğini paylaşmayarak.

Düzenlemeleri yaptılar ve tüm mallarını kamyonu ve römorka yükleyerek Conrad Otel'deki sergi salonuna doğru yola çıktılar.

Şehrin en eski, en seçkin oteli büyük etkinlikler için kırmızı halı seriyordu. Otuz metreye otuz metrelik stant alanında teşhir rafları, büyük masalar, aydınlatma ve elektrik vardı. Baylin'in tek yapması gereken ham ahşap armatürleri örtmek ve her şeyi otoparktan içeri taşımaktı.

Kulağa kolay geliyordu ama çok fazla insan gücü gerektiriyordu.

Ve Tanrım, Mesih İsa'da yüceliğindeki zenginliğine göre her ihtiyacınızı karşılayacaktır.

Filipililer 4:19 Baylin'in aklına geldi. Teddy bir nimet olduğunu kanıtlamıştı.

Saatlerce sabit bir tempoda çalıştılar.

Baylin neyin düzeltilmesi gerektiğini belirlemek için geri çekildiğinde gözleri yaşardı. Her biri yaratıcılığının ve kararlılığının bir yansıması olan projeleri ilginç ve davetkâr görünüyordu... gerçekten hayret vericiydi, katmanlanmış, sahnelenmiş ve en iyi ışıklarında sergilenmişti.

"Gözyaşı dökmek için fazla açım," dedi Teddy, kolunu kızın omzuna dolayarak ve onu rahatlatıcı bir sarılma için kendine çekerek. "Sanırım geçen gün kaplumbağa burgerden bahsetmiştin?"

"Kaplumbağa burger değil," dedi, kaburgalarına dirsek atarak. "Üç Parmaklı Kaplumbağa'daki burgerler."

"Gidebilir miyiz? Kabin ne olacak?"

"Her şey yolunda gidecek ve tüm satıcılar bitirir bitirmez akşama kadar kapıları kilitleyecekler. Hadi, bu benim ikramım," diye teklif etti.

"Hesap için seninle bilek güreşi yapacağım," diye meydan okuyarak Baylin'i otelden dışarı çıkardı.

Kolunu onun omzundan çekmedi.

*Her liderin çöküşü
bir spor takımında kendi egosuna
kapılmasıdır.
Toto Wolff*

An saat sonra Teddy kendini Triple T'nin hayranı olarak görüyordu. Sweetheart Special'ını mideye indirmişti: köftelerin içine ızgarada pişirilmiş soğanlı duble çizburger, üç dilim peynir - Cheddar, Swiss ve Pepper Jack - ve ev yapımı bir çörek üzerinde hardal ve mayonez katmanları arasına sıkıştırılmış bir marul, domates ve turşu yığını; yağdan hala cızırdayan bir soğan halkası siparişi; ve buzlu bir soda çeşmesi bardağında, çırpılmış krema ve üstüne bir kiraz ile servis edilen çilekli milkshake.

Teddy yemeğini koca bir dilim çikolatalı kekle bitirmişti, tam bir cennet dilimi. Baylin birkaç gün önce arkadaşının hafta sonları The Three-Toed Turtle'da pasta yaptığından bahsetmişti, bu yüzden Teddy garsonlarına tatlıyı kimin yaptığını sormuştu. Birkaç dakika sonra Anita de la Fuente elinde bir pasta kutusuyla mutfaktan çıktı ve doğruca Teddy ile Baylin'e yöneldi.

"Duyduğuma göre yeni bir hayranım varmış," dedi ve Baylin oturduğu yerden kalkarken kutuyu masalarına koydu. Kızlar birbirlerine sarıldılar; Baylin'in arkadaşını görünce neşelenmesini izlemek çok keyifliydi.

"Hayat boyu," diye açıkladı Teddy, elini uzatarak onu karşılamak için. "Ben Teddy Gwenn."

"Şimdi öyle misin?" Anita, Teddy ve Baylin arasında sinsi bir gülümsemeyle gelerek cevap verdi.

"Baylin tatlı yapma konusunda bir sihirbaz olduğunuzdan bahsetmişti; katılıyorum! Hiç bu kadar nemli ve süngerimsi bir çikolatalı kek yememiştim. Üzerine krema yerine pudra şekeri dökmek de sonsuza dek favorim olacak."

"Sihirbaz yerine cadı demediğine emin misin?" Anita bir kolunu Baylin'e dolayarak alay etti. "Her iki durumda da süper güçlerimi iyi bir şekilde kullandığım için mutluyum. Hoşunuza gitmesine sevindim."

"Bir saniye oturmak için vaktiniz var mı?" Baylin kabine geri kayarak sordu.

"Çok isterim. Teddy'ye eve götürmesi için fazladan bir pasta hazırladım... Hayranları mutlu etmek gerek. Doğru değil mi boksör?" Baylin duvara yaklaştı ve Anita da onun yanına oturdu.

"Ne gerekiyorsa," dedi gülerek. "Teşekkür ederim! Senin pastan, Baylin'in yaptığı beyaz çikolata kaplı patlamış mısır ve festivalden onun Sevgililer Günü kurabiyelerinden birkaç tane çalma planım sayesinde hafta sonuna kadar her yemekten sonra tatlı bir şeyler yiyebilirim. Kendimi Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyorum."

"Dansı kaçırmak istemezdim ama yapacak çok işim vardı... Otelin yemek salonu yiyecek satıcılarıyla doluydu ve ben de iki kişilik bir yer kiraladım."

Anita'nın önceki geceden bahsetmesiyle Teddy ve Baylin'in gözleri buluştu. Kızın yanaklarına sıcak bir parıltı yayılmıştı; Teddy gözlerini kaçıramadı. Cesur kırmızı elbisesi ve göz kamaştırıcı topuklu ayakkabılarıyla ya da ekose bir fanila, kot pantolon ve tenis ayakkabılarıyla Baylin, Teddy'yi tanımlanamaz bir şekilde büyülüyor ve kendine çekiyordu. Teddy'nin ona karşı hisleri, yüksek hızda ve potansiyel dolu bir topa benziyordu. Sapanın tatlı noktasını böyle bir topun üzerine yerleştirdiğinde, her seferinde büyük bir smaç vuruşu için topu 460 fit patlatırdı. Koç Hayes'in hayatının dönüm noktası olarak nitelendirdiği bir deneyim... savunması olmayan bir deneyim... Teddy'nin hiç bitmemesini umduğu bir deneyim.

"Alo?" Anita aralarında bir el salladı. "Nasıl geçti?" "Eğlenceliydi," diye yanıtladı Baylin.

"Çok önemli," diye meydan okudu Teddy, gözleri hâlâ Baylin'in üzerindeydi. "Evet, ilginç," diye ekledi Baylin.

Anita, "Buralarda pek çok dansa gittim ve hiçbiri ilginç değildi ve kesinlikle çok önemli değildi," dedi. "Orada kimler vardı? Karl kendisinin ve kardeşlerinin gelemediğini söyledi; onlar

San Antonio'da, borsa ve rodeoda yarışıyorlardı. Yemin ederim, o çocuklar-" Cümlesinin ortasında durdu ve Teddy ile Baylin'i bir aşağı bir yukarı süzdü. Teddy dinliyordu... Gerçekten dinliyordu. Ama Anita'ya tüm dikkatini vermemişti, bu çok kabaydı.

"Özür dilerim," dedi bakışlarını Baylin'den uzaklaştırarak. "Çarşamba günü kilisede yorgan asarken insanların Sharp üçüzleri hakkında konuştuklarını duydum; hem *ilginç* hem de *eğlenceli* görünüyorlar."

"Çılgın ve aptal demek daha doğru olur," dedi Anita başını sallayarak. "Karl, satın aldığım külüstür yemek kamyonunun motorunu yeniden yardım edeceğine söz vermişti. Ama Noel'den hemen sonra Montana'da Breakaway Rodeo Finalleri vardı, sonra da geçen haftaya kadar Fort Worth'ta Southwest Expo vardı. Kovboylar için her zaman bir şey vardır... onları buradan başka bir yere doğru çeken bir şey."

Baylin önündeki alanı boşaltmak için tabakları kaldırırken, "Onu biraz rahat bırakın," dedi. Büyük bir esnemeyi gizlemeye çalıştı ama başaramadı, kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını onlara yasladı. "Karl'ın senden hoşlandığını biliyorsun," diye mırıldandı gözleri kapanırken.

Teddy, savunmacı ya da yargılayıcı olmak yerine tarafsız görünmeye dikkat ederek, "Senin evde , oradaki insanların önemli olmadığı anlamına gelmez," dedi.

"Dikkatini çekmeyen bir şeyin öncelikli olduğunu iddia etmek zor," diye karşı çıktı Anita, huzur dolu, uyuyan güzelliği Teddy'nin kalbini delip geçen Baylin'e sivri bir bakış atarak.

Onu kolayca sevebilirdim.

"Gözden ırak olan gönülden de ırak olmaz."

"Kesinlikle öyle hissettiriyor," dedi Anita, her *şeyiyle* kendine güvenen, iddialı, kendinden emin ve yeterli biri gibi görüldüğü için onu şaşırtan bir güvensizlik ipliğini ifşa ederek.

"Bu doğru," diye kabul etti Teddy. "*Çünkü gözlerimizle değil, imanımızla yürürüz.*" "Bir kilise çocuğu, ha?" Anita sanki noktaları birleştiriyormuş gibi başını salladı.

Teddy'nin bir insan olarak kim olduğunu. "Bu Korintliler'de var, değil mi?" "Evet, 2. Korintliler 5:7."

"Eğer bu hafta sonu annemle karşılaşırsan, ona ayetin tamamını unuttuğumu söyleme."

"Anlaştık," diye söz verdi. "Şimdi bana tamire ihtiyacı olan şu yemek kamyonundan biraz daha bahset."

Anita vizyonunu anlatırken ve yarattığı menülerden bahsederken hayalleri, tutkusu ve umutları güçlü ve net bir şekilde yankılanıyordu. Başarısızlık korkusu ve işi kurup yürütme konusundaki endişeleri de su yüzüne çıktı.

Teddy, "Bırakın yatırım yapayım," diye teklif etti.

"Hayır! Kesinlikle olmaz-"

"Yardım etmek isteyen herkesi dışlamaya kadar kararlıysanız, hediye olarak değil," diye araya girdi. "Bırakın *yatırım yapayım...* gerçek bir iş ortağı olarak."

Anita'nın bir finans kurumunda bulabileceğinden çok daha iyi oranlar ve şartlar içeren bir teklif sundu, ancak yine de Anita'nın krediyi sadaka kabul etmek olarak algılamaması için yeterince meşru.

Pazarlık yaptılar. Kadın telaşlandı; adam ısrar etti. Sonra üzerinde anlaştıkları ayrıntıları bir peçeteye not ettiler ve her ikisi de imzaladı. Teddy sırt çantasından cüzdanını çıkardı ve ona bir çek yazdı. Teddy'nin hoşuna giden şey, içinde bolca sıfır bulunan göz kamaştırıcı bir meblağdı.

"Baylin haklı," dedi Anita, oturduğu yerden kalktı ve çeki katlayıp arka cebine koydu. Sesinde ciddi bir hava vardı. Gözleri nemden parlıyordu. "Her şeye rağmen o kadar da kötü değilsin."

Teddy az önce milyar dolarlık bir destek aldığına yemin edebilirdi.

"Hemen arkandayım, ortak."

Anita uzaklaştı, masalara uğradı ve mutfağa geri dönerken tanıdığı diğer insanlarla kısa bir konuşma yaptı.

Teddy onu için Baylin'in omzunu şefkatle sarstı.

"Hey, Uyuyan Güzel," dedi gözlerini açıp başını kollarının yastığından kaldırdığında. "Eğer hâlâ çiftliğe koşmak ve beyzbol maçı için kasabaya dönmek istiyorsan, yola çıksak iyi olur."

"Aman Tanrım," diye inledi gerinerek. "Sanırım şimdi geceyi bitirip sabaha kadar uyuyabilirim."

"Karar sizin; işe aldığınız liselilerin bu gece standı idare edebileceğini söylediniz." Teddy'nin zihninde, çiftlik evinin salonunda şöminenin başında sessiz bir gece geçirme, geniş kütüphaneden bir kitap okuma ve Baylin'in dikiş dikmesini izleme hayali oluştu. Bu hayal çok çekici geliyordu.

"Hayır, Sevgililer Günü Festivali yılda sadece bir kez düzenleniyor. Bir anını bile kaçırmak istemem. Hadi ," dedi restorandan çıkıp soğuk kış gününe doğru yürürken. "Uyuyakaldığım için özür dilemek üzere Anita'ya mesaj atacağım. İşini tekrar aksatmak istemem."

Teddy ona, "O iyi," dedi, "...yarın sergi salonunda görüşebileceğimizi söyledi."

"Oh güzel. Onu tanımak için biraz ziyaret ettiniz mi? Bence o harika biri."

"Yaptık." Teddy, Baylin için sürücü kapısını açtı. "Ve biliyor musun, onun da senin hakkında aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim."

Baylin Teddy'ye minnettar ve güzel bir gülümseme verdi. Sonra kapısını kapatıp motoru çalıştırdı ve Teddy koşarak diğer tarafa geçti.

Eve koştular, hayvanları ve su seviyelerini kontrol ettiler, kıyafetlerini değiştirdiler ve tam zamanında "Star-Spangled Banner" için beyzbol sahasına vardılar.

Baylin ilk üç devre boyunca Teddy ile birlikte tribünde oturdu. Şef Everett dördüncü devrenin başında onu sağ sahaya çağırdığında, Teddy çit çizgisinden aşağı yürüdü. Seyirci olarak geçirdiği zamanın tadını çıkararak yaptı ve eğlendi.

Beşinci vuruşun sonunda, Baylin birinci ve ikinci kalecilerin arasından bir vuruş yapınca Teddy alkışladı ve çığlık attı. Kısa forvet oynayan Michael Crockett, Baylin'in üçüncü kaleye ilerlemesini engellemek için ona ayı gibi . Teddy'nin neşesi kaçtı.

Takım sırasının arkasında durduğu için konuşmalarını duyamıyordu ama Michael'ın vücut dili hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Açıkça flört etmesi ve aşırı sarılması Teddy'nin sinirlerini bozmuştu... hem de tatlı bir Sevgililer Günü tonunda değil.

Michael, Baylin'in kaleye koşmasına müdahale ettiği için altıncı ve son vuruşa girilirken skor 7-6'ydı; takımı bir sayı öndeydi.

"Oynayabilir miyim?"

"Pardon evlat?" diye sordu itfaiye şefi.

Teddy'nin anaokulundan beri top oynamak için yalvarması gerekmemişti ama gerekirse o anda bunu yapmaya tamamen hazırdı.

"Ben Baylin'in bir arkadaşıyım," diye açıkladı. "Eğer sizin için de uygunsa, son devrede oynamak isterim."

Şef Everett duraksadı ve gözlerini kısarak Teddy'ye baktı. Ya kasketini aşağıya doğru çektiği için, ya stadyum ışıkları yüz hatlarını gölgelediği için, ya da her zamanki saat beş gölgesi son birkaç gündür tam bir sakala dönüştüğü için, yaşlı adam Teddy'yi tanımıyor gibiydi.

"Kazanmam gerekiyor," diye vurguladı Şef Everett. "Stan son iki yıldır kazanıyor ve ben her hafta Pazar yemeğinde bunu duymaktan bıktım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim, efendim."

"Peki, tamam o zaman. Nerede oynamak istersin?"

"Sakıncası yoksa ben ortayı alacağım." Teddy'nin bacakları karıncalanıyor ve ayakları sahaya çıkmak için kaşınıyordu.

"Hepsi senin."

Teddy koşarak yerine gitti, Baylin'in yerine başka birinin geçtiğini görünce üzüldü. Sonra tribünlerden Baylin'in tezahüratını duydu ve kalbi iki kat hızlandı. Adamım, onun Braves maçında kendi adına tezahürat yaptığını duymak isterdi.

Diğer takımın ilk vurucusu ikinciye doğru yavaş bir top sürme vuruşu yaptı. Teddy topa yetişip zamanında birinci vuruşa atabilirdi ama genç kızı dışarı atmaya cesaret edemedi.

İkinci vurucu bir yürüyüş kazandı.

Üçüncü vurucu üçüncü kaleye attı... bir dışarı, skor 7-6'geldi.

Dördüncü vurucu vuruşunu yaptı...iki dışarıda, hala bir sayı önde.

Beşinci vurucu Baylin'in hayranı Michael oldu.

Crockett.

Crockett tümseğe doğru iyi huylu bir konuşma yaptı. Atıcı bunu anlayışla karşıladı ve oldukça iyi bir hızlı top gönderdi. Crockett üçüncü kale çizgisine doğru bir faul vuruşu yaptı. Bir sonraki atışta Crockett topun vuruş bölgesinde daha derine inmesine izin verdi. Topun önünden hala çok uzaktaydı, sol saha faul direğine çarptı. Michael üçüncü atışa kadar atıcının hızını anlamış olmalıydı. Muhtemelen topa vuracak ve Baylin'in takımını galibiyetten edecekti.

"Koç, miyiz?" Teddy yedek kulübesindeki Şef Everett'e seslendi.

"Sanırım zaman geldi," dedi hakem, kaşlarını çatarak ve oyunun gecikmesinden duyduğu hayal kırıklığını saklamadan.

"Tümseği benim almam hakkında ne düşünüyorsun?"

Elijah Davis'in oğlu ve Baylin'in Teddy'ye bahsettiği ateşçi olduğu ortaya çıkan atıcı da aralarına katıldı.

"Davis, Baylin'in arkadaşı devrenin geri kalanında atış yapmak istediğini söylüyor."

Daniel Davis kocaman bir sırtıyla, "Eminim öyledir, Şef," dedi. Sonra yumuşadı. "Onu her zaman orta sahada oynarken izliyoruz; bakalım atış da yapabilecek mi?"

Davis beyzbol topunu Teddy'nin eldivenine yerleştirirken, "Baylin O'Casey'e vurulmuş olsaydım, Crockett'ten de kurtulmak isterdim," diye takıldı.

Makul bir savunması olmayan Teddy sessiz kaldı.

Davis orta sahaya doğru koşarken neşeli bir sesle, "İşte başlıyoruz," diye bağırdı.

Yakalayıcı, Teddy'nin birkaç atışla ısınması için kalenin yanında durdu. Hoşnutsuz hakem oyuna devam etmek için herkesi yerlerine geri çağırdı.

Teddy tekrar süre istedi ve yakalayıcıya saha içinde onunla buluşmasını işaret etti.

"Betsy'ye şükürler olsun," diye homurdandı hakem

"Merhaba" dedi Teddy, sesi umduğundan daha garip çıkıyordu. "Ben Teddy." Yine tereddüt etti. "Daha önce yakalanıp yakalanmadığını sormalıydım," dedi endişeyle.

"oldum; ben Rhys Larsen," yakalayıcı, Teddy'nin elini sıkmak için yakalayıcı eldivenini çıkararak. "Ve, uh... Tüm maç boyunca yakalayıcılık yaptım."

"*Burayı* kastetmiyorum." Teddy lisenin beyzbol stadyumuna, tribünlerde palto ve battaniyelerin altında toplanmış kalabalığa baktı. Gözleri, karşılığında gülümseyen Baylin'e takıldı.

"Ne demek istediğini anlıyorum, Gwenn." Teddy onun gözlerinin içine baktı.

"Elimi incitmeyeceksin. Sadece topu at, böylece bu galibiyeti onların elinden çalabiliriz."

Teddy Rhys'in yüzünde sahte bir kabadayılık belirtisi aradı ama rekabetçi ruhun ötesinde bir şey bulamadı. Her iki adam da başlarını sallayarak birbirlerini onayladılar ve sahanın arkasındaki ve tümseğin üzerindeki yerlerine geri döndüler.

Teddy omuzlarını döndürdükten ve boynunu kırdıktan sonra ön ayağını atış sahasına doğru sürükledi; kramponları bile yoktu.

Neden bu oyunu bu kadar büyütüyordu ki?

Yılda 162 kez çok daha büyük salonlarda çaldı. Egosunun mantığı kabul etmemesi çok kötü.

Bakışları Baylin'e kaydı ve kararlılığı bir kademe daha arttı.

Crockett'ın zamanlama için ilk topu izleyeceğinden emin olan Teddy topa sarıldı ve *hızlı* bir top attı. Rhys'in eldiveninden tatmin edici bir ses yankılandı.

"Woo-wee," diye bağırdı biri tribünlerden.

"Birinci vuruş," dedi hakem.

"Güzel atış," diye bağırdı Davis orta sahadan.

Teddy tümseğe doğru yürüdü, toprağı düzeltti, geriye doğru sallandı ve Rhys'in eldivenine daha hızlı bir top daha fırlattı. Crock- ett tekrar vurmadan geçip gitmesine izin vermişti.

"İkinci vuruş!"

Teddy son bir kez daha sahaya dönerken taraftarları taradı. Seyirciler koltuklarının kenarında oturuyor, çoğu bir takım ya da diğeri için bağılıyor... birkaçı fısıldıyor ve Teddy'nin yönünü işaret ediyordu.

Baylin dik oturuyordu, sırtı dimdikti. Rahat gülümsemesinin yerini sorgulayan bir bakış almıştı.

Bir peni için, bir pound için.

Teddy tümsekteki yerini aldı, toprağı düzeltti, topu ve eldiveni göğsüne çekti ve Küçükler Ligi'nden beri gördüğü en yavaş atışını yaptı.

Crockett ısırıldı, başka bir hızlı top bekliyordu ve çitlere doğru savurdu. Top Rhys'in eldivenine ulaşmadan önce sopayı savurmuş, ıskalamış ve düşürmüştü.

"Üçüncü vuruş! Top oyunda," diye anons etti hakem. "Herkes soğuktan kurtulsun ve Sweetheart Festivali'ne katılsın."

İtfaiye şefinin kulübesinden alkışlar yükseldi. Polis şefinin kulübesinden homurtular yükseldi. Her iki koç ve tüm oyuncular el sıkışmak ve birbirlerine *İyi Oyunlar dilemek* için iki sıra oluşturdu.

Davis yarı zıplayarak Teddy'nin sırtına çıktı. "Teddy Gwenn, millet... Tam burada, River City'de," diye bağırdı muzaffer bir edayla.

Saniyeler içinde bir sürü insan Teddy'nin etrafını sardı. Her birine gülümsedi, imza vermeyi ve fotoğraf çektirmeyi kabul etti ve karnını kurşun bir ağırlık gibi dolduran korkuyu görmezden gelmeye çalıştı.

Baylin'i oturduğu yerde aradı ama bulamadı. Tribün bomboştu.
Baylin gitmişti.

*Hiç kimse ayrılıktan sonra
doğrudan mutluluğa ulaşamaz.
Estelle*

"B Aylin?" Teddy seslendi.
"Bayan O'Casey?" gelen başka bir ses o tanımadı.
"misin?" diye sordu bir başkası.
Bağırışları, ve ön verandasındaki yaygaraları duymazdan geldi.
"Bu bizim suçumuz," diye sızlandı dördüncü bir erkek sesi. "Onu bizimle takılmaya biz zorladık."
"O Teddy Gwenn," diye bağırdı zavallı bir insan.
Sanki umurumda.
Ama çocuksu güruhu mülkünden uzaklaştırmaktan başka bir sebep olmasa da bunu yaptı.
Ve Teddy onu incittiği için.
Kendini onun hayattan daha büyük büyüüne kaptırmıştı... aşka, romantizme ve mutlu sonlara inanmasına izin vermişti.
Onu alay konusu yapmıştı ve bu acı veriyordu.
Ama hiç kimse kapısındaki moronların her biri kadar büyük bir aptal olamazdı.
Kapı açıldı ve Baylin öfke nöbeti geçiren çocuklar gibi davranan yetişkin adamlara ters ters baktı.

Sessizleştiler, dikkat kesildiler.

"Hepiniz sarhoş musunuz?" diye sordu.

"Hayır!" Daniel Davis cevap verdi. "Teddy'yi Scooter'a bira içmeye götürdük ama hepsi bu. Bir tur. Söz veriyorum."

"Bir bira için-" Omzunun üzerinden girişteki büyükbabanın saatine bakarken sözleri havada asılı kaldı. "...içmek için beş saat mi?"

"Sadece bir bira, ama bir *sürü* beyzbol hikayesi. Eski topraklar da katıldı ve 1962 Wolf Pack'in Okla- homa Eyalet Şampiyonluğunu kazandığı zamanın hikayelerini paylaştı-"

"Ve 1980 takımı-" diye araya başka biri girdi. "Play-by-play'e ihtiyacım yok." Baylin araya girdi.

Max Davenport ışığa çıkmadan önce güçlü bir ses, "Lütfen ona kızmayın," diye mırıldandı. "Fazla bir seçeneği yoktu; böyle bir durumda çekip gitmenin nazik bir yolu yoktur."

"Onca insan arasından," dedi Baylin başını sallayarak. "Janie Lyn senin burada aptal gibi davrandığını biliyor mu?"

Profesyonel futbolcu - *yaşayan efsane* desek daha doğru olur - kıkırdadı. "Evet," dedi Baylin'in yorgan loncası toplantıları ve projeleri sayesinde hayranlık duyduğu tatlı karısına karşı sevgi dolu bir sesle. "Bir hayran kulübünün parçası olmak nadiren nasip olur. Özel bir geceydi."

"Güzel bir akşam sevindim. Ne yaptığınız beni . Buna Teddy de dahil... verandamdaki kulak tırmalayıcı kofoni hariç." Baylin bilgece sözlerinin erkeklere kendi kulaklarına geldiğinden daha ikna edici gelmesi için dua etti. "Hepiniz partiye *ahırda* devam edebilirsiniz. Sadece atlarımı korkutmamaya çalışın, lütfen."

Baylin başını salladı ve iyi geceler diledi. Ön kapıyı kapatıp kilitlemek için geri adım attı ama Teddy elini araya sokarak onu onaylamaya zorladı.

"Konuşabilir miyiz?" "Hayır."

"Bay-"

"Yarın yine uzun bir gün olacak; yatmak istiyorum."

Onun gözleri dışında her yere baktı. Bakamadı.

Pek yardımcı olmadı. Teddy'nin onu inceleme şekli teninde soğuk ürpertiler ve ısı dalgaları yaratıyordu; bu, Teddy'yi düşündüğünde duyguları üzerinde oluşan çapsal çekişmelerin fiziksel bir somutlaşmasıydı.

Cevap mı? Onu hiç düşünme.

"İyi geceler," dedi, ancak kovucu olarak tanımlanabilecek bir ses tonuyla.

Mesajı aldı ve kapı çerçevesinden uzaklaştı.

Kapıyı kapatırken gözleri kendi isteğiyle adamın yüzüne kaydı. Adamın granit çenesi ve güzel yeşil gözlerinin karanlık derinlikleri, fırtınalı derinliklerinde bariz bir üzüntü ve açık bir endişe sergiliyordu.

*Kalbiniz ne kadar kötü kırılmış olursa
olsun, dünya sizin kederiniz için durmaz.
Faraaz Kazi*

A ahırda dönüp durduğu bir gecenin ardından Teddy, sabah 5:15'te atlar için tahıl kovalarını doldurmak üzere aşağıya indi ve zaten tahılları vardı. Tavuk kümesine girdi.

Yumurta toplamak için; ya hiç yumurtlamamışlardı ya da birileri çoktan toplamıştı. Domuzların boş sulukları ve taze suları vardı. İneklerin önü açık kulübesinde yeni samanlar sıralanmıştı.

Bütün gece uyumadı mı?

Kilitli olmadığını görünce şaşırان Teddy endişeyle mutfak kapısını açtı.

Baylin lavabonun başında durmuş bir fincan yıkıyordu. Teddy içeri girdiğinde Baylin başını kaldırdı ve Teddy cevabını almıştı; şişkin, kırmızı çerçeveli gözlerin altındaki koyu halkalar Teddy'nin midesine bir pişmanlık sapladı.

"Güzel-" diye başladı.

"Jax arabanızın hazır olduğunu söylememi istedi," diye araya girdi. Bıçak büküldü.

Teddy bütün haftayı Bayline Boxy hakkında, onun duymak istediği her şeyin ötesinde şeyler anlatarak geçirmişti. Değerli arabanın bir daha asla eskisi gibi olamayacağına dair endişelerini paylaşmıştı. Diken üstünde tamirhaneden gelecek haberi bekliyordu.

O anda Teddy, Jax'in onun üzerinde çalışmayı bitirmiş olmasını daha az umursayamazdı.

"Oh, bu harika." Coşku denemesi başarısız oldu.

"Yediye kadar yola çıkmam gerekiyor; o zamana kadar hazır olabilirsen, seni yolumun üzerindeki dükkânına bırakırım."

Teddy, "Ben artık hazırım," dedi.

"Harika." Kadının *harika* sesi az bile daha kasvetliydi.

Teddy nasıl yardım edebileceğini sormak için ağzını açtı ama kadın onu geçiştirdi.

Onu suçlayamazdı... Gafil avlanmış gibi hissediyordu.

Ama aynı zamanda, asla yalan söylememiş, kim olduğunu saklamak istememişti. Aslında, geçen haftanın her dakikasında birlikte çalışırken konuşmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Yetişme tarzı ve işiyle ilgili ayrıntılar hiç konuşulmamış olsa da, Baylin muhtemelen Teddy'yi ve kişiliğini dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu.

"Bildiğini sanıyordum," seslendi arkasından. Kadın durdu.

Teddy koridorda ona yetişirken, "Sana adımı söyledim," diye ekledi. "O ilk gece."

Onunla yüzleşmek için döndü, gözlerinde öfke parlıyordu.

"Sadece adını mı bilmeliydim?"

"Şey, ben biraz ünlüyüm," dedi masum bir omuz silkmeye.

Bu savunma başarısız oldu; öfkesi daha da arttı.

"Beni Google'da aratmadın mı? Bir yabancıнын seninle kalmasına izin vermeden önce yapılması gereken makul şey bu değil mi?"

"Ahırda," diye vurguladı. "Ve hayır, yapmadım. Güvenilir görünüyordun. Ve zararsız. İyi bir adama benziyordun."

"Ben iyi bir adamım," diye karşılık verdi.

"Olamaz," dedi histerik bir sesle. "Şimdi araştırmamı yaptım... zengin ve ünlü, ünlü playboy, Amerika'daki her büyük lig stadyumunda bir kız!"

"Playboy tam olarak doğru değil ve kız arkadaş kısmı büyük bir abartı."

Bu da duruma yardımcı olmadı.

Baylin arkasını döndü, kilere doğru bir adım attı ve kapıyı suratına çarptı.

Vay be.

Olduğu yerde kaldı, duvara yaslandı ve onun kutuları ve bidonları karıştırmalarını dinledi.

Kapıyı açıp onu orada bulduğunda, güzel yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," dedi ona, taşıdığı sandık en az kendisi kadar ağır görünmesine rağmen.

"Çok kötü," diye cevap verdi, hoşuna gitse de gitmese de sandığı ondan aldı. "Aldın işte."

Stantta sattıklarını yenilemek için kamyonu eşyaları yüklediler ve tek kelime etmeden kasabaya doğru yola çıktılar.

Ana Cadde'den Jax Fielding'in garajına doğru dönmek için sinyal verdiğinde, "Doğruca Conrad Otel'e git," diye emretti. "Lütfen," diye ekledi, daha nazik bir ses tonu kullanmaya çalışarak. Adamım, kız onun damarına basabilirdi.

Teddy kamyonundan Baylin'in standına en ağır fiçileri ve kasaları taşıdı ama haber yayılmıştı: *Teddy Gwenn şehre geldi*. Her birkaç adımda bir, birileri onunla tanışmak, beyzbol kartı koleksiyonunu göstermek, imza istemek ya da selfie çekmek için duruyordu.

Fuar salonu halka açıldığında işler katlanarak daha da kötüye gitti.

"Maiyetinizi başka bir yere götürmenizin sakıncası var mı?" Baylin, alışveriş yapanlar hayranlarını geçip vitrinlerini göremeyince sordu.

İstedğini yaptı ve etrafındaki grubu sergi salonunun ortasına, açık alanın olduğu yere yönlendirdi.

Ama bu konuda mutlu değildi.

Çocukken Teddy, büyükler ligine çıkarsa, ne kadar yorgun olursa olsun, skor ne olursa olsun ve başka bir yerde olmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun, her zaman arkadaş canlısı ve nazik olacağına yemin etmişti. Ulaşılabilir ve cana yakın olması, vuruş antrenmanına erken gelmesi ve maçtan sonra geç saatlere kadar kalmasıyla ün kazanmıştı. Onu destekleyen insanlar bunu hak ediyordu. Ancak o gün - *tüm gün* - sürekli insan akışı sabrını sınadı. Baylin'in yanında olmak istiyordu ve buna ihtiyacı vardı.

Onun da standına sürekli bir insan akını vardı. Baylin, kendisi için alışveriş yapan iki lise öğrencisine rağmen öğle yemeği boyunca hiç durmadan çalıştı. Gözü odanın diğer ucundaki kızın üzerindeydi ve kız hiç yavaşlamamış ya da oturmamıştı.

Öğleden sonra Teddy, Ani- ta'nın dinlenme odasındaki düzeneğini ziyaret edecek kadar uzun süre kendini kurtardı.

"?" diye sordu ona.

"Duyduğuma göre senden daha iyiymiş," diye cevap verdi. "Ama dün geceki oyun için tebrikler."

Yaraya tuz basmak.

"Evet," diye mırıldandı.

"Teşekkürler." Anita cevap olarak ona güldü.

"Kendine gelecektir," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Göğsünde bir umut kırıntısı belirdi.

"Biliyorum," diye onayladı. "Baylin'in hayatında bazı zor sürprizler oldu. Senin kimliğin-"

"Ben asla saklanmadım-" diye kendini savunmak için araya girdi. Savunmak değil... açıklamak.

Anita onun gerekçesini duymak için beklemedi.

"Senin *tam* kimliğin," diye devam etti Baylin'in üzerinden konuşarak, "onun gözünden kaçtı. Ve eğer Baylin'i tanırıyorsa - en azından *onun* zihninde - bu, sana aşık olma riskini almaması gerektiğini kanıtladı."

"Ama beyzbol oynamam onun hakkındaki hislerimi değiştirmiyor."

"Belki de değil," dedi. "Ama işlerin nasıl ilerlediğini, aranızdaki ilişkinin nasıl geliştiğini ve büyüdüğünü değiştiriyor. Çiftliği devralmayı kabul ettiğinde Green Hills'ten ayrılma fikrinden vazgeçti. Sizin hayatınız ise bunun tam tersi. Siz bunu bir engel olarak görmeyebilirsiniz ama Baylin görecektir."

"Sence bana aşık mı oluyor?" diye sordu bir gün öncesinden beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyle.

"Evet, seni koca aptal. Senden hoşlanıyor!" Anita başını salladı. "Şimdi bir şeyler satın al... Yeni bir yatırımcım var ve parasından iyi bir getiri bekliyor."

İki kutu çeşitli hamur işi ve kahve ve çaylarla dolu bir içecek kutusu taşıyan Teddy, kalabalığın arasından geçerek çok fazla sorun yaşamadan Baylin'in standına geri döndü. Belki de işin püf noktası buydu... el sıkışmaya ya da imza atmaya hazır ellerin olmaması.

Hâlâ onunla konuşmak için durmuyordu ama kahve için teşekkür etti ve bir yudum aldığı anda Baylin'in yüz ifadesi çok az da olsa yeniden gevşedi.

Henüz unutmaya ya da affetmeye hazır olmadığı için Teddy, Boxy'yi almanın bir yolunu bulmaya karar verdi.

Bu ihtimal, Anita'nın Baylin'in ona olan kızgınlığını -eninde *sonunda*- atlatacağına dair verdiği güvenceyle birleşince Teddy'nin adımlarını hızlandırdı.

Tam dışarı çıkmış ve bir araç paylaşım uygulamasını kullanmayı umarak telefonunu çıkarmıştı ki yanına bir kamyon yanaştı.

Rhys Larsen camını indirdi. "ister misin?" diye sordu.

"Sanırım," diye yanıtladı Teddy. "Araba servisi bulamıyorum."

"Burada, Green Hills'te değil," diye güldü Rhys. "Nereye gidiyorsun?"

"Fielding's Gas & Garage."

"Jax hot rod'unu bitirdi mi?"

Teddy cevap vermek yerine, "Bu kasabada pek fazla sır yoktur," dedi.

"Tam olarak yok," diye güldü Rhys. "Garajı şehrin kenarında; yol boyunca birkaç yere uğramamın sakıncası var mı? Nişanım festivalde alışveriş yapabilmek için ayak işleri listesini verdi."

"Size eşlik etmekten mutluluk duyarım." Teddy kamyonetin etrafında yürüdü ve içine tırmandı. "Nişanlısın demek? Büyük gün ne zaman?"

"Gelecek ay; birkaç hafta içinde İskoçya'ya gidiyoruz... Sanki hayatım boyunca Maree'yi karım yapmak için beklemişim gibi geliyor."

"Kumaş tasarımcısı mı?" Teddy sordu.

"O aradığım kız," diye onayladı Rhys, her kelimesinde hayranlık ağır basıyor ve yüzünün her yerine boyanıyordu.

"Baylin onun çalışmalarından bahsetti, inanılmaz olduğunu söyledi."

"Maree nadir bulunan bir yetenek," diye övündü Rhys. "Aynı zamanda inanılmaz bir aşçı."

Teddy başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Bu senin için iyi görünüyor..." "Ve senin için de." Rhys bir şeyler ima etti ama Teddy

takip et. "İşte, bir bak..."

Bir kâğıt uzattı. Teddy yazılı listeye göz gezdirdi: *iki , bir sarı soğan, iki kiloluk bir torba bebek patates, küçük tatlı patates, ıspanak, turuncu dolmalık biber, sarı kabak, 8 onsluk dilimlenmiş Bella mantarı, orta boy salatalık, taze havuç, bir nar, çam fıstığı, üç ya da dört elma (çeşitli türlerde) ve etti.*

"Lezzetli görünüyor! Özel bir yemek mi planladınız?"

Rhys, Get'n'- Go'nun otoparkına girerken, "Bir bakıma öyle," dedi.

"Hadi yiyeceklerini alalım."

"? Yiyeceklerim mi?" Teddy, Rhys'e yetişmek için acele etti.

Çoktan bir sepet kapmış ve bir soğan seçmişti.

"Yiyeceklerimi mi söyledin?"

"Dedim," diye onayladı

Rhys.

"Arabaya alma teklifiniz rastgele miydi?"

Rhys kıkırdayarak, "*Tesadüf diye bir şey yoktur*," dedi. "NCIS'ten alıntı mı yapıyorsun?"

"Evet, Gibbs'in 9 numaralı kuralı."

Teddy, "Kuralları ve sayıları biliyor olman beni korkutuyor," diye yorum yaptı. Bu gerçeği ve Rhys'in kendisine tuzak kurulduğunu itiraf etmesini düşünürken kaşları çatıldı.

düşürülüyorum. Bir randevuda.

"Neler oluyor?" Teddy market arabasının yoluna girerek sordu.

"Sokakta konuşulanlara göre sen, dostum, köpek kulübesindeymişsin. Meşgul Arılar Yorgan Loncası, dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyor."

"Ben yapmadım-"

"Fark etmez," diye sözünü kesti Rhys, Teddy'nin omzuna vurarak sepeti etrafından dolaştırdı. "Senin Baylin'in hayatında iyi bir şey olduğunu seziyorlar ve tek önemsedikleri onun mutluluğu. *Arkadaşlığınızdan* bir şey çıkmasa bile," derken duraksadı, "...onu üzgün görmekten hoşlanmıyorlar, herhangi bir nedenle değil."

Teddy derin düşüncelere dalmış bir halde, "İyi bir şey olmak istiyorum; onun hayatında olmak istiyorum," diye itiraf etti.

"Maree sizinle Baylin'in çiftlik evinde buluşacak, böylece size göz kamaştırıcı bir akşam yemeği hazırlayabilir. Janie Lyn, Baylin'i akşam yemeği için eve götürmekle görevli. Landry - Davis'in kız arkadaşı ve Maree'nin en iyi arkadaşı - bu gece O'Casey Çiftliği standını kapatıyor. Bayan Sadie de Baylin'in kalbini biraz yumuşatacak, böylece sizinle yemeğe oturmaya razı olacak."

Teddy üzüntüyle, "Keşke son kısmı en zor kısımış gibi anlatmasaydın," dedi.

"Baylin'in tatlı bir doğası var; eminim sizi affetmek *istiyordur*. Ama duyguları incindi, bu da gururunun zedelendiği anlamına geliyor. Bazı zamanlar egomuzu bir kenara bırakmak en büyük engeldir."

"Bu yemek planının işe yaraması için dua ediyorum."

"Hepimiz öyleyiz," dedi Rhys. "Ben de o yollardan geçtim; Maree'yi neredeyse kaybediyordum. Alabileceğin tüm yardımı ve duaları al," diye teselli etti. "Onun doğru kişi olup olmadığını anlamak için ne gerekiyorsa yap."

"Larsen Aşk Terapisi için çok mu geç kaldım?" Daniel Davis ürün reyonunun karşısından sordu.

"Ha ha," diye alay etti Rhys. "Geçen yıl Landry'yi, senin için bir ödül almaya değer olduğuna ikna etmek zorunda kaldığında yardımına aldırمامıştın."

aşk için bir şans."

"Bu doğru bir ifade," diye itiraf etti Davis. "Jax aramaya çalıştığını ama ikinizin de cevap vermediğini söyledi. Dükkânı erkenden kilitlemesi gerekiyor. Teddy'yi çalmak ve Jax hafta sonu için dükkânı kapatmadan önce onu oraya götürmek için buradayım."

Green Hills'teki herkes onun nerede olduğunu ve eksikliklerini biliyor muydu?

Bir yandan herkesin bilgisi ve hayatına müdahalesi Teddy'yi ürkütüyor ve rahatsız ediyordu. Öte yandan, toplumun yardım etme isteğiyle bağlantı kurdu, saygı duydu ve takdir etti. Baylin'in ve hatta sanal bir yabancı olan Teddy'nin yanında olmak istemelerini takdirle karşıladı.

Boxy'yi çiftliğe götürürken bu konu hakkında çok düşündü. Teddy artıların eksilerden daha ağır bastığına karar verdi. Bu akşam yemeğinin hem Baylin hem de kendisi için büyük bir başarı olmasını istiyordu.

Kazan-kazan.

Baylin mutlu değilse o da mutlu olamazdı; Baylin mutlu değilse o da bir victory talep edemezdi.

Ve inancı vardı.

*Tanrı hata yapmaz.
Ashli Montgomery*

A Fırından çıkan turta mı? *Kontrol et.*
Biftekler ızgara için hazır mı? *Kontrol et.*
Salata atılmış ve buzdolabında soğutuluyor mu?
Kontrol edin. Tavada kısık ateşte kızartılmış
sebzeler? *Tamamdır.* Mutfak masası iki kişilik mi?
Tamam.
Mumlar yanıyor mu? *Kontrol et.*

Teddy, Maree'nin kendisine bıraktığı listeye yirminci kez baktı. Sinirleri bir çift marakas gibi titriyordu. Kamyoneti garaja gürültüyle girdiğinde alnında boncuk boncuk terler .

Festivalden eve getirdiği boş kutu ve kapları yardım etmek için onunla orada buluştu. Kız masada durup ocakta pişen sebzeleri inceledikten sonra sorgulayan gözlerle Teddy'ye döndüğünde gülümsedi.

Her şeyi boşalttıktan sonra Baylin, Teddy'den uzaklaşıp odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

Kız kaçmadan önce bileğini kavradı. Nazik bir çekiştirmeyele, birkaç santim ötedeki yüzüne bakması için onu döndürdü.

"Merhaba," dedi, göğsünde gürleyen bir sürüden daha yüksek sesle atan duymamasını umarak.

"Merhaba," dedi. Sesindeki temkinli tını canını yaktı ama Teddy devam etti.

"Acaba yemek yemek ister misin? Burada... bu gece?" Durdu, derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Lütfen, benimle akşam yemeği yer misin?"

Baylin önce mutfağa, sonra Teddy'nin gözlerine baktı ve dudaklarını ıslatarak hafifçe başını salladı. Vücudunda bir umut ipliği dalgalandı.

"Bana bir dakika izin ver," dedi, hâlâ tereddütlüydü ama sorun değildi.

Onunla vakit geçirmeyi kabul etmişti. *Kontrol et.*

Baylin on dakika sonra merdivenlerden aşağı indiğinde, üzerinde bacak jartiyerleri, büyük bir flanel gömlek ve büyük yün çoraplar vardı, Teddy elinde bir buketle aşağıda bekliyordu.

"Teşekkür ederim. Bunlar en sevdiklerimden bazıları," dedi ve tatlı kokularını koklamak için çiçekleri yakınında tuttu.

"Anemonlar ve güller... Geçen gün bahçede birlikte çalışırken onlardan bahsetmiştin."

"Çok güzeller," dedi küçük de olsa ilk gülümsemesiyle. "Onları seradan mı aldın?"

Teddy ellerini kaldırarak, "Evet ama itiraf ediyorum," dedi. "Geri kalan her şeyi Maree Davenport yaptı. Ve eğer mükemmelden daha az bir şey varsa, son rötuşları tamamlamak için onun talimatlarını başarıyla takip etmediğim için bu benim hatam."

Sonra Baylin gerçekten gülümsedi. Umut ipliği çok daha önemli bir şeye dönüştü.

"Harika arkadaşların var," dedi. "Meraklı ve ısrarcı ama harika."

Baylin şarkı gibi bir kahkahayla aynı fikirdeydi. Dünya her geçen dakika daha iyi görünüyordu.

Teddy kızın yüzündeki bir tutam saçı düzeltti. "güzelsin," dedi ve kızın cevap vermesine fırsat vermeden elini tutarak onu koridordan mutfağa götürdü. "Bu biftekleri ızgaraya koymam gerekiyor. Maree kesin talimatlar bıraktı: ilk tarafı beş dakika; üç dakika daha çevir. Hemen döneceğim. Lütfen bir yere gitme."

Tam sekiz dakika sonra döndüğünde mutfak radyosundan hafif bir müzik çalıyordu, Baylin iki kadeh kırmızı şarap doldurmuştu ve lavabonun başında durmuş ahıra doğru bakıyordu. Teddy biftekleri soğuk ocağın üzerine koydu, buzdolabından salatayı çıkardı ve sebze karışımını iyice karıştırdı.

"Sanırım hazırız," dedi. Baylin Teddy'ye dikkatini vermek için başını çevirdi. Gözünün köşesinden bir damla yaş kaçtı.

gözüne baktı. "Lütfen ağlama," diye fısıldadı başparmağıyla yanağını kurulayarak. "Seni asla incitmek istemedim. Ne yaptığımı ve bu düzeyde bir tanıtımın ne anlama geldiğini bildiğinden emin olmalıydım. Dürüst olmak gerekirse, kendimi zaten bildiğine inandırdım ve sana doğrudan söylemediğim için kendimi affettim. Bencilceydi. Sadece birkaç günlüğüne eski ben olmaktan *gerçekten* keyif aldım."

Baylin küçük bir gülümseme ve güzel bir kızarıklıkla, "Sende sade ya da yaşlı bir şey yok," dedi. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Olayı bu kadar büyüttüğüm için özür dilerim."

"Ben değilim." Teddy, Baylin'in anlamını silkip atmasına fırsat vermeden konuştu. Eğer onu birazcık bile önemsemiyor olsaydı, zaman üzülmeydi.

"Sinirlenip yeni arkadaşlarını azarladığım ve son yirmi dört saat boyunca sana olgun olmayan bir şekilde soğuk davrandığım için memnun musun?"

Teddy hafif ukala bir gülümsemeye, "Öyleyim," dedi. Bir elini kızın belinin iki yanına koyarak onu kendine yaklaştırdı. "Bu senin için önemli olduğum anlamına geliyor. Ve bizi buraya getirdi..."

Baylin dudaklarını tekrar ıslattı. Ve daha önce de yaptığı gibi, Teddy ona karşı hissettiği arzuyu dizginlemek zorunda kaldı. Aralarındaki kimyadan hiç şüphe yoktu; her şey fazlasıyla vardı.

Onların gecesi daha fazlasıydı.

"Yemeğe," dedi ona sırtarak. "Hadi yiyelim."

Ortamı rahat tutmak için görkemli yemek odası masası yerine küçük mutfak masasını seçmişti. Akşam yemeğini açık büfe olarak servis ettiğinden, tabaklarının arasında sadece şarap kadehleri, iki mum çubuğu ve tuzluk-biberlik vardı... el ele tutuşmak için bolca yer kalıyordu.

"Yemeği kutsamamın bir sakıncası var mı?" Baylin yemeğe başlamadan önce sordu.

"Bu hoşuma gider," diye Teddy.

"Yüce Tanrım," diye başladı başını eğip gözlerini kapatarak. "Sen hata yapmazsın. Teddy'yi çiftliğe getirdin, burada kalması için kalbimi açtın ve bu hafta onun yardımını kabul etmemi sağladın. Hayatım bunun için daha iyi ve daha zengin. Bunun için sana teşekkür ederim. Lütfen bize rehberlik et, bizi koru ve nereye gidersek gidelim bizi güvende tut. Amin."

"Amin," diye Teddy.

"Ben çocukken inanç bazen sahip olduğumuz tek şeydi," dedi Teddy bifteğini keserken. *Birlikte* ilerlemenin tek yolu

Geçmişini paylaştı, geçmiş hakkında pek konuşmazdı. Utanç duyduğu ya da trajik olduğu için değil, insanların onun için üzülmeye neden olduğu için ve acınmaya ihtiyacı olmadığı ya da acınmak istemediği için.

Yemek ve Baylin'in arkadaşlarının tüm yardımları müthişti ama hikâyesini anlatmak büyük bir jestti. Buna dün gece karar vermişti, ahırdaki dairesinde tavana bakıp gecenin köründe Baylin'i düşünürken. Onu içeri almak verebileceği tek şeydi ve Teddy Baylin'e -ve geleceklerine- her şeyini vermeye kararlıydı.

W Yemeklerini yerlerken Teddy, Baton Rouge, Louisiana'nın dışındaki küçük bir kasabada, rayların ters tarafında büyüdüğü gecekondu mahallelerini anlattı. Ona ailesinden bahsetti,

Onu ellerinden geldiğince seven, ancak çok az bir ücret karşılığında çok fazla çalışan ve yaramaz bir oğul için çok az şey bırakan.

Baylin onun mahallenin çocuklarıyla günün mümkün olan her anında, hatta ışıklı bir park ya da saha bulduklarında geceleri bile sokakta top oynama hikâyelerinden keyif alıyor gibiydi. Ve küçük bir çocukken adını nasıl telaffuz ettiğini taklit ettiğinde, "Ted G'win, yani Ted her şeyi kazanacak!" diye güldü.

İyi şeylere de dikkat çekti, şehrin fakir tarafında iç karartıcı bir yaşam süren bir çocuğun tek taraflı bir resmini çizmemeye dikkat etti, en doğrusu bu olsa bile.

"Beyzbol çıkış biletinizdi," dedi Baylin. "Ve asla arkama bakmadım."

"Peki ya ailen?"

"İyiler... en azından daha iyiler. İlk Büyük Lig kontratım onları borçtan kurtardı ve düzgün bir eve yerleştirdi. Gururlular; sahip olmalarını istediğim şeyleri almaları için mücadele ediyorum. Ama iki küçük kardeşime destek olmama izin veriyorlar." Teddy iki cehennem zebanisini düşünerek gülümsedi.

"Onlar da beyzbol oynuyor mu?"

"Oh, evet. Babam beyzbolu çok sever. Hepimiz bu oyunun efsanelerinin isimlerini aldık. Koşmaya başladığımızda bize top yakalatırdı, o yüzden sanırım başka seçeneğimiz yoktu. Ama bir seçeneğimiz olsaydı bile oynardık. Sopalarımız ve eldivenlerimiz ucuz ve ikinci el olabilirdi ama umurumuzda değildi."

"Kardeşlerin beyzbolda senin kadar iyi mi?"

"Söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Dudaklarım mühürlü," diye söz verdi fermuarlı dudak hareketiyle. "Bence daha da iyiler."

"Şimdi nerede oynuyorlar?"

"Onlar benden çok daha genç; Lou on altı, Mickey ise sadece on iki yaşında."

"Sizin başarınız yüzünden yoksulluk onları sizi etkilediği gibi şekillendirmedi."

Teddy omuz silkti; o bir aziz ya da kurtarıcı değildi. "Onları görüyor musun?"

"Olması gerektiği kadar değil. Yazları birkaç maça geliyorlar ve ben de onların birkaç maçını kendi programıma uydurmaya çalışıyorum. Ziyaretlerine gitme konusunda çok daha iyi bir iş çıkarabilirim."

"Gitmeyi zorlaştıran nedir?"

"Annem ve babam için her şeyi düzeltmek istiyorum. Bana izin verseler bunu yapabilirim." Anne babasıyla bu tartışmayı zihninde canlandıracak kadar çok kez yaşamıştı, bu yüzden Baylin'e bundan bahsetmek bile endişelerini ön plana çıkardı. "Mutlu olmayı seçseler, hayattan zevk çalışsalar. Yeni bir yaklaşım harikalar yaratabilir."

"Bu, neşeli olma konusundaki bitmek bilmeyen kararlılığınızı açıklıyor." Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi?

Teddy, Baylin'in yüz ifadesini inceledi ve kızgınlık belirtisi aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Yine de, kadının anlayışlılığı onu rahatsız etti.

Masadan kalktı, boş tabakları temizledi ve kadehleri yeniden doldurdu.

Artan yemekleri kaldırmak, tabakları ve çatal bıçak takımlarını bulaşık makinesine yerleştirmek için sessizce birlikte çalıştılar. Baylin tencere ve tavaları yıkamak için kollarını sıvadı, Baylin de onları kuruladı.

Yemekten sonra temizlenmeyi bitirdiklerinde Baylin salona doğru .

Teddy onu izledi, içeceklerini, Maree'nin yaptığı elmalı turtayı, iki tabağı ve iki çatalı taşıyarak sehpanın üzerine yerleştirdi. Sonra şömineye odun attı ve ateşi yaktı.

Baylin kanepeye yerleşti ve oturması için yanındaki mindere vurdu.

Ne kadar küçük bir jestti ama yine de kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Belki de bu büyük jesti işe yarayacaktı... Onu uzaklaştırmak yerine yakınına çekmesi için dua etti.

"Mutluluğum sahte değil," diye açıkladı. "Hayatımı seviyorum. Televizyonda gösterildiği kadar kolay değil; oyunum, dış sahadaki hızım ve vuruşlarım üzerinde sürekli çalışmam gerekiyor. Aksi takdirde yerimi, bu şansı çok isteyen yüzlerce - daha çok *binlerce* - adamdan birine kaptıracağım."

"Bu yüzden ahırda çalışıyordun."

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Kırk beş dakikadır ahırın alt katından dairesine çıkan merdivenleri koşarak iniyor, açık alanda traktör lastiklerini itiyor ve her sabah çiftlik işlerine başlamadan önce beş yüz mekik ve yüz barfiks çekiyordu. Onun bildiğini fark etmemişti.

"Pazartesi günü atlara yem vermek için geldim ve seni gördüm," dedi. "Şimdi mi yaptın?" Teddy, kızın yanaklarından aldığı keyifle sordu

Ahırında gömleksiz halini hatırlayınca içi yandı. "Anlat."

"Evet, şey... Sizi rahatsız etmek istemedim, bu yüzden *hemen* dışarı çıktım."

"Tabii ki yaptın," diye alay etti, ona zor anlar yaşatırken onu gıdıkladı.

"Ben yaptım!" Kıkırdamaları arasında itiraz etti. Sonra o da Baylin'i gıdıklamaya çalıştı, bu da kanepede güreşmeye dönüştü. Teddy daha iri ve güçlü olduğu için güreş, Baylin'in onun altında sıkışıp nefes nefese kalmasıyla, gözlerinin gülmekten parlamasıyla ve Teddy'nin kontrolü kaybetmeye çok yaklaşmasıyla sonuçlandı.

Kaburgalarını son bir kez daha gıdıklayarak kıvrınmasını sağladı ve sonra Teddy kendini Baylin'in üzerinden kaldırıp ateşle ilgilenmeye gitti... kendi kendine gayet iyi yanan ateşle.

Peki, Lordum. Bana korkak de. Ben bir korkağım. Kabul ediyorum... zayıf, aşık, aptal, yaşlı bir aptal.

"Bu hafta antrenman yapmadan geçirdiğiniz en uzun süre mi?" diye sordu Baylin. "Dün geceki maçı saymazsak, sanırım o da senin için pek antrenman sayılmazdı." Çokbilmiş ifadesi her şeyi anlatıyordu. Yakalandım.

"Hayır, sanırım öyle değildi," diye itiraf etti. "Ama o adam aklımı başımdan aldı... Onu yenmeyi o kadar çok istedim ki sinirlerim biraz bozuldu."

"Kim? Michael mı?"

"İşte o. Sahada seninle flört ettiğini görmekten nefret ettim. Kendimi kaybettim... kırmızı gördüm, her şeyi."

Tekrar kanepeye, Baylin'in çaprazlama oturduğu yerin yanına oturdu. Teddy bir gece önceki davranışından utanarak ona baktı.

Başını salladı ve onun endişelerini önce güldü.

"Sana söyledim: Michael'ı - ve tüm ailesini - hayatım boyunca tanıdım. O sadece bir arkadaş. Şimdiye kadar olduğu ve bundan sonra da olacağı tek şey bu."

Teddy, Baylin'in sözünü kabul ederek başını salladı.

"Bruce Banner'ın Incredi- ble Hulk'a dönüşümünü görmek oldukça eğlenceliydi," dedi onu kaburgalarından dürterek.

"Beni ele geçirmesine izin verdiğime inanamıyorum," diye inledi Teddy, iki eliyle yüzünü kapatarak. "Yani, bu yüzden neşeyi seçiyorum... Anı yaşamayı seçiyorum çünkü bu kurtları uzak tutuyor."

"Bu konuda hemfikiriz," dedi Baylin, bacaklarını açıp elmalı turtaya ulaşmak için minderde öne doğru ilerleyerek. Turtanın dörtte birini onun tabağına, daha küçük bir parçasını da kendi tabağına koyarak dilimledi. Sonra sırtını kanepenin koluna yaslamak için yana kaydđ, yüzü hâlâ Teddy'ye dönüktü. Teddy de aynısını karşı tarafa yaptı.

"Büyürken her zaman niversiteye gidip işletme diploması almayı planlamıştım. Bir gün burada, Green Hills'te kendi ieki dkkanımın olmasını istiyordum. Ama önce gideceğim tüm yerler için seyahat günlükleri hazırlamıştım... Böylece dünyanın en muhteşem çiçeklerinden aldđđım ilhamı geri getirebilecektim. Son yılımda her şey altüst oldu. Mezuniyetten sadece birkaç gün önce büyükbabam öldü. Çiftlikte milyonlarca kez yaptığı bir işi yaparken kaza geçirdi. Onun ani ölümünün ardından, büyükannemin hafıza kaybıyla mücadelesinin sadece unutkanlıktan çok daha fazlası olduğunu fark ettik. Baba Joe'nun ölümüyle birlikte, hayal edebileceğimizden çok daha hızlı bir şekilde geriledi. O yazın sonunda, onu şehirdeki hafıza bakım tesisi Memorial Care'e taşıdık. Evde kalmak onun için güvensiz hale gelmişti. Onu oraya götürmek kalbimi kırdı."

"Hâlâ yaşıyor mu?" Teddy masanın altından bir peçete alarak sordu pasta tabağını alıp gözyaşları için Baylin'e uzattı.

"Hayır," dedi gözlerini silerek. "Ondan sonra tam bir yıl bile yaşayamadı." Burnunu çekti, yanaklarını kuruladı ve omuzlarını dikleştirerek cesur görüntüsünü güçlendirdi. "Annemle babamın burada kalmaya hiç niyeti yoktu; iftliği ya da Green Hills'i hiçbir zaman babamın sevdiği gibi sevmediler.

Joe da benim gibi yaptı. Çiftliği satmak, borçları ödemek ve kalan parayı üniversite masraflarım için bir hesaba yatırmak istediler." "Kulağa mantıklı geliyor, böylece kendi hayatını sürdürebilirsin ve rüyalar."

"Öyle ve onların argümanı da buydu. Ama ben bunu yapamazdım... Ailemizin mirasından, dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim yerden uzaklaşamazdım. Çiftliği işletmeme izin vermeleri için onları ikna ettim. Beş yıllık bir anlaşmaya vardık. Beş yılın sonunda, çiftlikteki paylarının bedelini onlara ödemiş olacağım."

"Kira kontratı ne zaman bitiyor?"

"Otuz birinci Ağustos... Yirmi beşinci doğum günümde."

"Ve bu yüzden mi buradaki mali durum bu kadar sıkışık? Kira kontratını sadece beş yıl içinde ödeyeceğiniz için mi?"

Evet anlamında başını salladı ve tatlısından bir ısırık aldı.

Teddy etkilenmiş bir ifadeyle, "Bu büyük bir başarı," dedi.

"İşler biraz sıkışık," diye itiraf etti şarabından bir yudum almadan önce. "Ama bu benim için iyi oldu. Özenli olmak, her kuruşa dikkat etmek ve her kararı tartmak zorundaydım."

"Atlarla birlikte uyumak için gecede *beş yüz dolar* ödediğime göre, kendini iyi yetiştirmişsin diyebilirim."

Onun alaylarına sırtı.

"Üniversite yardımcı oldu; çiftliğin sorumluluğunu üstlendiğimde ne kadar az şey bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca toplumdaki arkadaşlarımdan da rehberlik ve destek aldım."

"İnternette ders aldın mı?"

"Evet, liseden bazı arkadaşlarım rodeo bursuyla Teksas'taki Tarleton Eyalet Üniversitesi'ne gittiler. Mezun olmadan önce bana okul hakkında her şeyi anlattılar, bu yüzden tarım için olağanüstü bir okul olduğunu biliyordum. Annem ve babamın tanıştığı Dallas'taki Southern Methodist Üniversitesi'ne gitmeyi planlıyordum ancak Girişimcilik yerine Tarım İşletmeciliği bölümüne geçmem gerekiyordu. Tarleton, ihtiyacım olan programı uzaktan eğitim formatında ve geç kabul sürecinde sundu, böylece bir yıl beklemem gerekmeyecekti. O sonbahar zamanında başladım ve dört yıl sonra Tarım İşletmeciliği lisans programından mezun oldum."

"Bu inanılmaz bir yolculuk," dedi Teddy, daha da etkilenmiş bir halde. "Evet, başlangıçta hayal ettiğim gibi bir yolculuk değil ama sevdim."

"Nereye seyahat etmeyi planlıyordunuz? Çiçekleri görmek için mi?"

"Oh, vay canına! Bakalım..." Baylin'in yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Chelsea Çiçek Şovu, kesinlikle. Provence, Fransa'daki lavanta tarlaları. Monet'nin Nilüferlerini, van Gogh'un ve Georgia O'Keefe'nin imza çiçeklerini görmek için galerileri gezerdim. Ve bunlar listemdekilerin yanında devede kulak kalırdı."

"Sen ve o listeler," diye alay etti. "Yine de gidecek misin?"

"Belki," diye cevap verdi, yüzünde karışık duygular vardı. "Yine de bir gün kasabada bir çiçekçi dükkânı açmak isterim; düğünler, cenazeler, bayramlar ve özel etkinlikler derken, Green Hills'in talebi karşılayabilmesi için bir taneye daha ihtiyacı var. Ama çiftlik her şeyden önce geliyor ve ben de ona odaklanmaktan mutluyum."

Boş tatlı tabağını masaya bıraktı, şarabının son yudumunu yuttu ve sehpanın altına katlanmış bir yığından bir yorgan çıkardı. Teddy turtayı, tabakları ve şarap bardaklarını mutfığa taşıdı. Tuvalete uğradı, ateşe bir kütük daha ekledi ve Baylin'e kanepede yeniden katıldı.

Koluna yaslanmak yerine ortasına kıvrıldı. "Ayakkabılarını çıkarabilirsin, biliyorsun değil mi?"

Bu küçük incelik büyük bir davet gibi hissettirdi.

Adam onun yanına yerleştğinde, ikisini de örtmek için yorganı kabarttı.

Teddy bütün gün giydiği ağır kazağı çıkarmak için öne doğru eğilerek, "Bekle," dedi.

"Başka bir beyzbol tişörtü mü?" diye alay etti adamın kazağın altına giydiği tişörtü görünce.

"Üniversiteye gittiğimde okul bize kıyafet verdi. Bir sürü kıyafet! Sadece beyzbol kıyafetleri değil, ekstra ayakkabılar, joggerlar, şortlar, tişörtler, sweatshirtler, çoraplar... hatta iç çamaşırları. İnanılmazdı. Tek giydiğim buydu. Yani, zorunda değilsem neden para harcayayım, değil mi?"

"Hangi okula gittin?"

"Louisiana State."

"LSU Tigers," dedi. "Her gün her an mor ve altın rengi giymekten bıkmadın mı?"

"Hayır. Hepsinden iyisi, ikinci lige çıktığımda yepyeni bir gardırobum oldu."

Teddy, Baylin'e 2017 Major League Baseball Draft'ında 457 numara ile Braves tarafından seçildiğini anlattı. İkinci lig kariyeri boyunca ona yol gösterdi, her maskotu tarif etti, böylece

hangi tişörtün hangi takıma gittiğini biliyor. 2019'da büyük lige çağrılmasından duyduğu memnuniyeti paylaştı ve hatta bir çaylak tarafından en çok çalınan top rekorunu kırdığından bahsetti.

Saatlerce konuştular. Onun ahıra gittiğinden hiç bahsetmedi. Teddy hiç sormadı.

Gece yarısını çok geçe Baylin'in kendisine yaslanarak uykuya daldığını fark etti.

Teddy onu kollarının arasında kaydırды, kucağında sımsıkı sarılışını sonsuza dek hatırlamak üzere hafızasına kazıdı. Nefes alış verişini onunkıyla senkronize hale geldi ve sonunda uykuda ona katıldı.

T Büyük salonun pencerelerinden giren parlak güneş önce Teddy'yi uyandırdı.

Gece boyunca ateşleri söndü ama battaniyenin altında birbirlerinin kollarına sarılarak rahat ve sıcak kaldılar. Yine de bir kolundaki hissi kaybetmişti.

Kadının ağırlığını göğsüne daha fazla gelecek şekilde ayarladı, böylece kan parmaklarına ve eline geri dönecekti. İtiş kakış onu uyandırdı... yapmaya çalıştığı şeyin tam tersi bir hareketti bu.

"Günaydın," diye fısıldadı, rahatlamak için yuva yapan bir kedi yavrusu gibi yüzünü onun göğsüne sürttü.

"Günaydın," dedi kendini tutamadığı bir gülümsemeyle.

"Kusura bakmayın, üzerinizde uyuyakalmışım-"

"Değilim," diye araya girdi.

"Sanırım Porsche'nin arabanızı üretmeyi bıraktığı 1957 yılına kadar gelmiştik."

"Boxy," diye hatırlattı ona.

"İnanın bana, bunu asla unutamam... çünkü şimdiye kadar üretilen doksan Porsche 550 modelinin tamamı, Formula 1 yarışçıların eve dönmeleri gerektiğinde duydukları veya *kutuyu* aradıkları yarış pistinde benzeri görülmemiş bir başarı elde etti."

"Ve çünkü..." Teddy sordu.

"Vurucu oldukça başarılısın."

"Dinliyordun," diye övdü ve kız kıkırdayana kadar onu sıkıca kavradı.

"Dinliyordum," diye onayladı, da sokularak. "Bana anlattığın yedi-otuz beş seferin hepsini."

Teddy elini kaburgalarının üzerinde gezdirdi, bu kadar abarttığı için onu gıdıklamakla tehdit etti ama onun yerine vites değiştirdi.

"Boxy'ye binmek ister misin?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Bu odada, bu kanepede ve bu yorganın altında sadece iki kişi olduğumuza eminim."

Yine kıkırdadı.

"Dün gece inançlı olduğundan bahsetmiştin," dedi vermek yerine.

"Bu sabah benimle kiliseye gelir misin?"

"Kesinlikle."

"Daha sonra standa uğrayıp çocukların öğleden sonra festival sona erdiğinde her şeyi kaldıracaklarından emin olmam gerekiyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Belki bundan sonra birlikte bir gezintiye çıkabiliriz?"

"Mükemmel!"

"So This is Love"
tarafından yazılan
şarkı sözleri
Al Hoffman, Mack David ve
Jerry Livingston
Ilene Woods ve Mike Douglas
tarafından seslendirildi
Walt Disney'in Cinderella (1948) filminde

"Y Anlaşmazlıklarınızı çözmüş gibi görünüyorsunuz," dedi Janie Lyn Davenport kiliseden sonra Baylin'e katılırken.

"Farklılıklar hala , ama yanlış anla-

Bugün onların üzerinde durmak daha az ürkütücü görünüyor," dedi Baylin ona. "En azından öyle umuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum ama sonunda kaybedeceğimden korkuyorum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Eminim onun kariyeriyle ilgili endişeleriniz hakkında biraz fikir sahibi olabilirim."

Baylin kilise avlusuna, kilisedeki genç yaşlı bütün çocukların Max Davenport ve Teddy Gwenn'in etrafında toplandığı yere baktı.

Baylin, "Sanırsınız ki hiç profesyonel bir sporcu görmemişler," diye şaka yaptı.

Janie Lyn, "Maxwell Teddy'nin burada olmasından çok memnun... spot ışıklarının bir kısmını başka birinin üzerine taşıyor," dedi.

"Zor mu?" Baylin sordu. "Ünlü bir futbolcuyla birlikte olmak?"

"Her zaman kolay olmuyor," diye yanıtladı Janie Lyn. "İlişkiye dahil olanların kariyerleri ne olursa olsun, hiçbir ilişkinin kolay olduğunu düşünmüyorum."

"Sadece seyahat, program ve yaşam tarzı ek zorluk katmanları ekliyor gibi görünüyor."

"Eminim bazı çiftler için öyledir. Maxwell ve ben hayatla yüzleşiyoruz. Onun kariyerinin benzersizliği, benim aile geçmişim - ki bildiğiniz gibi bu tamamen başka bir konu - ya da ortaya çıkan başka herhangi bir şeyle başa çıkarken birbirimize yaslanıyoruz ve her zaman *kendimizi* ilk sıraya koyuyoruz."

"Peki ya uzakta olduğu onca zaman?"

"Futbol, daha az maç oynanması bakımından beyzboldan farklıdır, ancak eğitim kampları, toplantılar, sezon öncesi, normal sezon ve sezon sonrası fırsatları arasında zaman taahhütlerinin benzer olduğunu tahmin ediyorum."

"Hiç eve gelir mi?"

Janie Lyn kıkırdadı. "Ana üssümüz Green Hills. *Ev*, birlikte olduğumuz her yerdir. Buradaki Noel Koleksiyonu projesiyle ilgili olarak geldiğince çok maça katılıyorum. Ve ayrı olmanın zorluğu ağırlaştığında, Maxwell'le birlikte olmak için seyahat ediyorum."

"Çiftlikte bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Durum aynı değil, bu doğru," diye izin verdi Janie Lyn. Nazik gözleri sempati ile doldu. "Henry Ford der ki: *Engeller, gözlerinizi hedefinizden ayırdığınızda gördüğünüz korkutucu şeylerdir*. Tersine, eğer çözüm ararsanız, siz ve Teddy onları bulursunuz. Eğer birbirinizi seviyorsanız, o zaman birlikte bir hayat kurmak - Green Hills'i bir ev üssü olarak görmek ve birlikte vakit geçirmek için beyzbol programını bilinçli bir şekilde planlamak - kalplerinizin peşinden gitmek için ne gerekiyorsa yapmaya değer."

Eğer birbirinizi seviyorsanız...

Öyle mi?

Baylin Teddy'bir bakış daha attı. Gözleri buluştu. Bu bütün sabah, kilise boyunca olmuştu.

Tören sırasında elleri birbirine değdiğinde, parmakları birbirine dolanmıştı. İkisi de geri çekilmedi.

Birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyorlardı; birbirlerine karşı olan duygularını sadece saatler önce teyit etmişlerdi.

Aşk Tanrısı hep böyle hızlı mı çalışırdı?

Bir dizi soru beyninde sekip duruyordu.

Ben sadece Teddy'nin kazanmak istediği bir fetih miyim?

Kaybetmeyi sevmediğini sır olarak saklamamıştı. Ve onun yaşam tarzını değiştirmesi konusunda kararlıydı. Aralarındaki çekim sadece başka bir oyun muydu?

Bilinçaltına sızan şüphelere rağmen Baylin'in kalbi denemek, sevmek için yanıp tutuşuyordu.

Teddy'nin de aynı şekilde hissettiğine olan inancı düşüncelerine hükmediyordu. İnanç ve iman bir ve aynı şey değil miydi?

Bay Mitchell'ın o sabahki vaazı inanç üzerine odaklanmıştı.

Derse Bill Gates'e atfedilen bir sözle başladı: *Büyük zenginlik büyük sorumluluk getirir.*

Ardından Stan Lee'nin *Spider Man* çizgi romanının 1962 *Amazing Fantasy* #15 baskısının bir fotoğrafını paylaştı ve aynı şeyi söyledi: *Büyük güç büyük sorumluluk getirir.*

Ardından, Bay Mitchell herkesten Luka 12:47-48'e bakmalarını istedi.

Efendisinin isteğini bilen ve hazırlanmayan ya da efendisinin istediğini yapmayan hizmetçi birçok darbe ile dövülecektir. Ama bilmeyen ve cezayı hak eden şeyler yapan kişi az darbeye dövülecektir. Kendisine çok şey verilen herkesten çok şey istenecek; kendisine çok şey emanet edilenden de daha fazlası istenecektir.

Ve Matta 21:22'yi okumak için.

Ve dua ederek ne isterseniz, imanınız varsa alacaksınız.

Bay Mitchell, cemaati bu iki konuyu her bireyin kişisel yaşam deneyimleriyle ilişkilendirmeye davet etti. İlk olarak, kişinin hayatında mevcut olan üç zenginlik türünü sıraladı. Verdiği örnekler arasında sağlık, mutluluk ve başarı vardı. Baylin *çiftliği, aile mirasını ve kişisel ilişkileri* yazmıştı.

İkinci adım, kâğıtta yazılı olan her bir zenginlik türünün sorumlulukları listelemekti. Görevler ve ev işleri Baylin'in aklından hiç çıkmadı; cevabı için uzun süre düşünmesi gerekmedi... *hayvanlara bakmak, toprağa bakmak, sevdiklerime bakmak.*

Üçüncü ve son adımda Bay Mitchell herkesten üç tür zenginliğin nasıl elde edildiğini ve bu zenginliğin nimetlerini elde etmede dua ve inancın nasıl bir rol oynadığını düşünmelerini istedi.

Tanrı'nın yardımı olmadan hiçbir şeyim olmazdı; bu armağanların her biri için defalarca dua ettim ve Tanrı da bana yardım etti. Dualarımın gerçekleşeceğine inancım tam.

Baylin yazdıklarını daire içine aldı ve yanına büyük bir yıldız çizdi.

Teddy'nin sevgisini kazanmak hediyelelerin en zengini olacaktı. Böyle bir hazineye sahip olmak, onun sevgisine, birbirlerine olan bağlılıklarına inanmak gibi büyük bir sorumluluğu kabul etmek anlamına geliyordu. Bu da her zaman ileriye doğru bir yol bulacaklarına, *ikisinin* de kazanacağı bir yol bulacaklarına inanmayı gerektiriyordu. Dolayısıyla, kazanmak ve Teddy'ye kalbiyle güvenmek aynı şeydi.

Teddy Gwenn'i seviyorum.

"Gitmeye hazırım," dedi Baylin. Aslında bunu söylemekten çok ağzından kaçırmıştı, çünkü Teddy ve Max'in etrafındaki hayran kitlesi azalmak yerine artmıştı.

Gülümsedi, başını salladı ve her yöne el sallayarak kalabalığın arasından Baylin'in yanına doğru ilerledi.

"Gitmeye hazırım," diye tekrarladı. "O araba yolculuğunda." "Peki ya senin kabinin?"

"Kilise dağıldıktan sonra, bu hafta sonu bana yardım eden lise öğrencilerinden biriyle konuştum. Kargo römorkunun anahtarını ona verdim. Çocuklar stantta kalanları yükledikten sonra römorku çiftliğe çekecek ve anahtarı ahıra bırakacak. Günün geri kalanında boşum."

Bu sözleri hayatında *hiç* söylemiş miydi?

"Çiftlik ne olacak?"

"Bu akşam yem, su ve hatları kontrol etmesi için birini tuttum.

Diğer her şey yarına kadar bekleyebilir." Bu sözleri *hiç* söylememişti!

"Peki ya yorganınız ne olacak? Festivalin son etkinliğinin tüm yarışmaların kazananlarının açıklandığı bir toplantı olduğunu sanıyordum."

"Ben zaten kazandım."

"Kazandınız mı? Bu inanılmaz. Biliyordum-"

"Hayır, , hayır." Baylin Teddy'nin dikkatini çekmek için ellerini salladı. "Yarışmayı ben kazanmadım- yani, tüm farklı kategorilerde kimin dereceye girdiğini bilmiyorum. Önemli değil."

"değil mi?"

"Hayır, ben daha büyük bir ödül kazandım," dedi Teddy'ye sırtarak yaklaşarak.

"Şimdi mi?"

Baylin'in yanaklarının bir itfaiye arabası rengine döndüğünü bilmek için aynaya ihtiyacı yoktu... tıpkı bir gece önce aynı şeyi aynı şekilde söylediğinde, onu ahırda yarı çıplak gördüğünü itiraf ettiğinde olduğu . Bunun birden fazla kez olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bilerek.

"Evet, sana her şeyi anlatacağım," dedi flört etmeyi bilen birinin en iyi taklidiyle. "Yola çıktığımızda... Boxy ile."

İşte bu kadar. Teddy genel bir veda ıglığı attı ve Baylin'in elinden tutarak onu kamyonu sürükledi.

Mağara adamı gibi davranmanın gereksiz olduğu ortaya çıktı; Baylin onu adım adım geçti.

"T onun emniyet kemeri mi? Bu emniyet kemeri...şeysi? Tanrım, bu yasal mı?"

Teddy, "Baylin, bu eski model bir yarış arabası," dedi. kendine özgü çocuksu cazibesi. Gereksiz yere tabii. Teddy'nin bitmek bilmeyen Boxy konuşmalarıyla geçen bir haftanın ardından Baylin, taba rengi vinil sepet örgüsü iç mekanın her bir dikişini tarif edebilir, alüminyum 4 silindirli motorun her bir parçasını sıralayabilir ve iki kum döküm karbüratör ve çift ateşlemenin her bir parçasını ezbere sayabilirdi.

"Evet, farkındayım," diye mırıldandı. "Hadi, Bay; kemerini bağla..."

Teddy'nin normalde çok şamatalı olan sesinde neredeyse ciddi bir yalvarma umudu vardı. Baylin onun kalbini avuçlarının içinde tutuyordu; bir sonraki hamlesinde onların geleceğini elinde tutuyordu.

Böyle bir güç Baylin'i hem canlandırıyor hem de alçaltıyordu. Tıpkı sabrı gibi... onun amansız inancı gibi.

Teddy ona zaman verdi. Kararını vermesi için ona alan tanıdı, onların kararı.

Yol oradan nereye çıktı?

Teddy parmaklarının arkasını kızın yanağında gezdirdikten sonra başparmağının ucuyla alt dudağına dokundu. Yaprak yeşili gözlerinin kristal derinliklerini yoğun bir hayranlık kaplamıştı.

Dili tutulan Baylin şüphe izleri, başarısız olabileceklerine dair işaretler aradı. Hiçbirini bulamadı.

"Bugün Sevgililer Günü... Benim olur musun?" diye sordu.

Başını salladı, kalbini ve güvenini onun ellerine teslim etti, tıpkı onun da kendi kalbini ona teslim ettiği gibi.

Sonra koltuğuna yerleşti, koşum kayışlarını her iki omzunun üzerinden çekti ve belindeki tokayı bağladı, iki ayrı yolu birlikte geçecekleri bir yolda birleştirmeye hazırdı.

Baylin kayışları bedenine uyacak şekilde sıkılaştırdı ve bu süreçte umutlarını ve hayallerini mecazi olarak güvence altına aldı. Mekanizmayı test etmek için koltukta kıpırdandı.

Halıdaki bir böcek kadar rahat.

Baylin bakışlarını kaldırdığında Teddy'nin sevinçle dolup taşığını ve sevincini kontrol etmekte zorlandığını gördü. Arabanın kokpitindeki küçük alanı dolduruyordu. Bir sıcaklık örtüsü Baylin'in sinirlerini dalgalandırdı ve göğsüne, ciğerlerine ve kalbine yayıldı.

Bu şaşkınlık hissi, nabzının hızlı atışını sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Gergin ex-

Citement bastıramadığı bir kıkırdamayı zorladı.

Demek aşk bu.

Henüz emniyet kemeri tarafından yerinde tutulmayan Teddy, bir öpücük çalmak için içeri daldı.

Küçük tatlı bir öpücük olabilecek şey, tutkulu bir aşk, söz ve bağlılık ilanına dönüştü.

"Hazır mısın?" Teddy, Baylin'in dudaklarına fısıldadı.

"Ne için?" diye fısıldadı.

"Çitlere doğru sallanıyoruz," diye söz verdi. "Hayatımızın yolculuğu olacak."

"O halde gidelim," diye meydan okudu Baylin, bir elini ensesine doladı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekerek bir öpücük daha verdi, anlaşılmayı mühürleyecek bir öpücük... ikisinin de galip geldiğini, aşk oyununda ikisinin de kazandığını ilan edecek bir öpücük.

...düşmanın ganimetleri galiplere aittir.
New York Senatörü William H. Marcy, Ocak
1832

Son.

T

Baylin ve Teddy'nin Öpücükleri
Çalmak'taki hikayesini sevdiyseniz,
Brianna ve Rhys'in hikayesini de
seveceksiniz.

Bir sevgili arıyorum.

[BURADAN KONTROL EDİN](#)

Tüm kitapları bulun
Sevgililer Sevgilisi dizisi: [VALENTINE'S](#)

[SWEETHEARTS TÜM SERİ](#)

6. KİTAP ÇALMA LİSTESİ

*şeyden çok aşk şarkıları var.
Eğer şarkılar size bir şeyler
yaptırabilseydi hepimiz birbirimizi
severdik.
Frank Zappa*

Hikayeye ilham veren müziğin keyfini ...

1. Yeryüzü Meleği - Penguenler
2. L-O-V-E - Nat King Cole
3. Chasing After You - Ryan Hurd & Maren Morris
4. Kırmızılı Kadın - Chris de Burgh
5. Belong Together - Mark Ambor
6. Seni Bulana Kadar - Stephen Sanchez & Em Beilhold
7. Bu Yılın Aşkı - David Gray
8. Seni Ne Kadar Seveceğim - Ellie Goulding
9. Bebeğim Sana Sarılabilir miyim - Tracy Chapman
10. İşte Böyle Aşık Olunur - Jeremy Zucker & Chelsea Cutler
11. Bu Onun Öpücüğünde - Betty Everett
12. Öpücük - Vitamin String Quartet
13. Öpücük - Dean Martin
14. Pause - Pit Bull
15. Pause - Amelia Day
16. Durun. Nefes al. - Akraba İbadeti

17. Be Still - The Fray
18. Sakin Olalım - Kafa ve Kalp
19. Happy - Kyle Hume
20. Sevmek İçin Yapıldı - Toby Mac
21. Aşk Burada - Tenth Avenue North
22. This Will Be (An Everlasting Love) - Natalie Cole

*Spotify'da "Kitap.. 6:
Virginia'de Smith'ten
Öpücükleri Çalmak"
olarak mevcut*

Please Leave Review

VIRGINIA'DELE
SMITH

STBÆLING KIO@ES

Thank You for Rreading Book 6

Umarız Baylln ve Yedd'i sevmişsinizdir.

Lütfen buraya tıklayın Ɔ görüşlerinizi Amazon'da paylaşın.

**İncelemenizi BookBub, Goodreads, Fæcæbook fns&gæm
veya ænd viæ ærræil'e de gönderebilirsiniz.**

CONTACT@BOOKSAREUBIQUITOUS.COM

YAZAR HAKKINDA

Ashli Montgomery bir eş, bir anne, bir yazar, bir yorgan ustası ve aşk hikayelerini, kitaplarını, yorganlarını, yogasını, tariflerini ve hayattaki en sevdiği şeyleri paylaşmayı kendine görev edinmiş bir tasarımcı.

Ashli, Syble Virginia Tidwell, Adele Gertrude Baylin ve Etta Jean Smith'i onurlandırmak için *Virginia'de* Smith takma adıyla sağlıklı ve rahat romanlar yazıyor. Bu üç değerli büyükanne Ashli'ye yargılamadan sevmeyi ve aileyi her zaman ilk sıraya koymayı öğretti. Büyükanne Syble'ın gezileri ve kitaplara olan iştahi, Anneanne'nin paha biçilmez kartları ve el yazısı mektupları ve Anneanne'nin mutfak adasında kumaşlar üzerinde geçirdiği saatler sayesinde Ashli kelimelere değer vermeyi de öğrendi.

AshliMontgomery.com Ashliadresinden [The Gazette](http://TheGazette.com) adlı haber bültenine abone olarak 'yi tanıyın

Virginia'de Smith tarafından yazılan başlıklar

Sadie & Sam: BÖLÜM 1 - Giriş Niteliğinde Kısa Öykü
(ÜCRETSİZ) Kitap 0: Manifestom - Kısa Anı (ÜCRETSİZ)

Davenportlar

Kitap 1: Bakkal Kız

Kitap 2: Siperlerde

Kitap 3: Emin Olmak İçin Üç Kez

Kitap 4: Aşka Şans Ver

Davenportlar Yiyor - Bir Green Hills Yemek Kitabı

Kitap 5: Gelişmemiş Aşk

Bir Noel Koleksiyonu Romanı

Kitap 6: Öpücükleri Çalmak

Bir Sevgililer Günü Hikayesi

Kitap 7: Phoebe (Çok Yakında)

Kır Gülleri Koleksiyonu

YORGAN 2 SON ALZ, A.Ş.

Ashli sadece yorganlar, yorgancılar ve hakkında yazmakla kalmıyor... O da bir yorgancı!

W Ashli, yazmadığı zamanlarda uzun kollu dikiş işiyle başkalarının yorgan projelerini tamamlamalarına yardımcı oluyor ve yorgancıları bir araya getirerek *zihinleri onarmak için* yorgan dikiyor.

2019'da kurduğu 501(c)(3) kâr amacı gütmeyen kuruluşu Quilt 2 End ALZ, Inc. aracılığıyla Alzheimer hastalığını sona erdirmeye mücadelesine , yorgancılık kullandıkları olarak Alzheimer hastalığı ve diğer demans türlerinin olmadığı bir dünyayı savunmak için bir platform olarak .

Quilt2EndALZ.org adresinden daha fazla bilgi edinin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.